

Книга без назви

Олег Петренко

Передмова

Чому "Книга без назви"? А хіба у сновидіння є назва? Як можна назвати сон? Дивний і незрозумілий, довгий і часом болісний, що складається з якихось клаптиків-спогадів — то гірких, то радісних, то тривожних і хвилюючих. У цьому сні химерно переплелися реальність, схожа на казку, і події, які не підлягають жодному здоровому поясненню і насправді відбуваються в житті. У книзі все найважливіше відбувається уві сні. І уві сні ж сняться сни. Трохи складно для розуміння, але, думаємо, читач розбереться в загадках, які сняться головному герою. Може, це книжка ще й про те, як Олександр Миколайович потрапляє в психіатричну клініку і живе там одним сном. Він стає Алексом, і в нього з глибини свідомості виникають образи Чарівника, Бездомного і Карлика. Вони заволодівають його увагою, створюють у ньому зовсім інше ставлення до життя. У кожному їхньому злому жарті — важливий і повчальний урок. Ночами вони не дають йому спокійно спати, вторгаються в його сон і створюють у ньому свої сни. Хто ж насправді ця трійця? Лише плід хворобливої фантазії? Алекс думає, що це і є його життя. Уві сні він починає писати роман. Алекс пише і не помічає, як створює зовсім інший світ і починає в ньому жити. Він думає, що сон — це і є реальність. А ще уві сні він шукає свою другу частину, Родіона, створеного в його внутрішньому світі. Лабіринт снів веде героя і читачів усе далі й далі. Як у калейдоскопі змінюються сцени смутку й радості, казкові істоти й таємничі землі. Алекс не помітив, як втратив те, що виявилось найважливішим у його житті. Він втратив кохання. Життя перетворилося на колючий кактус, стало порожнім і нестерпним. Родіон проходить шлях страждання. Він опиняється на безлюдному острові, сповненому таких самих чудес, як і життя Алекса під час зустрічі з Чарівником, Карликом і Бездомним. Він проходить цей довгий всередині Алекса шлях, щоб знайти себе і стати тим, ким він був. Та чи є вихід із цього лабіринту снів? Чи існує насправді острів, до якого хвилями прибило стомленого подорожнього, чи все це лише сон? А ви ніколи не замислювалися про те, що ваше життя може бути просто сном, а не справжньою реальністю? Спочатку ми створюємо себе і обираємо свій шлях. Але часом так і не дізнаємося, куди приведе дорога і хто пройшов за мить попереду нас.

Глава 1

Усе починається вранці

Біле ранкове світло засяяло на краю горизонту. Воно немов атом блакитної матерії, що вибухнула на краю нескінченної блакитної матерії, накрило теплим простирадлом місто. Починаючи від краєчків житлових маленьких будинків, що сплять на пальцях столиці повільно продовжило пролітати над Києвом, посміхаючись сонною усмішкою, розбризкуючи білими крилами жовті промені сонця на холодні дахи будинків. Розбудив, і підняв із теплого ліжка киян — наче до них прилетів ранковий жар птах

"Нового Дня". Вона, махаючи прохолодними крилами ночі, спустилася ближче до землі й посипала еліксиром бадьорості вікна багатоповерхових будинків, які стоять під синім небом, ніжно полоскотала заспані обличчя людей. Біле ранкове світло взяло за руку ніч, що чинила опір, але, не бажаючи йти, наполегливо, разом із нею, полетіла на інший край землі, забравши з собою прохолодну літню темряву світанку, а замість неї розклалася галявина літнього дня. Київ почав прокидатися, і оживати.

З приходом світанку непомітно минула година. Столичні багатоповерхові будинки випросталися до сонця, і прокинулися під звук миготливих на дорогах зі скрипучими колесами стареньких тужливих автомобілів, які сонно літали по всьому місту цілу ніч у гонитві за швидким заробітком, що тікав від них до таких самих конкурентів. Прокинувшись під мелодію міського літа, Алекс прийняв прохолодний душ, і прокинувся від солодкого сну в більш прохолодну реальність нового дня. Він, ліниво ступаючи старим потертим паркетом, зупинився, злегка сперся на стіну, подивився на всі боки, і повільно попрямував на кухню випити чашку міцної кави.

Це були перші кроки самотнього хлопця. Він жив не далеко від казково блакитного озера в не великому триповерховому будинку, збудованому з червоної декоративної цегли. Викладене рукою майстра-садівника квадратне подвір'я з живою травою, і померлим басейном, що стояв уже тривалий час без нагляду господаря, в якому ні хто не плавав. Може вже кілька років. Навколо будиночка стояли житлові будинки, що вдивлялися на його зелений дах, збудовані аж до самого неба. Не далеко від житла лежало наскрізне з блакитною водою озеро. Гори квартир, збудовані до неба, закривали щоранку своєю величезною тінню великі прозорі вікна цегляного будинку. У такій місцевості мешкає славний хлопець Алекс, який жив сам у великому будинку і в міській місцевості. Це було чудове для його життя місце. Він що світанку виходив на балкон у синьому махровому халаті й відчував на собі вологе свіже повітря, що злегка торкається теплої шкіри і летить із берегів озера. Воно підбадьорювало господаря будинку. Сам вид з балкона нагадував чимось хатину на березі моря, де жив самотній моряк.

На зеленій смузі, викладеній із трави, стелилися біля берегів озера старенькі верби із зеленим розпущеним до низу довгим волоссям, які щоранку оплакували свою сумну драму. З їхніх кінчиків листя кожного світанку спускалися солоні краплі ранкової роси. Хлопцеві подобалося жити в будинку, що оточував хмарочоси, йому імпонувала така незвична місцевість. Він прокидався щоранку і завжди почувався на відпочинку. Золотий теплий пісок, прохолодна вода, і всі курортні зручності надихали його вдень і вночі. Ранкові хвилі, що з'являлися від вітру, що розгулювся, співали славних пісень, розбиваючись об річкове каміння, що лежало на березі. Слухаючи їхнє постукування об берег, він тріпотів зубами під їхню мелодію різні слова. Птахи, що літали над водою, кожен світанок з виходом сонця славно пірнали в прохолодне озеро, і, вихоплюючи з нього риб, що плавали на поверхні, поверталися знову в небо, і зникали в просторах синього неба. Алекс міг годинами спостерігати за їхнім легким, театральним виступом, що зображував раптові, мисливські стрибки у воду.

Справжнє ім'я Алекса було Олександр Миколайович, без по батькові, він ніколи його не називав. Алекс був двадцяти трирічним хлопцем із креативним розумінням світу і славною спортивною статуєю. Його характер був наполегливий і впертий. У деяких ситуаціях, він йому допомагав, але не завжди, іноді він йому заважав, і досить сильно. Хлопець завжди був добрим, і він обрав по життю шлях білого лицаря. Балакучий, просто базіка. З ним можна було поговорити на різні теми коли завгодно і де завгодно і навіть обговорити не просту тему про рожевих телепузиків із блакитними пухирцями в літаючому трамваї, які подорожують у нічний час містом. Увесь свій вільний час присвячував своєму першому оповіданню, працюючи над ним вдень і вночі. Йому доводилося жити подвійним життям. Вдень він працював юристом, а вночі ховався від усіх людей і ставав майстром своїх рукописів, пізнаючи художню літературу як мистецтво, дізнаючись дедалі більше про її обрії та відкриваючи в ній для себе зовсім новий світ. Працював над не великим оповіданням увесь свій вільний час сподівався написати новий шедевр світової класики. Непомітно від нього відходили дні й ночі, а за ними й роки друкарського життя.

Алекс, сідаючи за письмовий стіл, перетворювався на самотнього мандрівника, який відкривав для себе ще незвідані горизонти творчості. Він писав і писав, не зупиняючи ні на хвилину. Створював для себе зовсім інший світ, проживав у ньому своє життя. Найчастіше у вихідні, сидючи у себе в кімнаті, коли йому ставало самотньо, він починав тихим голосом із кимось розмовляти. Розмова тривала до самого ранку. З приходом світанку, він солодко засинав, і прокидався тільки з настанням ночі. Чим більше він приділяв час своїй розповіді, тим біднішим він ставав, пропускаючи важливі робочі моменти і віддаючи прибуткові справи своїм колегам по роботі. Молодий хлопець міг залишитися без шматка хліба і п'яти копійок у кишені. Всупереч усьому, він ніяк не міг згорнути з обраного ним шляху, і що більше він писав, то тим важче йому було зупинитися і залишити все незакінченим. Так починала і закінчувала більшість відважних письменників-початківців. Вони, вирішивши покласти свою долю на терези дуже великого ризику, відмовившись від усього заради одного — книги. Їхні імена для нас невідомі, вони залишилися в тіні їхнього мандрівного життя, яке так і не дійшло свій шлях до кінця. Їхня цифра невідома, і ні коли не буде відомою. Ніхто не знає, скільки тих самих бідолах, які почали, і не закінчили свої "тихі" творіння. Доля Алекса склалася зовсім іншим і не легким чином. Не так як у багатьох письменників, які хотіли досягнути славу і гроші. Ні, в ньому такого не було, йому хотілося всього лише створити свій шедевр для себе, який буде по-справжньому живим. Оживити те, що давно померло. У його розумінні створити "Шедевр" це написати правдиву розповідь про свої переживання, почуття, і в чистій формі без обману. Одного разу, він втратив кохання, а разом з ним і своє життя. Любов була, але вона померла. Вона не покинула його. У ньому залишилося мертве кохання. Він почав досягати її сенс. Адже вона ще в ньому була, але тільки вже мертва. Поети всіх часів намагалися розкрити різними способами, і розповісти про неї всьому світу, надаючи різну, особливу форму. Про неї багато пишуть, говорять, але чомусь одразу забувають. То це кохання, коли про нього

не пам'ятають. Напевно ні. Його справжнє — неможливо забути. Як тільки вона з'являється, то її не можливо забути. Вона або живе, або вмирає.

Одного разу Алекс зустрів кохання, і воно до невпізнання змінило все його спокійне життя. Змінила долю, та й не тільки її. Він зробив всього лише одну, не значну помилку у своєму житті і втратив багато.

Він сам собі ставив запитання:

— Чому так сталося? Можливо, лише тому, що він міг кохати, і кохати по-справжньому, а в наш час це дуже велика рідкість — "Кохати". Після зустрічі з нею в ньому спалахнули справжні почуття, підтвердженням яким ставали щонаочі на білому аркуші паперу написані гусячим пером рядки тексту.

Для Алекса двадцять чотири години перетворювалися на хвилину задоволення. Йому стало не вистачати земного часу. На папері час інший, не такий як у житті. Він став все більше часу проводити за письмовим столом, малюючи різні сцени з життя, а потім описуючи їх. Таким життям, він жив кілька років. Час летів швидше, ніж він міг собі уявити, але це був час. Він був витрачений саме так, як він хотів, а це найприємніше. Знати те, що прожив життя в ногу з часом, не проґавив жодної хвилини зі свого життя було великою насолодою.

На столі стояв чорний зі сріблястими смугами електричний чайник. Він натиснув кнопку ввімкнути. З третьої полиці шафи незграбно махаючи на всі боки руками дістав коричневі зерна з гірким запахом кави. Після кількох ковтків ранкової кави він прийшов до тями. З обличчя струсив краплі сну. Минуло кілька хвилин. Підбадьорившись одразу ж Алекс зайшов у свою кімнату, де на підлозі лежала зібрана сумка. У ній завжди була складена чиста футболка, шорти і стареньке спортивне взуття, кеди. Він повернув голову на стіну і подивився на годинник, хрипким голосом сказав:

— Хто постійно краде мій вільний час? Не встиг прокинутися, я вже запізнююся у свій вихідний день на відпочинок.

Алекс побачив на письмовому столі бездротовий телефон і набрав номер свого друга, він почув нудні гудки очікування:

— Так, — гучний радісний голос пролунав у телефоні.

— Я вже зібраний і приготувався до зльоту, — бадьорим голосом сказав Алекс.

— Який тебе хом'як-бегемот сьогодні вкусив за п'яту? Тобі, що не спиться в такий теплий літній ранок?

— Кумедне запитання. А ти як думаєш, коли я вже з тобою розмовляю.

— Ну, так. Хороша відповідь.

— Піднімайся з ліжка. Сьогодні ми поїдемо в країну відпочинку. Зробимо для себе не великий спортивний день.

— Заманлива пропозиція.

— Приваблива і гарна. Я чекав на твій дзвінок одразу після того, як прокинувся, але вирішив сам тобі зателефонувати, і зробити наш сьогоднішній день набагато цікавішим за звичайний, додавши в нього кілька змін. Ти як? Готовий? Бадьоро запитав

Алекс, упершись у холодну стіну.

— Так, і уяви собі, я спав, і чекав твого дзвінка цілу ніч, ти мій найкращий друг, — з посмішкою та бадьоро відповів друг Алекса.

— Я знав, що ти будеш радий мене чути. Добре, тоді давай за двадцять хвилин на зупинці біля блакитного озера?

— Добре, — він кинув слухавку телефону через коридор в іншу кімнату.

Розмова між двома друзями закінчилася. Алекс застрибнув у свої пляжні шорти з великими жовтими ромашками на зеленому тлі бавовняної тканини, і накинув на себе чорну майку. Різким рухом перекинув шлейку сумки через голову на плече, пригнув з другого поверху сходів на перший. Підбіг до дверей, відчинив їх і зачинив на верхній замок. З шумом реактивного літака, що мчить по небу, він полетів на зупинку. Уже за п'ять хвилин стояв на місці. На хвилину задумавшись, його реальний світ потонув у густому тумані. Алекс втратив те саме відчуття реальності, але ненадовго. З-за повороту прилетіло до нього з дивним галасом із білим вітрилом на даху велике жовте таксі з довгими смугами червоного кольору з боків. Скриплячий залізними ногами по сірій воді, воно зупинилося біля нього. Відчинилися двері і з правого борту визирнула голова друга, що відбивала на сонці яскраву нічну зірку. Друга звали з яким, він уже встиг поговорити телефоном, Сергій. Розвіявся туман сумнівів, і тільки за кілька хвилин Алекс зміг зрозуміти, що до нього наблизилася маршрутне таксі з облізлою жовтою фарбою і смугами з іржі, розташованими по бортах від початку кабіни водія до задньої фари транспортного засобу. Алекс усміхнувся, і різко забіг всередину жовтого прямокутника. За водійським сидінням він побачив великі товсті руки і подряпане чорне кермо. Оглянувши старенький салон і сидячих пасажирів у ньому, він спершу заплатив за проїзд, і повільно пройшов у кінець до задніх сидінь, де вже сидів Сергій у новому для нього образі. Він був одягнений у картаті в сірий колір літні штани з футболкою, що обвивала плечі і розгойдувалася на всі боки, і з великим вирізом на грудях. Насунутими на очі лондонськими окулярами з округлою золотою оправою. Алекс міцним обіймами руки привітав Сергія і сів навпроти. Водій натиснув на педаль газу. Маршрутне таксі з неприємним писком коліс зрушило з місця і покотилося вперед уздовж дороги.

Упродовж недовгої поїздки вони розповідали одне одному про те, що бачили, і де були за той час, коли кожен жив своїм життям. У ті моменти, коли Алекс уважно слухав Сергія, то він робив бадьорий вигляд зовні, приховуючи всередині свою втому під райдужною маскою інтересу, що викликало в ньому легке збентеження, не бажаючи засмучувати свого друга. Їхні історії були цікавими, і вони із задоволенням ними ділилися.

Розповів кілька історій, як минуло сорок п'ять хвилин, їхнє жовте маршрутне таксі під'їжджало до кінцевої зупинки. Вони ще розповідали один одному свої пригоди, і ось одна з них, яку Сергій зміг розповісти ще до виходу з транспорту, Сергій почав свою розповідь:

— Це сталося кілька днів тому, а якщо я не помиляюся, то в середу.

— Робочий день закінчувався і як завжди я нічого не встиг зробити. Часу не вистачає, і справ залишилося більше, ніж я міг собі припустити, але мені це не зіпсувало настрою. Слухай мене уважно. Коли я повертався з роботи, а на вулиці танцювали промені сонця, то я зміг собі дозволити затриматися в дорозі в момент міських колотнеч на трасах у годину пік, стоячи на одній нозі в забитому нашими громадянами автобусі. Всередині не було місця, навіть для глибокого вдиху. Дихати було нічим. Я не міг ногою поворухнути.

— Чому? Що з тобою сталося? Хвилюючим голосом запитав Алекс.

— На неї старенька кинула свою велику сумку з усередині ніби будівельною цеглою, і в цей час мій погляд притягнула карколомна білявка, але з ніг вона мене не звалила, вона мені просто сподобалася і я вирішив підтримати свою сумку на нозі. У неї до низу на талії вилося довге густе сонячного світла волосся, а під густими бровами плавало блакитне око, яке нагадувало два дзеркальних озера, а її колір шкіри був стиглого апельсина. Симпатична і красива, так і так вона була приваблива. Ну, а про решту я тихо промовчу, але скажу те, що дозволяється говорити, дотримуючись простої поваги до жіночої статі. Її природа подарувала крихітне, чудове, привабливе для чоловічого погляду тіло з витягнутою талією. Мій план був таким, приїхати сьогодні додому, прийняти душ і завалитися в ліжку. Як буває в житті, те, що раптово доводиться все змінювати. Після побаченого мої думки відразу змінилися, і виникла стратегія завоювання її маленької чарівної фортеці. Не дивлячись на розлючений натовп громадян, які їхали додому після божевільного робочого дня, вона подивилася на мене, "а між нами була вельми пристойна відстань, стояла наприкінці автобуса, перебирала кінчиками пальців золоте волосся, а я з задуманим виглядом, з великою сумкою, яка стоїть на нозі, знаходився біля кабіни водія," виникла симпатія. Волосся відбивало яскраве світло стиглої пшениці, що падало через товсте скло. За хвилину я зробив ковток сміливості, висмикнув ногу з під сумки, старенька зі здивуванням на мене подивилася, так ніби я був її онуком, і мав їй допомагати тримати на своїй нозі її сумку до кінця маршруту, але вона теж жінка, і всередині неї кипить ще дівоча душа, яка бажає простої уваги. Я ніжно посміхнувся старенькій і вона відповіла тим самим. Щойно я зробив перший крок, то потрапив у незвичайний раптовий капкан.

— В автобусі опинилася зграя кондукторів, а ти не заплатив за проїзд? Пожартувавши, промовив тихим голосом Алекс.

— Не перебивай мене. Я завжди плачу за проїзд. Дай мені розповісти до кінця, а потім уже перейдемо до жартів.

— Добре, — він із палаючими очима закивав головою.

— На мене чекав капкан у вигляді мами, що стояла біля неї. Вона була захищена материнською критичною оцінкою. І як я вже зрозумів на той момент, що за своєю природою мати і дочка є найкращими подругами і радницями. Вихованням доньки завжди опікується більше мати, ніж батько, і найчастіше для неї авторитетом у сім'ї є вона, — на обличчі Сергія з'явилася легка усмішка, — вирішив сподобатися спочатку матері, а потім уже через неї дійти до серця дівчини, взяв її номер телефону.

Наблизився до них і раптово накрила хвиля легкого страху, застукали коліна, почастішало дихання, і перші слова пролунали вельми впевнено:

— Доброго дня шановні пані. Ви не повірите, — сумно сказав, — але коли я побачив вас серед сірого натовпу, що стоїть, буденного дня, і поруч біля вас віддзеркалення вашої маленької копії з блискучими на світлі очима і загадкою на обличчі, то одразу примчав до вас, щоб зробити нестримний на моїй мові комплімент, і щось усередині мене наказало взяти номер телефону у вашої доньки, але спершу запитати вашого дозволу, — Сергій поклав обидві руки собі на серце, — від такого несподіваного повороту подій, мати доньки почала запинатися, оцінивши мене як потенційного партнера для коханої доньки, вона з посмішкою на обличчі відповіла:

— Я не проти вашої зустрічі. Головне, щоб мою доньку не ображали.

— З її слів, я припустив, що в неї був гіркий досвід, — Сергій опустил очі донизу, подивився вдалину будинків, що миготіли у вікні, і продовжив розповідь, — даю слово, що все буде гаразд. Я турбуватимуся про вашу доньку весь час, коли вона буде зі мною, — серйозним і впевненим тоном відповів він, — мої слова звучали легко і впевнено, і тон заслужив довіру. Кожна дівчина незалежно від віку і становища в суспільстві хоче перебувати в безпеці, і бути щасливою, і з цієї причини шукає собі сильного хлопця, який зможе дати їй як здорове потомство, так і сталевий захист, і навіть на словах. І я спитав:

— Як же звуть ваше створіння?

Вона мені відповіла:

— Анастасія, — тоді вона сором'язливо відповіла.

А я їй сказав:

— Приємно познайомитися з вами Анастасія, а мене звуть Сергій.

— І мені приємно, — вона свій погляд збентеження сховала за плечем.

— Як ти дивишся на романтичну зустріч увечері під місяцем, що гуляє, — запитав я тоді у неї паралельно посміхнувшись матері, яка все ще вивчала пильним поглядом. І у відповідь я почув такі слова:

— Можна, — прохальними очима вона подивилася на мене. Я це пам'ятаю начебто це було п'ять хвилин потому, і я їй відповів:

— Гаразд. Кажі номер, чудове створіння природи.

— Настя дуже швидко, тоненьким хвилюючим голосом продиктувала свій номер, а я словами надрукував у її пам'яті свій.

Автобус під плив по розпеченому асфальту до зупинки і підвів їхню розмову до завершення на щасливій ноті нового знайомства.

Сергій:

— Тоді я не розгубившись, і як джентльмен, поціновувач жіночих почуттів спершу скріпив знайомство з матір'ю потиснув їй руку, та одразу ж повторив такий дубль з донькою. Ось так легко пройшло наше незвичайне знайомство, і рівно за годину вона сама мені зателефонувала, — з посмішкою сказав Сергій, — я сам того не очікував, і розмова в нас була короткою, але приємною, вона мені сказала по телефону:

— Привіт таємничий незнайомець. Ти пам'ятаєш мене?

Я їй тоді відразу відповів:

— Пам'ятаю. Ще не встиг тебе забути, — з усмішкою сказав він.

— Давай зараз зустрінемося, я дуже сильно хочу тебе побачити, і почути твій живий голос, — наполегливим тоном сказала вона.

— Вибач. Я зараз дуже зайнятий. У мене багато роботи, і її потрібно закінчити до вечора, а вже ввечері, коли я звільнюся і в мене з'явиться вільна хвилина, то я відразу тобі зателефоную.

— Добре, тільки не затримуйся, і закінчи її якомога швидше. Мені б хотілося тебе побачити ще разок, — вона сказала тихо, і з нотою смутку.

— Гарзд. До вечора.

Сергій подивився на Алекса і далі продовжив діалог:

— Ось така коротка розмова між нами відбулася по телефону, за такий короткий проміжок часу наше знайомство запалало маленьким вогником.

— І що було далі, — з цікавістю запитав Алекс.

— З приходом вечора ми зустрілися під оркестр зірок, що тихо співають, ну, а ще далі це вже зовсім інша історія, і вона вже стала нашою спільною з Анастасією, і без її дозволу, я ніяк не можу її розказати, це повага, пробач друже.

— Не потрібно вибачень, мені приємно було почути від тебе такі слова, — з повагою сказав Алекс.

Ранкова поїздка наших друзів закінчилася під не приємний писк гал'єм жовтого прямокутника. Маршрутне таксі зупинилося на зупинці біля станції метро Лівобережна. Вони з гарним настроєм вийшли з нього і за кілька хвилин потонули в підземеллі метрополітену. Синій поїзд блискавкою довів їх на станцію метро Гідропарк.

Глава 2

Гідропарк

Вийшовши з вагона метро, Сергій і Алекс не поспішаючи пройшлися по прохолодній платформи і повільно попрямували до спортмайданчика. Під час руху Алекс поставив своєму другові запитання:

— Ти не боїшся під час знайомства отримати поразку?

— У мене такого немає, я не знаю, що таке поразка, навіть якщо вона є, — з посмішкою сказав він, — то вся моя поразка — це перемога, навіть програючи я перемагаю. Іноді до мене заглядає тривога, але не більше, немає сенсу хвилюватися, мені краще від цього не стане, і воно нічого не змінить, стане тільки гірше мені, і більше нікому. Напевно, найскладніше — це повірити самому собі, і ніяк не боротися із самим собою, витрачаючи багато часу і сил на це дурне суперництво із самим собою. Так час і сили йдуть в нікуди, а результату ніякого.

— Боротьба? Перепитав задумливо Алекс.

— Так, та сама. Буду я нервувати, стрибати по дому, кричати як слон, який прийняв дозу морфії, то я витрачу свій час і сили, а результату ніякого, ось я і кажу про те, що ми робимо багато чого зайвого, і самі про те не замислюємося, і не бачимо.

— А не простіше зробити вибір?

— Як це? Зі здивуванням запитав Алекс.

— Ти розумієш, що чим більше ми боремося із самим собою, то тим більше ми витрачаємо енергії в нікуди, і дуже сильно втомлюємося. Як нам здається, від самого життя, не відаючи на те самої причини, зустрічаючи багато невдач, і супутня втому, яка не йде від нас ні на хвилину.

— Та й сам щасливим особливо від цього не будеш, — сказав Алекс.

— Можливо, ти маєш рацію. Треба спробувати, — Алекс відповів і задумався над сказаними словами.

Їхня розмова непомітно вивела їх із тунелю метро на дорогу, що веде в бік райського місця, через міст, що лежить над Дніпром, який веде до золотої землі відпочинку і спорту. Цю місцевість наші друзі прозвали островом "Перепочинку". Це був справжнісінький острівець у місті, шлях до якого лежав тільки через міст, що виднівся з далека іншого берега Києва. Багато киян там відпочивало на вихідних, і стільки ж там хотіло відпочити, але не мало на це змоги через велику кількість роботи, яку доводилося виконувати у вихідні, сидючи в докучливих кольорових стінах, які не пахли природою, і від них несло тінню одноманітності. Кожна людина, що живе в місті і за його межами в передмісті, хотіла перетнути довгий міст і опинитися вже на безтурботному острові. Відпочити, відчутти смак природи, свободи, а найголовніше дочекатися заходу сонця на піщаному березі, сподіваючись побачити там теплий танець ночі з настанням молочної темряви. Сам острів був незвичайний, по всьому Києву, і за ним в інших містах не було такого острова, як цей, а можливо, і в усьому світі не було такого славного і чарівного острова, як тут, у Києві.

Сонце втомлювалося, і сонливо йшло на спочинок, спускаючись вдалині за висотою, що діставала до краєчків хмар, полохаючи на прощання перед відходом теплою жовтою річкою київську місцевість, загороджуючи блакить неба, що відкривало дорогу місяцю, який раптово з'являвся, розквітав нічним сяйвом і пильно роздивлявся киян, які йшли додому на спочинок. Так тут проходив захід сонця. На території острова бувають різні ночі в різні пори року, що малюються на різнокольорових небесних полотнах, дедалі більше дивуючи людських очей і сам острів. Невідомо чому, але острів незвичайний. Буває дуже рідко, небо так близько спускається до теплої поверхні землі острова, роблячи подарунок людині, даючи їй змогу рукою дотягнутися до нічної зірки, зняти її й покласти собі в кишеню. З тими зірками, які вдалося зняти з густоти полотна, місяць дозволяє з ними грати в різні ігри. Кидатися нею як волейбольним м'ячем, стрибати і загадувати з ними бажання, бігати лісом з яскравим світлом, освітлюючи темряву, а за бажанням бігати в гущавині лісу і лякати чудових звіряток, що заховалися від людей, жонглювати ними, дарувати на деякий час дорогій людині. З ними можна грати в усі ігри, які спадають на думку їхньому володареві зірки або зірок, але найголовніше — потрібно не забути їх повернути на місце, ось чому їх можна брати і дарувати на деякий час. Місяць не дозволяє забирати їх собі, а гратися з ними можна. Все з приходом сонця має повернутися на свої місця. Забув або загубив щось вночі,

наступна ніч може бути не такою прекрасною, як ця, і може бути дуже сумною. Сумна ніч мало кому сподобається, а ще гірше без жодної зірки, вона може назавжди втратити свою чарівність, і перетворитися на просту темряву. Вона без своєї чарівності неба не сяятиме, і образиться, згасне назавжди. З настанням ночі зірки в повній тиші шикуються по всьому небу лініями у вигляді білих лампочок, що світяться, в різні знаки зодіаку (овен, телець, скорпіон, лев, діва), а деколи вони малюють собою на темному полотні живих риб, оленів, які біжать, оленів, що летять, драконів, і різних тварин, яких вони потім, лежачи вночі на березі Дніпра, розгадують. Якщо придивитися, то можна побачити, як зірки весь час, і потайки, дивляться на нас з посмішкою на іронічних жителів кольорової планети. Зірки часто допомагають у передбаченні, але бувають моменти, коли ми не розуміємо їхнього важливого послання, чогось значущого для нас, і приймаємо їхні слова за радісний, вечірній танець. Без них наше життя було б нудним і одноманітним на цьому острові. Потрібно дякувати, і цінувати їх за незвичну появу, і поведінку в небі. А що ж відбувається на маленькому острівці з Дніпром, що тече поруч вночі? Найчастіше цього ніхто не знає і тільки одиницям пощастило побачити на власні очі в поточному Дніпрі живучих диких риб, що світяться в нічний час зеленим, яскравим вогнем. З настанням темряви вони дають собі волю, впливають на поверхню річки в ту саму мить, коли усі сплять в теплих ліжках, обіймаючи м'яку подушку, і, можливо, бачимо сон. Риби надзвичайно турбуються за свою безпеку і бережуть себе. У Дніпрі риб такого виду залишилося дуже мало, їм доводиться ховатися від людських очей, перетворюючись вдень на звичайну рибу, яка часто пропливає біля занурених у воду ніг, наслідуючи звичайнісіньку тютюку з дурними сонними очима, і так на них ніхто не звертає уваги. Іноді над ними просто сміються діти, а дорослі не звертають жодної уваги, проходять біля. Ніч для них як день, а день як ніч. Гуляють, свистять, стрибають і не знають горя, вони просто живуть. Життя для них одне — веселощі. Вночі, коли їх ніхто не бачить, вони вистрибують на берег острова, витягують свої лускаті тіла й лягають на ще теплий пісок, приймаючи легку засмагу черева, перевертаючись зі спини на живіт, а коли їм набридає приймати місячну засмагу, вони підстрибують догори, стають на хвіст і доволі віртуозно пірнають назад у прохолодну воду. Буває між ними виникає кумедне змагання — суперництво за лідерство в зграї. Вони грають у гру під назвою:

— Хто далі вистрибне на берег той і стане переможцем і на якийсь час займе місце лідера цілого косяка аж до ранку.

За день вони дуже багато забувають, це ж риби, вони живуть так дуже багато століть, і їм так подобається, а з настанням нової ночі вони повторюють все заново, але вже в них з'являється новий переможець, а старий іде в кінець косяка, проводячи там ніч до ранку. Про них ходять чутки, і мало кому вдавалося з ними побачитися, і побачити на власні очі риб, що веселяться всю ніч. Одиницям вдавалося мигцем подивитися на них. Щасливчиків обирали тільки самі риби, і перед ними розважалися цілу ніч, влаштовуючи не великий річковий концерт. Були такі, які після зустрічі з ними божеволіли й перетворювалися на божевільних людей. Чомусь вони заперечували

побачене і не вірили своїм очам. Виступи вражали кольоровими фарбами. Риби володіли неймовірною красою, що піддавала психіку розладу, а люди хотіли ще, але у відповідь нічого не отримували, і зустріч із ними могла відбутися тільки один раз. На другу ніч нічних танцюристів більше не запрошували. Вони могли одній людині приділити тільки одну ніч. Були такі глядачі: — від побаченої оголеної ночі на острові, їх була чимала кількість, щасливчики, познайомившись із нею, "втрачали голову", а потім вони відносили її на стіл психіатру, який напоумив. На острів чудес була тільки одна дорога — через "Венеціанський міст", під яким завжди тече лютий Дніпро.

Механічний годинник Алекса тицьнув початок дванадцятої. Настав час білого сонцестояння, пік найспекотного періоду сьогоднішнього дня. Велика розпечена куля неприступно стояла в небі, поливаючи жовтими променями острів. Вони повільно дійшли до тренувального майданчика. Під жовтою кулею прогнулися тренажери. Алекс і Сергій одразу без слів зрозуміли, що вони довго не протримаються під застиглим над ними спекотним небом, але це їх не зупинило, і вони відшукали тренажери під високими густими деревами. Заняття на балонах, це були зношені шини, складені по п'ять сім штук в один стовпчик, зв'язані сталевим тросом і прив'язані до вкопаних у землю балок, відпрацьовували різні удари.

Стоячи біля коліс в Алекса виникло запитання:

— Чому, коли нам добре, всі дівчата звертають на нас увагу, телефонують нам і наполегливо пишуть?

— Може, це їм шосте чуття підказує те, що в нас усе добре, і нас потрібно вкусити гострими зубами за гарний настрій, — з усмішкою відповів Сергій.

— А якщо без жартів! Як таке може бути?

— Розумієш наш весь світ цілісний. Усе, що відбувається з тобою, відбивається на інших людях, а особливо на такому чутливому жіночому полі.

— Як це? Як це відбувається?

— Не перебивай мене. Ти зможеш зрозуміти, коли я тобі розповім усе до кінця.

— Я уважно тебе слухаю, — із серйозним виразом обличчя сказав Алекс.

— Стосунки між чоловіком і жінкою створюються на почуттях, і це дуже складний кропіткий процес, який вивчити або зрозуміти просто неможливо. У період нашого зближення все, що було по обидва боки двох різних душ, з часом зливається в одну єдину душу. Ритм дихання, поведінка, рухи, манера триматися і розмовляти змінюються, а найцікавіше вони стають однаковими. Чим довше пара разом, то вони стають синхронічними. Один партнер стає схожим на іншого. Дві половинки зливаються в одне ціле. Між ними утворюється рівновага і гармонія. Але коли відбувається зрада або брехня, цілісність душі розривається і порушується баланс, що призводить до збою і неприємних почуттів. Друга половина чітко відчуває на собі все це у вигляді гострого душевного болю. Я гадаю, так відбувалося практично з кожним із нас, де були в стосунках почуття й гармонія.

— Не може бути.

— Може. Наведу тобі приклад. Ти зустрічаєшся з дівчиною, проводиш з нею багато

часу і ви стаєте одним цілим, і коли хтось із вас перебуває в товаристві у віддаленому одне від одного місці, і з іншим партнером, то тут усе починається. Цикл стосунків порушується і одразу всередині виникає дискомфорт душі. Такий процес відбувається на не усвідомленому рівні. Після чого на мобільному телефоні з'являється десяток пропущених викликів. Цікаво те, що кожна історія закінчується по-різному. Коли ти відповідаєш на дзвінок, то цим відновлює баланс, перекидаючи свою енергію для відновлення рівноваги іншому партнеру. Скажи, що в тебе такого не було? Не повірю.

Алекс розгублено подивився на Сергія, слухаючи та не розголошуючи правду стосунків.

- Таких прикладів дуже багато, це тільки один із небагатьох випадків.
- Було і не раз, навіть із точністю навпаки, — упевнено відповів Алекс.
- Трошки поговорив, а тепер потрібно зайнятися спортом.
- Давай займімося спортом.

Почалося легке тренування під пір'ям пекучого проміння сонця у небі. Промені немов списи просочуючись крізь тремтяче від вітру листя спокійно лягали на плечі хлопців під легкий шепіт про літаючого прохолодного вітерця. Минула година, приємний голос зозулі зупинив їхнє спортивне заняття і супроводжував після приємного тренування і втоми до берегів золотистого пляжу. Алекс і Сергій пішли до пляжу.

Глава 3

Хто він Родіон

Усе почалося в тиші. Ні людських голосів і дзижчання автомобілів, ні пісень перелітних птахів і шуму бурхливих хвиль, ні свистячих потоків вітру, ні риб, що стрибають з води, ніде не було чути і видно ні чого і нікого. Навколо стояла з гордо піднятим підборіддям Королева — Тиша. Вона мовчала. Біля її ніг тихо лежав великий прозорою з синьою водою незнайомий океан. Два полотна схожих за кольором, але відрізняючись тільки за відтінком, злилися в одне простирadlo з двома кольорами. Вологе повітря грайливо стрибало вгору - вниз та пружинно відштовхувалося від води і задоволено злітало в небо, потім падало назад на воду, і знову відштовхувалося від синього полотна і заново летіло вгору до неба. Не великими стрибками вітер мандрував по всьому загадковому океану. Жоден кит не визирав з води, ні акул, нікого не було у воді. Ніби весь океан помер у тиші і всі його мешканці від чогось сховалися. Загадковий океан з'явився в загадковому місці. Його місце розташування невідоме. Навколо жодної живої істоти. Тільки промені помаранчевого кольору вибігали з-за обрію зігріваючи вологе солоне повітря пряним теплом. По всій окружності не було жодного прохідного торгового корабля, військового лайнера, пасажирського крейсера, рибальського човна, нічого не було навколо, окрім одного маленького човна, що тихо застиг посередині океану. Один маленький човник без вітрил тягнувся по воді, і з нього ніхто не визирав. Здалека, нікого не було видно. Він стояв на одному місці, ніби був приклеєний до води. Але там хтось перебував і всередині міг бути хто завгодно. Такий океан перебуває всередині нас, і в ньому плаває ось такий човник. Борти човна були подряпані чиймись

гострими пазурами, і місцями виднілися сліди від ударів каміння. "Іноді проходячи життєвий шлях, багато хто потрапляємо під удари життя, що залишають серці шрами. Їх може завдати хто завгодно: друзі, кохані, партнери по роботі, незнайомі люди, тощо. Чомусь з якоїсь причини кожен, хто перебуває поруч залишає на серці свої сліди. Людська природа залишає свій слід у пам'яті іншого і подряпину в душі, але такий метод мислення є хибним і в ньому немає нічого хорошого, і ніколи не буде, радість відроджує радість, і ніяк по іншому не може бути, горе не повернеться щастям. Такий життєвий шлях може бути у багатьох, але в ньому немає радості, а є тільки втрата.

За бортом маленької шлюпки в носовій частині лежить шматочок брезенту, а в задній частині знаходиться непритомна невідома людина. Він дихав коротко, швидко, і це:

— Родіон. Самотній мудрець життя.

Родіон почав подавати перші ознаки життя. Чоловік сам опинився по середині невідомого океану у старенькому човні без їжі, води і без свідомості. Дивно, та як він там опинився? Він такий загадковий як і сама місцевість, тиха, злегка порожня, і невідомий океан, та й ще Королева — Тиша тут живе та усім керує. Він теж опинився в її володіннях.

Родіон почав відчувати на собі прохолоду і подавати перші ознаки виходу зі сплячого, несвідомого стану. Ні хто не знає скільки часу він перебуває сам посеред океану в маленькій шлюпці. Він усе забув. Роками плаває в океані без друзів і близьких людей, сам і тільки сам, у жахливій самотності.

Родіон відчував на собі холод океану, і шалено хотілось відчутти теплий промінь прозоро-жовтого світла з вуст міського пляжу. Човен усе плив синім холодним полотном океану та місцями був схожий на великий шматочок висушеного дерева, що впав з висот скель у воду, зовсім випадково. Застигла вода ожила, з'явилися невеликі хвилі, а Королева — Тиші пішла на спокій. Повіки очей Родіона піднялися, перед ним обсипалося теплим дощем глибоке до гіпнотичного стану небесне полотно з маленьким крапельками солоної води, і вони погладили йому замерзлі щоки. Усе навколо ожило. Океан став схожий на океан. Човен розгойдався і невідомий у шлюпці прокинувся.

Він рукою схопив за голову, вимовив перші слова:

— Жах. Як болить голова. Напевно, я вчора перепив, і загуляв, як пес, що гуляє, — тихим голосом, що страждає, промовив.

Не далеко від човна без шторму піднялася хвиля заввишки кілька метрів. Вона оксамитово штовхнула борт шлюпки і своїми краплями обсипала сонне обличчя Родіона, розкидав своє тепле пробудження. Океан його привітав. Від потрясіння тіло, що лежало в човні, повільно захитало на всі боки. Він не бачив всього навколо, не знав, і не здогадувався про своє місце знаходження, що перебуває у човні. Страх почав підкрадатися до його затуманеної свідомості разом із синіми великими просторами безмірної води, що розлилися біля одного і єдиного по всьому колу човника. Океан ожив з відходом тиші своїм звичним життям почав злегка грати звичну для нього мелодію свого серця. По всьому водянистому полотну почали народжуватися маленькі

в'юнкі на поверхні хвилі — черепашки. Вони равликом повзли слизькою поверхнею водяного дзеркала, що віддзеркалювало небо, фігурно створюючи білу прозору піну лінивими ударами об борт. Плавним рухом човен перекочувався з однієї хвилі на іншу, вони його понесли в невідомому напрямку, і так могло бути аж до самої землі. Усе склалося зовсім інакше. Маленькі, а іноді великі підйоми безперервно почали нести човен у невідомому напрямку. Краса хвиль засяяла могутністю. У далині вони не такі небезпечні, як поблизу. Одним лише рухом вони можуть забрати життя людини. Будь-який опір проти їхньої сили марний. Для пірата, моряка, простого мандрівника вони страшніші й нещадніші за злого ворога. З ним іноді можна домовитися, а з ними ні. Їхня смертельна сила у величі та кількості. Вони можуть з маленьких хвилечок створювати великі скелі великих неприємностей і труднощів "як і сама людська впертість". Їхня воля буває прекрасною, блискучою, грайливою, заморожувати погляди, вражаючи кількістю відтінків в одному кольорі хвилі. Вранці вони особливо прекрасні, і так само небезпечні. Родіон, злякавшись грайливих хвиль, схопив рукою внутрішній виступ човна. Він був застарий для подорожей. Страх наближався, і ставав сильнішим. Він подивився на всі боки, закрутив головою намагаючись оговтатися. Думки в ньому плавали перед очима як і він сам в океані. Не розуміючи ситуації, він не знав, де перебуває.

Зі здивуванням сказав самому собі:

— Напевно, я вчора випив зайвого.

Родіон нічого не зрозумів і повільно впав на спину. Наступне запитання самому собі прозвучало тихіше:

— Що зі мною сталося? Де я зараз перебуваю?

Слідом за ним було сказано ще одне таке запитання:

— Що за дивний приглушений звук всюди хльостає? Чому мене носить на всі боки?

Руками намацав очі, протер їх, подивився вгору і перед собою. Раптово його засліпило яскраве денне світло, він швидко прикрив очі й думками повернувся до самого себе, відчуваючи щось у грудях, сказав:

— А, що вчора було?

На хвилину йому здався вчорашній день сьогоднішнім, ніби вчора ніколи не було.

Родіон злякано сказав:

— Я нічого не пам'ятаю. Де мої спогади? Вчорашній день я теж не пам'ятаю, а що було позавчора, я теж не пам'ятаю, де я так надирався?

Він добряче напружив лобові м'язи, намагаючись пригадати хоч крихту свого життя, але ні чого. Видав невдоволене гарчання і ліг назад. У ньому була одна порожнеча, не міг згадати себе. Лежачи на спині подивилася на прозоре блакитне небо і почав повільно плисти в легкий туман спокою, виглядаючи десь далеко білі, тьмяно сяйні зорі, які десь сяяли. Наближалася ніч.

Він поставив собі запитання:

— Хто я?

— Дивно, але я не знаю.

— Чому я лежу на мокрих дошках? Тихим, обережним голосом він додав.

— Я не знаю.

— Що я можу робити тут і зараз?

— Перше, що мені треба, так це поворухнути ногою і переконатися, що зі мною все гаразд, і я живий.

Родіон підняв праве коліно і відчув п'ятою холодну воду.

— Із цим усе гаразд, я відчуваю, я живий, — хвилюючим тоном сказав він.

— Може я потрапив у корабельну аварію? Цікаве питання.

— Можливо, але до цього я ще маю дійти, а спочатку треба перевірити, чи все гаразд із руками.

Родіон підняв праву руку вгору, зігнув пальці в кулак, наче висмикуючи крихітний шматочок прозорого неба, ночі, яка вже наставала.

— Тут теж усе гаразд. Руки й ноги на місці. Тьху, так я ж сплю, — він весело сказав, і усміхнувся.

Рука плавно долонею пройшлася по кривих вигинах простору в спробі розвіяти можливий сон. Він хотів переконатися в тому, що це сон, і хотів якомога швидше прокинутися. Такий різкий, несподіваний поворот подій міг у його долі всього лише бути простим сновидінням. Ні, це була його справжня реальність, але він вирішив для себе перевірити:

— Чи не сон це. Зараз перевіримо.

Стиснув руку в кулак і з усього розмаху заліпив ним у борт човна, сказав:

— А, — голосно закричав, — це не сон, — він підскочив, станцював і сів на місце, — як же боляче.

Човен накрила хвиля, розгойдав на всі боки, Родіон звалився на підлогу.

Долоню поклав на руку:

— Що це було?

Розгубившись, він ні чого не розумів, і не міг пригадати як тут опинився. Страх заволодів ним і він сховався за борт човна, притискаючи до обличчя обидві руки. Завмер. Пролунав найгрубіший стукіт об дерево з іншого боку. Хвиля напала на борт човна. Пару прозорих крапель упали на верхню губу і повільно скотилися йому на язик. Він спробував солону воду й одразу почав її випльовувати, роблячи мавпяче обличчя, він заговорив:

— Ні. Я не повинен боятися. У мені немає страху. Я нічого не боюся.

Виглянувши через верх борту, він побачив одні великі хвилі по всій синій площині, а зверху над ним було небо. Наприкінці горизонту між двох полотн виднілася лише одна зелена розділювальна смуга. Океан і небо. Родіон через пальці подивився вдалину і голосно закричав:

— Де я?

У відповідь йому ніхто, нічого не відповів.

— О, Боже, навколо одна вода.

У розпачі він поклав підборіддя на мокру футболку, заплющив очі, і стало темно.

Почав сумувати за своїм домом.

— Я нічого не знаю, мені так хочеться додому як ніколи.

Ліг на колишнє місце. Опинившись у безвихідному становищі, він за короткий проміжок часу почав розуміти свою безвихідну ситуацію, а ще не знав свого минулого і тих причин, через які опинився тут посеред океану сам у човні. Одна маленька плямочка плавала посередині великого океану. Навколо були відсутні всі ознаки будь-якого життя. Родіон не розумів нічого. Усюди була одна вода, а він перебував сам у човні, так само як і в житті.

У ньому загорілася думка:

— Не здаватися і тримати при собі розум.

Вітер спалахував і згасав. Холодна, прозора вода просочувалася крізь маленькі отвори колод. Футболка намокала і прилипала до тремтячого тіла. Родіон побачив те, чого він найменше очікував, побачив смерть. Під брезентом заблищала шерсть ще невідомої для нього тварини з великими пухнастими лапами, які визирали з-під нього. Придивившись, він побачив справжню живу Пантеру. Вона лежала із заплющеними очима і важко зітхала. Її дихання переливало темну шерсть по всьому тілу, тим самим оживляючи її присутність. Пантера була справжнісіньким хижаком. Скільки на її лапах пішло життів? Тільки вона сама знала відповідь на це питання. Родіон став жертвою у човні. Він опинився в убогій шлюпці сам на сам зі смертельно небезпечною кішкою. Навколо була тільки одна небезпека. У нього не було жодних шансів втекти від неї або поплисти кудись за горизонт землі. За бортом був лише один океан, але в нього були всі шанси поборотися з нею і чого він найбільше остерігався. Родіон тихо й повільно підвівся. Не створюючи зайвого шуму притулився спиною до носа човна і, як коник, що злякався, заліз на кінчик корми, завмер в очікуванні. Присів на коліна, з небезпекою подивився на її заплющені очі й мотузкою обхопив ноги руками, пальці зчепив в один сталевий замок. Дихання стало хвилястим і переривчастим. Застиг в очікуванні. Він так само не знав того, як вона опинилася разом із ним в одному човні. Від неї можна було очікувати всього чого завгодно, раптового нападу, і смерті.

Сидячи на кормі, він випадково подивився вздовж борту і побачив дерев'яну гілку, що лежала вздовж нього, схожу на весло. На мить воно стало для нього чарівним, і з'явилося з нізвідки, і могло врятувати йому життя. Родіон обережно схопив його за вологу рукоятку, і захищаючись від кішки, сильно притиснув до себе. Вона відкрила повіки, і побачив її хижі з хитрим візерунком чорного кольору очі. Хвилювання похитнуло рівновагу, і він випадково вдарив веслом об борт. Пролунав глухий стукіт. Гостре котяче вухо кішки поворухнулося, зігнуло вниз гострий кінчик верху. Тепер урівноважене дихання переливало по всій спині білий блиск хвиль на чорній доглянутій шерсті. За цим ударом пішов наступний, але він уже був створений хвилиною, а не Родіоном. На подив нічого не сталося, вона спокійно лежала на своєму місці й відпочивала у своєму сонному царстві. Як йому, так і їй нікуди було бігти. Родіон послабив хватку і приспустив вниз до ніг затиснуте на грудях весло. Він повернув голову і побачив по краях горизонту різних кольорів самотній сірий із холодом

усередині страх. На горизонті з'явилося лякаючи до жаху темне з сірим відтінком військо грізних хмар. Вони повільно наближалися. Він не тільки опинилася посеред океану з небезпечною сплячою кішкою, а ще й зі штормовими хмарами, що наближалися від горизонту. Тихими рухами весла почав гребти в бік та подалі від небезпеки. Раптово виникла навколо човна невидима магічна сила. Вона почала затягувати човен у бік хмар, що наближалися, настільки швидко, наскільки Родіон віддалявся від них. Що сильніше він веслував, то ближче він до них ставав.

Приємний шум хвиль, і м'які хльосткі удари весел об воду ненадовго рятували моряка від загибелі. Він махав веслом, опускаючи його на половину у воду, намагався відплисти якомога далі від грози. Через кілька хвилин через втому Родіон зупинився і пошепки сказав:

— Господи скажи мені, що це за світ? Де я перебуваю? Невже до мене наближається моя смерть, яка оточила мене з усіх боків. Невже прийшов мій час?

— Я забув, хто я, і як мене звуть. Я не хочу вмирати, не знаючи де я.

Родіон не пам'ятав своє ім'я. Не знав, де перебуває, і йому загрожувала смерть. Не витримав і прямо встав на ноги. Душа моряка підняла його. Погляд упав якорем на темну вдалині воду. Страх заволодів усім тілом, він почав стукати по дні човна закликаючи ногами:

— Смерть, я хочу з тобою побачитися. Я тебе більше не боюся. Судилося, так судилося мені сьогодні покинути цей прекрасний світ. Вийди і покажися боягузлива дама.

Вітер змінив свій напрямок. В океані щось змінилося, не судилося сьогодні нашому моряку раз і назавжди залишити нас. Різко все змінилося. З'явилися приємні теплі потоки вітру. За сказане йому доведеться понести покарання. Хвилі стали більшими і не такими страшними і лякаючи як були, але їх стало набагато більше, ніж було. Старенька шлюпка почала підніматися вище і частіше. У воді з'явився не великих розмірів вир. Човен закрутився.

— Не цього разу. Я нікуди не піду з тобою. Ти чуєш мене. Я буду жити, — сказав Родіон і підняв голову догори радіючи сказаному.

Світ навколо нього почав перетворюватися на темний туман із великими хвилями та грізністю хмари. За дві хвилини з'явився жовтий упереміш із білим блиском нічний і єдиний у всьому світі чумацький шлях. Небо загорілося вночі. Чорна кішка в човні поворухнулася великою вовняною лапою, оголила гострі кігті. Незважаючи на шторм, вона спокійно лежала в човні й не ворушилася. Пантера прокинулася. Родіон швидко схопив руками весло, відчув на смак небезпеку, а може бути й загибель, він завмер. Моряк зайняв оборонне становище, що скувало і човен зупинився. Океан затих. Човен закрутився стоячи на одному місці. Далеко від нього в районі горизонту намалювалася пунктирна темна лінія. Ще покрутившись на місці кілька десятків разів, він зупинився.

Зорний погляд Родіона побачив цю лінію і від радості закричав:

— Так, земля.

Від гучних слів піднявся жах, що таївся весь цей час під брезентом. Кішка гострим

поглядом подивилася на людину. Хвіст піднявся догори, вона повільно підвелася, витягнула демонстративно лапи вперед і ліниво позіхнула, проігнорувавши грозу. Слідом за її діями пролунав грім, океан затрусило, з неба впала темрява, яка забрала собою Родіона. Він, перебуваючи в суцільному мороці, стоячи не рухаючись, пошепки промовив:

— Що це було?

У слід його слова в темряві хвиля, що впала через борт човна, звалила його з ніг. Він знову втратив свідомість. Усе затихало. Через деякий час човен прибило до берегів землі, що з'явилася. Тіло моряка викинуло на берег. Родіон, який лежав на березі, відчув на обличчі маленькі колоски морського піску та музику міста Київ.

Глава 4

Зустріч із Бродягою

В цей час в місті Київ Алекс та Сергій продовжували відпочивати у Гідропарку. Приятелі повільно, не поспішаючи, подолали тільки половину шляху до золотого пляжу під жовтою кулею, що гордо розкидала по всьому Києву промені світла, які танцювали та співали в просторі. Вони вийшли за територію спортивного майданчика, і пройшли піщаною дорогою метрів триста, ховаючись під тінню в ряді струнких, що стоять по обидва боки, витягнутих догори тополь. Навколо них лежав, спокійно засмагаючи під сонцем, маленький, світло зелений лісок. Трава тихо спала в тіні, а дерева спокійно дрімали та чекали вечора і початку нічних розваг. Вдень тут усе навколо спало під променями літнього дощу, а з приходом ночі завжди прилітав підбадьорливий холод, що кликав усіх на танок, розпалюючи на маленькому островці великим струсу загуляй. Вночі тут дерева танцюють і вигинаються, трава співає жіночим голосом, місяць б'є в барабан, зірки дзвіночками сиплють на місто дрібні блискітки радості, додаючи родзинку в живу ніч. Вода спостерігає знизу за небом і радісно хлюпає в долоні, а кияни тонуть у нічній веселій ейфорії прекрасного острова. До ранку усі веселяться, а з приходом перших променів сонця всі засинають і протягом дня відпочивають під теплою турботою жовтих променів. Сцена повторюється щоночі. Сонце співає і танцює вдень, а місяць пиячить і гуляє вночі.

Алекс і Сергій ідуть вперед вздовж двох ліній пропускаючи вперед автомобілі, що мчали на пляж. Усім хотілося пірнути в прохолодну воду і поплисти в країну водяного царства і комфорту, насолоджуючись морозивом, приємним почуттям сьогоdnішнього дня, розслабившись від усього. Не дійшовши до місця призначення, звідкись вигулькнула вдалині дороги таємнича людина. Алекс помітив темний образ за сто метрів від себе. Він подивився на нього, але не надав йому жодного значення, опустив голову донизу і ліниво пішов уперед. Через три кроки Алекс побачив незрозуміле. Людина спереду була на великій відстані і невідомим чином та несподівано опинилася перед ним. Темна хмара накрила хвилиною Алекса. Він раптово провалився у велику, холодну прірву. Тополя, що стояла поруч подувши грайливим вітром розбудила в ньому ейфорію. Він спокійно ліг на теплий пісок і подивився сонними очима на Бродягу, що стояв попереду.

Могутність дерев та їх чари не полишали острів навіть у найхолодніший зимовий день, а коли взимку знахабнілі білі шапки снігу без дозволу лягали на маленькі гілочки та силою намагаючись притиснути їх до землі і зламати стійку волю дерева, то гілки струнок їх тримали до приходу весни. Згодом розтоплені білі шапки зникали водою в землі і більше ніколи не поверталися. З приходом нових морозів з'являлися зовсім інші коржі снігу на зеленому листі дерева і робили свої показні викрутаси, а дерево ставало все прекраснішим і чарівнішим до наступної весни, і так роками їх воля та витримка прикрашали це місце.

На середній зріст незнайомця була натягнута чиста біла футболка, від якої пахла весняна свіжість та легкість. Він був під арканним жителем міста і жив там, де йому хотілося. Чоловік був забарвлений смаглявою засмагою з пляжними піщинками, що висіли на бороді. Борода нагадувала церковного служителя, який присвятив себе на більшу частину життя церкві. Вона відображала святість і чистоту людської душі, так виглядала борода незнайомця. Штани були протерті, а на правому коліні були коричневого кольору шкіряні латки, підкресливши свій незвичайний стиль. На ступнях висіли не його розміру зимові черевики. У нього була своя незвичайна вимова слів і постановка мови.

Очі у хлопця блищали розумом відданого собаки які ніколи не брешуть. Вони бачили те, що йому довелося пережити і заховати в собі, але забув лише про одне, що в них завжди залишається відбиток минулого. Алекс, лежачи на писку подивився на нього і підвівся зовсім у нову реальність. Усе навколо змінилося якось незвично. Він побачив людину з іншого боку, і в думках сказав про неї, що вона любитель стояти на двох колінах під зоряним небом, посіяним місячним блиском з намальованою оманливою щедрою ніччю, деś на центральній площі Києва жебракуючи під зливою сьайних маленьких крапель дощу серед перехожих, випрошуючи милість.

Алекс незадоволено подивився на нього та сказав:

— Забирайся з дороги жебрак.

Бродяга був зовсім іншою людиною. Не такою, якою його бачили оточуючі. Він був ким завгодно і ставав тим, ким хотів. Загадкова особистість. Безхатченко перетворювався на різних людей, одягаючи на себе різний одяг і майстерно граючи обрану роль. Він шкутильгаючи на праве коліно, підійшов ще ближче й обережно роззувся та переступив босою ногою через поруч лежачу спортивну сумку й засміявся.

Алекс сказав:

— Ей, ти, хлопець. Чого стоїш і дивишся на мене? Ти, що не коли не бачив людей охайно вдягнених?

— Що ви. Бачив, і звісно не один раз. Вибачте. Ви мене здивували своєю охайною футболкою, — сказав Бездомний.

— Що з нею не так? Я бачу як ви незадоволено на мене дивитесь. Ви думаєте, що я бідна людина? Алекс подивився прямо в очі.

— Ви дурниці кажете. Не можна судити людину за її одягом. Ми можемо здаватися прекрасними і багатими людьми зовні, але всередині може бути одна бідність. І я вам

ще нічого не встиг пред'явити за ваш зовнішнім вигляд, як ви вже, немов голодний вовк, накинулися на мене, — Бездомний сказав і відвів очі вбік.

— Не пускай у хід бідних вовків. Ти зі мною не знайомий і ти вже починаєш холодити каву.

— Стійте. Не поспішайте словами кидатися. Вони ще вам знадобляться.

— Добре. Ну, тоді я пропоную сходити, і зануритися в прохолодній воді. Я бачу, бідолаха, у тебе напевно був важкий день.

Бездомний уже встиг змінити мертвий тон на грубий бас музиканта, але після слів Алекса промовчав. Перед его очима картина дороги біля якої зростали вздовж неї тополя попливи хвилями, змінив стару реальність на нову. Повсюди пролунав дзвін розбитого скла. Руки піднялися вгору до обличчя і усе затихало. Простояв у такому положенні дві хвилини в надії, що той, хто до нього підійшов кілька хвилин тому, зникне ранковим туманом на світанку. Опустив руки Алекс перед собою побачив приголомшливу і ще більш, ніж до цього, сцену, де стояв Бродяга, який так само нерухомо, як і до цього, тільки вже з великим пальцем у носі. Зі здивуванням Алекс подивився на Сергія і запитав:

— Ти чув, як мені нагрубив цей незнайомиць? Ні виховання, ні поваги, ні чого в ньому немає. Він ще посмів зі мною так розмовляти, ніби я йому півжиття винен. Він розмовляє зі мною, так ніби ми вже з ним дружимо десятирок років. Нахабство і тільки нахабство, більше я ні чого в ньому не бачу.

У відповідь Алекс нічого не почув. Він ще не знав про розмову, яку чули тільки він і незнайомиць. Сергій із приходом жебрака став зачарований невідомими чарами, які не дали йому побачити незнайомця, що підійшов до них. Він стояв немов жива статуя без почуттів і душі.

— Ні, ну ти подивися на нього. Поглянь на невихованого нахабу. Він навіть не стежить за своїм тоном. Таких як він треба в оренду здавати в цирк. Хоч там із них буде хоч якийсь толк. А то вони вештаються містом і людей лякають і більше нічим не займаються. Життя витрачають даремно і не тільки своє, а й інших людей.

Сказані слова Алексом Сергій знову не почув. Він стояв із розпрямленою спиною і дивився через дерева на жовтий пляж на березі Дніпра, що виднівся вдалі. Раптово незадоволення Алекса перебив Бездомний:

— Нагналися? Наскаржилися? Жульени. Досить кіз через стадіон водити.

— Я вже все зрозумів, ви мене хочете вбити але у вас нічого не вийде. Мій друг усе бачить, і ви мені нічого не робите. Сергій просто не хоче нічого казати.

Бродяга ще ближче підійшов до Алекса і почав з ним гру слів. Він йому затуманював свідомість і говорив кожне речення з новим суперечливим почуттям до другого вже сказаного судження. Насправді Сергій не бачив людини, яка розмовляла з Алексом. Сам час змінив свою приналежність до сприйняття, який став на багато повільнішим для нього, ніж зазвичай. Один бачив світ інакше, ніж інший. З цієї причини Алекс міг розмовляти з невідомою особою, а його друг ні.

— Слухайте, що ви зробили з моїм другом. Чому він нас не чує? Стоїть ніби

пам'ятник і мовчить. Чому він мене не чує? Переляканим голосом почав кричати Алекс.

— Дуже багато запитань ви поставили за такий період часу. Відповідь тут логічна. Він просто не хоче говорити з тобою. Стоїть і мовчить. Що йому ще треба від нашої розмови. Йому наш діалог не цікавий. А ти не подумав і на мене накинувся. Жах, шановний киянине. Ти лякаєш мене своєю поведінкою. Тобі потрібно терміново заспокоїться, — запевняючи голосом Бездомний сказав Алексу.

— Не плутайте мій язик у тенетах обману, — відповів Алекс.

— Не дзвоніть так голосно. Чудовий погляд солодко лягає на воді, а ви ще його тривожите. Не порядок. Нехай так постоїть. Він ще встигне сказати. Створіння воістину несправедливо красиві, лежать на березі, а він на них і задивився. Не потрібно ставити несправедливих запитань про свого друга.

Алекс обережно придивився на всі боки і затих поглядом на Сергії, і сором'язливо перевів очі на Бездомного, тихо промовив:

— Так, ви маєте рацію. Він тільки про це думає. Ну, що ж поробиш, у нього таке звання. Зачаровувати і дарувати жінкам радість. З цим нічого не поробиш.

— Ти такі безглузді запитання ставиш. Йому зараз не до тебе, а до тих чарівних спокусливих дам.

Незнайомець хитрий. Він затіяв несправедливу, як здається, витівку не чесних звинувачень. Вимоги цієї людини були розпливчасті, звинувачення не ясні до кінця.

— Ніхто вас, ні чим не обсилав. У розумів шановний незнайомець. Стійте, не поспішайте зав'язувати гостру розмову. У мене ще є кілька слів.

— Давайте говоріть, але тільки швидше, і не затримуйте більше нас. Сьогодні сонце нікому не співчуває, воно танцює на наших головах танго, — сказав Алекс.

— Сьогодні відбудеться багато подій. Різних і не передбачуваних. Ніби вони готові до всього, — пророчий тон, — мені здається, що хтось сьогодні загубить телефон, — з іскрою загадки прошепотів Бродяга, — ким буде цей щасливчик, я не знаю.

— Що ви мені в кишеню кладете? Не моє майбутнє вам видно, ви помиляєтеся. Який ще телефон я втрачу? Не смішить мої коліна. Звідки ви можете знати, що сьогодні має статися? Здивовано сказав Алекс.

Волоцюга несподівано різко з пошарпаної кишені штанів вихопив, наче револьвер, темну пляму, і запитав:

— Ваша іграшка? З двома пальцями простягнув руку в бік Алекса і показав телефон.

— Що ви мені пропонуєте? Запитав Алекс.

— Телефон нової моделі, і той самий, який ви повинні вкрати з жіночої сумочки.

— Як вкрати? Ви як можете собі таке дозволити сказати мені такі необдумані брехливі слова. Ви мене зовсім не знаєте. Без доказів звинуватити мене у крадіжці. У вас усі зозулі на місці?

— Можливо, у мене когось не вистачає в моєму домі, але я кажу вам правду, наймиліший. Уважно послухайте. Сьогодні вас звинуватять у крадіжці. Можна

уникнути всього, і крадіжки теж. Поверніть його їм, і все налагодиться, — сказав Бездомний и подивився у бік.

— Відійдіть від мене вуличний хуліган. Вас вочевидь зозуля залишила, то ви й замість неї лепечите не за адресом, — сказав Алекс і відвів очі в бік.

— Не поспішайте ні з чим, а то різне буває.

Не вірячи сказаному, Бродяга в ньому поселив ще один сумнів. Він почав скося дивитися на всі боки. Подивився на плече, на Сергія і далі побіг очима намагаючись відшукати загадкову дівчину і сумочку, з якої, як припускається, був узятий телефон цією людиною. Можливо Бродяга ще й злодій. Вкравши телефон, він вирішив його віддати незнайомцям і тих звинуватити у своєму злочині. Оглянувши всю видну територію острова, він не виявив потерпілу, у якої було вкрадено телефон. Йому відразу стало легше. Відповідь була різкою і рішучою:

— Я не брав ні чого. Досить мені пропонувати чужі речі. Я ділова особистість і віддаю перевагу тренуванням, і чесному життю. Все інше мене ніяк не цікавить.

Бродяга, злякавшись, замахав головою. Зробив розумний вираз обличчя, подивився в небо і в очі хлопця, що стояв навпроти, показав йому язика, і впустив ще не пристойний звук:

— Тьху, — сказав Бродяга.

— Ви шановний дурень ще й без освіти. Ніякої культури. Повинен вам відповісти на вашу лепту про передбачення: — це не можливо, — впевнено сказав Алекс.

— Тьху, — він усміхнувся.

— Ні в кого я, нічого не крав, і красти не збираюся. Непростимо говорити мені такі заяви. Я чесний законник, юрист. Чуєте, непростачно зраджувати собі статус провидця мого життя.

Бездомний підскочив і гордо закричав:

— Учора я, прогулюючись берегом, побачив одного такого юриста, який засмагав у чорному костюмі на пляжі, — пропустив хвилину мовчання і далі продовжив говорити, — дивні ви люди юристи. Одягненими відпочиваєте на пляжі. Напевно, у вас немає вільного часу одягатися за сезоном і дивитися на градусник. Спекотно в одязі на пляжі. Живете у своєму світі законів і ні чого більше не бачите. Літо крізь вуха пропускаєте. Влітку думаєте про зиму, а взимку про літо. Буває ж таке, — він закінчив речення кивком голови.

— Як може юрист та ще й у чорному костюмі лежати на пляжі під таким сонцем? Спонтелічено запитав Алекс.

— Все може бути, ви просто цього не бачите, а я бачу все.

— Ви собі придумали, такого бути не може. Ми юристи найпродуманіше люди і ніколи себе не змусимо відпочивати в незручності. Я кажу вам правду.

— Бачив на власні очі. Ні чого більше сказати не можу.

— Ви несете на словах нісенітницю, — злим голосом почав говорити Алекс, — розповідаєте про те, що я вкрав телефон із жіночої сумочки, роблячи мене вже винним у крадіжці без скоєного злочину. Виводите мене з рівноваги. Я вже починаю

себе оглядати, як переляканий олень з думкою про привласнення випадково чужих речей. Розповідаєте про юриста в чорному костюмі, який лежав на писку. Вам не здається, що ви перегрілися на сонці.

— Ні, не здається. Вони теж люди, у них, як і у всіх, багато роботи, і не завжди знаходиться час для порядного відпочинку.

Олександр Миколайович не помітив, як уже почав піддаватися провокації невідомої людини, яка здійснювала свій гостросюжетний план.

— Ви сьогодні на сніданок грибів наїлися? Не стримав повного розчинення розуму від його відповідей Алекс вибухнув і зі злістю викинув першу фразу, що спала на думку.

— Не буду заперечувати ваших сказаних слів, і брехати вам не буду теж. Сьогодні вранці в мене був бенкет грибів. Я їх знайшов он під тим деревом, — пальцем показав убік, — на смак вони були схожі на запечене яблуко. Вони сподобалися моїм ілюзіями. Вони від них були без розуму.

— Під яким ще таким деревом ви знайшли такі стрибучі гриби?

— Придивися уважніше. Він ще пару штучок залишилося. Блищать салатовим кольором, — Волоцюга показав двома руками на дерево, під яким залишилося ще два блискучих із салатовим кольором гриба.

— Шановний Бездомний, ви мене лякаєте своїм поглядом на світ і вживанням вами невідомих на сніданок грибів.

— Їсти хочеться завжди. І не вам судити про мої багато вподобань до їжі. Не бійтеся мене і мого розуміння світу. Ви знаєте, сьогодні вранці мені зустрілися такі персонажі, які бігали в білих халатах лісом. І нічого не сталося. Я багато чого бачу і помічаю більше, ніж ви.

— У білих халатах?

— Так. Загадкове місце Гідропарк. Тут можна різне побачити. Тільки головне не збожеволіти і не вирушити разом із ними в подорож сніговим лісом. Хто знає, чим все це може закінчиться для простого киянина.

— У вас усе гаразд із психікою? Ви нісенітницю несете. Які ще люди в білих халатах? Які смачні гриби? Наполегливим поглядом поцікавився Алекс.

— У мене завжди все добре. Щоранку я ще літаю над містом. Я літаю.

— А у вас є покликання? Крім як гриби на сніданок їсти, а потім літати над Києвом, у вас є ще таланти? Вам потрібно звернутися за безкоштовною консультацією до психіатра. Може він вам допоможе спуститися на землю.

— У мене все гаразд. Мені не потрібна допомога. Я сам кому завгодно допоможу.

— Ви тупиця, — напруженим голосом сказав Алекс.

— Сю. — закричав Бродяга. Наше спілкування боюся перейде якщо вже не перейшло на новий рівень "Пане Письменник".

— Досить мені солому в рот класти. Ви не вихований громадянин. Безпритульний.

— Стійте. Заспокойтеся. Не поспішайте з гучними словами. У мене виникло припущення, що до вашої не спокійної поведінки.

— Ну ж бо, кажіть!

— Ви самотній замучений вовк. Вийшов сьогодні з лісу до людей. Ви на всіх розлютились.

— Ні. Я за всіх радію, і я дуже щасливий.

— Ви нічого не можете знати про мене. Ваші слова не мають жодної ваги. Пудрите мені голову солоною пудрою. Мое припущення таке. Ви сьогодні були п'яні й випадково вдарилися головою об дерево, під яким їли гриби, і після удару у вас дах поїхав не в тому напрямі, а ще й намалював вам ваші маревні галюцинації, — обережно сказав Алекс, щоб не образити незнайому людину й піднести себе над нею.

— Ні. Я не ображаюся, — він відповів, випереджаючи Алекса, додав, — я кожен світанок молюся стоячи на одному правому коліні під небом. І "Ви" знаєте після молитви я бачу серед сонячного, світлого дня на небі нічні зірки. Фантазія, побачивши таку чарівну картину, тоне в задоволенні.

— Шановний Бездомний Волоцюга, — перебив Алекс безглузду промову, поставившись до нього як на ім'я та прізвище. Можливо воно так і було, але він вважав за краще вже не питати в нього таких подробиць, розуміючи, що Бездомний несповна розуму, — ви несете повну нісенітницю, ур, — додав він.

— Я кажу тільки те, що бачать мої очі і не більше. Та ви ще перегрілися на сонці як черепаха, не беручи до уваги інше бачення світу.

— Досить із мене робити дурня.

— З вас ніхто ні чого не робить. Ви самі із себе ліпите одноокого клоуна. Я, між іншим, щойно прилетів із Німеччини. У мене з розумом усе гаразд. І ви знаєте, що там набагато холодніше, ніж тут. Але мені більше подобається в Гідропарку. Тут у нашому рідному місті затишно й тепло. А там чомусь сонце холодне, не таке як у нас тепле. Начебто воно одне, а гріє кожного по-різному.

— Як бродячий без грошей, без дому чоловік може повернутися з Німеччини до Києва так швидко і ще й без копійки в кишені, — подумав Алекс над запитанням, яке поставив сам собі. І одразу він почув уявну відповідь, — та не як, він просто божевільний.

— Усе. Залиште мене в спокої, — відганяючим тоном прошипів Алекс.

— Так ви ще й убивця, — загадкою сказав незнайомиць.

— Який я вам убивця? Ви собі не дозволяйте говорити такі слова в присутності юриста.

— Вбивцею може бути кожен.

— Усе. Від вашої розмови мені вже нічого не хочеться. З мене вистачить ваших не зрозумілих загадок і прихованих натяків.

Сергій дивився на пливучий від спеки горизонт, не помічаючи їхньої розмови, перебуваючи уві сні.

— Ви напевно втекли з психіатричної лікарні? Помітив Алекс, підвищуючи голос на останньому слові.

— Ви помиляєтеся. Ви дуже помиляєтеся. Ви навіть не знаєте, в якій реальності зараз перебуваєте.

— У якій реальності я перебуваю?

— У гіпнотичній.

Алекс подивився на божевільного і повільно відвів очі вбік на темну землю, озирнувся, і перекотив погляд на зелену палицю трави, яка нагиналася від вітру в різні боки. Чимось вона була йому схожа на їхню слизьку розмову. На якусь мить разом із холодом, що летів, він почав вірити тому незнайомцеві. У його очах була водночас іскорка розуміння і протиріччя. Незнайомий чоловік володів чарами переконувати людей і вмів творити чудеса зі слів. Про дар незнайомця ніхто не знав і кожен зустрічний під час бесіди з ним піддавався своїм сумнівам, приймаючи брехню за правду. У людини з охайним виглядом не було поганих намірів, просто в неї був свій план щодо Алекса.

— Ні. Такого не може бути. Я ніколи там не був і не збираюся туди, — ствердно наполіг на своїй відповіді Алекс.

— Ви впевнені в сказаних словах? Ви ніколи не замислювалися про те, що ваше життя може бути просто сном, а не вашою справжньою реальністю?

— Ні, такого по міні не може бути. Я живу своїм життям у теперішньому світі. Виключено.

— Час покаже!

Після слів волоцюга раптово змінив колір обличчя з живого на мертвий і повільно підійшов ще ближче до обличчя Алекса. Став із ним ніс у ніс. Вітер грайливо розсіяв по повітрю запах Алої. Алекс різко відчув шизоїдний дискомфорт і смак таблеток разом із запахом спирту. У слід нового відчуття, що з'явилося в просторі, безхатченко впав від безсилля на руки Алекса. Виникла в квадраті дивна картина, що зависла в просторі, яка намалювала великий довгий зі сталевими стінами коридор, де біжать люди в білих халатах, які розмовляють різними за гучністю й тоном словами не зрозумілою для нього мовою. В образі, що виник, одна людина великих габаритів із квадратними плечима, що пробігала, голосно щось прокричала. Він зміг почути і зрозуміти тільки першу літеру Р і останню Н. Воно могло означати, що завгодно і нести в собі будь-який сенс. Усе, що з'явилося, так само раптово зникло, як і виникло. Видовище якимось неприродно налякало Алекса. Він уже не стримуючи своїх амбіцій відштовхнув лівою рукою обідранця, що стояв навпроти нього. Полетів назад і він ще різко Алекс наздогнав своїм кулаком, вдарив тендітні груди незнайомця, пролунав гучний хлопок. Тіло парируючи в повітрі повільно лягло на спину. Забіяка з хвилюванням сказав:

— Жах. Він мав рацію. Ніхто не застрахований від убивства. У кожному живе вбивця, — нахилив голову, — ніхто не застрахований від того, що сьогодні може статися, — його слова полетіли для нього ж у його порожнечу.

— А хто міг знати, що буде сьогодні? Скажіть, покажіть того, хто міг знати, що буде сьогодні?

— Я знав, але не сказав. У всьому має залишатися маленька таємниця, — лежачий із заплющеними очима Волоцюга проговорив через сухі губи тихим вмираючим голосом.

— То чому ви мені нічого не сказали? Чому мовчали? Ви мене зробили вбивцею. Я не хочу за ґрати, — сказав Алекс.

— Так мало сьогодні статися. Ми не в праві змінювати долю. Тільки сам Чарівник може змінювати наше життя, — пролунала важлива пауза і Бродяга закінчив розпочату фразу, — безповоротно змінювати.

— Який ще Чарівник? Та ви всі збожеволіли.

— Ви не праві! У нашому світі все має свій сенс. Ми не в тій владі, щоб змінювати світ, у який ми народилися, — с гучним подихом сказав Бродяга.

Алекс задумався і запитав:

— Що? Що ви хочете цим сказати? Спочатку ми створюємо себе і обираємо шлях, а потім він нас?

— Так. Але шляхів стільки скільки є у світі й не більше. Зробивши вибір, ви вже ніколи не повернетесь в минуле і не поміняєте майбутнє. Так само як і зараз ви зробили свій вибір і змінили вже своє вільне майбутнє на тепер невідоме. Ніхто не знає, як це все закінчиться. Це ваше життя, а в моєму залишилося тільки дорахувати свої останні промені яскраво падаючого на мене сонця, надісланих мені зверху.

Алекс подивився на слизові очі людини, що лежала на піску, і повільно промовив:

— Ви маєте рацію в сказаному. Я помилився у своєму виборі.

Людина, що лежить на піску, видала останній звук, і її дихання померло разом із нею. Серце перестало битися, губи ворухнуться, він накрив себе ковдрою мовчання. Можливо Бездомний помер або просто прикинувся мертвим. Жодних ознак життя він не подавав. Алекс згас осінньою трояндою, шкодуючи про зроблений вчинок. Він не міг і слова зв'язати. Коліна трусило, зуби стукали, він з переляку почав кусати лікті. Хапати себе за щоки намагаючись стягнути надзвичайну правду зі свого обличчя і зняти маску сну. Він хотів прокинутися від поганого сну. Пальці силою вчепилися в шкіру, залишаючи на ній білі плями. Усередині всі почуття перевернулися догори дном. Алекс не міг зрозуміти ні чого, і того, який він зробив вчинок. У момент скоєння злочину Алекс почав розуміти силу одного вчинку і ймовірність безповоротно зміненого життя і планів на сьогодні. Дві хвилини тому він був ще вільною людиною, а зараз уже став невідьником свого вчинку. Бранцем неминучого майбутнього. У ньому не вистачило сміливості подумати здоровим глуздом про можливі наслідки. З усіх боків; спереду, ззаду, праворуч і ліворуч почали з'являтися, наче уві сні з нізвідки, жителі міста Києва. Вони збіглися з усіх стежок, і з кожною хвилиною їх ставало дедалі більше, і вже за п'ять хвилин чоловік п'ятдесят обступили Бродягу, що лежав на камінні. Пролунав нестерпний гул, суперечки і крики вилітали з людей, що стояли по колу. Кожен із них хотів дізнатися ім'я злочинця. Вони з підозрою дивилися один на одного. До цього часу, коли живе кільце обступило Алекса, то він одразу загубився серед людей, які стояли на місці, а разом із ними і Сергій. Алекс намагався знайти свого друга серед усіх інших громадян, але всі спроби були марні, просто розгубився. Друг зник серед гучного шуму переляканих людей. Метрів за сто від події пролунав гучний шум червоної сирени. Через дерева виднівся краєчок блискучого під

променями сонця на воді Дніпра. Алекс повернув голову і побачив, як по зеленій воді розкидаючи на всі боки великі хвилі, вони розлетілися по берегу, і примчала карета швидкої допомоги. Вона зупинилася біля берега. Це був дивовижний автомобіль не малих габаритів, що міг триматися на воді і швидко примчати проти течії до місця злочину. Не було автомобільної дороги, а була тільки чудова річка, що вирувала холодною водою і душевним спокоєм, яка принесла на собі невідомо як швидку карету. Дивний феномен, але на це ніхто не звернув уваги. Усі навколо зупинилися й замерли в очікуванні. Відстовбурчилися зі скрипом задні двері. Усередині лежали звичайні залізні ноші. З відчинених дверей вискочив маленький Карлик у білому халаті, з-під нього визирав синій піджак. На голові у Карлика вилися маленькі кучерики, а в руках він тримав прямокутну валізу. Озирнувшись на всі боки, доктор стрибнув на воду, ні — Карлик. Він не провалився під неї, а пішов уперед по ній. Його ноги спокійно понесли маленьке тіло по воді. Він швидким кроком пробігся поверхнею зеленого полотна, ніби ступаючи землею, і одним стрибком перестрибнув дерева, які росли біля берега, приземлившись прямо за тим, хто стояв довкола лежачої невідомої людини, на пісок. Незадоволеним поглядом подивився на спини велетнів, що обступили тіло, гучним писклявим голосом закричав:

— Громадяни глядачі розійдіться по сторонах. Поступіться дорогою до потерпілого.

Голос маленької істоти було важко не почути. Коли він сказав слово, то всі до єдиного, як за чарівним велінням, вишикувалися по обидва боки, сформувавши для лікаря прохід до неприємної, а може, вже мертвої людини, яка лежала без свідомості. Підійшов до нього і голосно закричав:

— Хто вбив людину? Хто з вас скоїв злочин. Зізнавайтесь.

Слова пролетіли через усі вуха людей, що стояли в натовпі, і тільки один із них піддався раптовому страху. На ньому обличчя змінило колір із золотистого на світло-синій. Очі потонули в тумані, а слова зникли з язика. Він боявся видати зайвий звук і привернути до себе увагу, а звернув увагу, громадяни відразу побачили б у ньому злочинця. Це був Алекс і на очах подорослішав та посидів. Він зі своєю фізіономією сховався за попереду побаченою величезною людиною розміром у гору. Алекс подивився на всі боки одним оком і побачив, як навколо Бродяги зібралося вже п'ять лікарів, які вийшли зі швидкої слідом за Карликом. Кожен із них робив якісь процедури, намагаючись оживити лежачу на піску людину. Під час роботи команди рятувальників доктор маленького зросту розглядав співчутливим поглядом натовп, який стояв навколо нього. Він хвилиною підозри накрив усіх, хто в ньому був, але Алекса, що стояв позаду нього за великою накачаною людиною, Карлик не помітив. Про сканувавши всіх, Карлик не знайшов злочинної особи, і відразу закричав:

— Шановні кияни. Подивіться на мене, — усі подивилися на маленького Карлика, — я ще раз запитую. Хто скоїв злочин? Він застукав жовтими туфлями по сірому піску, що яскраво переливався на сонці сяйвом. На звернене доктором до людей прохання ніхто не відреагував. Усі мертво мовчали й дивилися на нього. Не витримав не поваги Карлик стрибнув на камінь, де з краю лежала голова Волоцюги, він нервово застрибав

на одному місці і в проміжку між сказаних слів стукав ногами. Бродяга лежав поруч і не дихав. Карлик заговорив танцюючи:

— Я все одно знайду злочинця. Він від мене не приховає свого обличчя, що вкрилося страхом. Він мене не обдурить. Я знаю більше про злочинця, ніж він може собі уявити. Людина, яка вчинила злочин, забула лише про одну просту приказку "За все треба платити". Ні чого без сліду не зникає.

Зробивши останній стукіт, він зістрибнув з каменю і приземлився на пісок. Короткими кроками побіг до швидкої допомоги, що стояла на вже прозорій воді. Хом'яком заліз всередину, пролунав стукіт металу, а за ним він одразу вистрибнув з карети тримаючи в руках червону, квадратну валізу, і тим самим гусячим кроком повернувся назад до неживого Бродяги. З писком ліні відчинився ящик. Він рукою пірнув у нього і взяв інструмент, блискучий, розпливчастої форми, уважно оглянув його. Ним провів пару процедур і писклявим голосом закричав:

— Людина безжиттева. Безжиттева та мертва. Це кінець. Люди викликайте людей у синіх костюмах, великих на шести лапах псів із величезними червоними язиками. Усі разом будемо шукати злочинця.

Натовп завмер, і всі почали дивитися один на одного, бачивши поруч із собою людину-вбивцю. Усі затихали в очікуванні. У такий прекрасний момент затишшя один простий чоловік без імені, одягнений у сіру футболку і такого ж кольору смугасті шорти, але без взуття, нахилив у роздумах голову і побачив на піску равлика, який повз на піску, підозріло повільно переправлявся через дорогу і зрозумів, що люди дуже рідко дивляться вниз та літаючи в хмарах, і мало помічають, а особливо те прекрасне життя на землі, мандруючи в хмарному порожньому небі серед ілюзій, не помічаючи перед собою істинної природи і насолоди але чомусь на випадкового повзучого равлика теж впала підозра. Неприродньо правдиво, що його шлях знаходився на іншому боці дороги. Він почався на світанку з першими променями сонця. Смакуючи свіжий запах роси від учорашнього дня і життя, поповз на інший бік, сподіваючись побачити для себе інший світ. У нього не таке розуміння як у всіх. Для нього крок людини здається океаном, а ніч роком темряви. Равлик тільки зараз дійшов до середини й одразу зіткнувся з непередбачуваною перепорою, що з'явилася раптово для нього. І вже шлях не можна виправити. Зупинившись він поміняє все. Після витрачених сил і часу він застряг на півдорозі, і маленьке тіло розгубилося, затряслося від страху, як цей самий страх одразу нагадав про наявність круглого панцира, в якому він може сховатися, відгородити себе від зовнішнього світу й відчутти те найтепліше відчуття безпеки, та залишитися на усамітненні з собою й перечекати небезпеку. Равлик висунув голову, почув тонкий натяк високих людей, поворухнув вологими антенами і спокійно стиснувся, засунув голову назад у свій маленький замок. Проста людина посміхнулася і заплющила очі. Від виниклої тиші затремтіли коліна й застукали зубки.

Алекс обережно стримував у собі всі почуття, не даючи виду оточуючим про своє причастя. Озирнувшись, він не знайшов свого друга. Ще за дві хвилини пошуку, він не знайшов нікого, хто б міг бути на нього схожим.

— Такого не може бути. Невже він мене кинув, — подумав про себе Алекс.

Раптово пролунав лякаючи тріск у просторі. Для Олександра Миколайовича вигляд зовнішнього середовища різко змінився з невідомих причин. Серед світлого дня і яскравого літнього сонця вистрибнув на місце жовтої кулі блідий, величезних розмірів місяць і закрив собою сонячне світло. Весь Київ потонув у тьмяному світлі. Будинки, що стояли вдалині, а їх було близько п'ятдесяти, змінили свій колір з яскравих фарб на темний сірий, а поблизу зростаючі дерева, пісок і людей накрила така ж хвиля сірого світла. Усе вкрилося морокою. Обличчя громадян, що стояли поруч, почали плисти в тумані і ставати іншими, не такими як до затемнення, а гіршими і злішими. Усі спроби знайти Сергія згоріли в безглуздя. Від гострих змін в оточенні раптово виник глибокий страх усередині Алекса. Він, не затримуючись ні на хвилину, швидко зняв взуття, взяв його в руки, і зляканою антилопою побіг під уже жовтим місяцем, і темно синім небом з маленьким, а іноді великим світлом зірок, що світилося, переливчастим світлом та відбивало свою принадність на дзеркальному піску. Алекс помчав уперед. Вітер штовхаючи його в спину, допомагав йому швидше втекти подалі від небезпеки. Він так мчав, що його швидкість не дозволила страху повернути голову назад і подивитися за спину. Добіг до берега. Берег знаходився під великою аркою Венеціанського мосту. Один тривожний погляд він кинув на міст, а інший через Дніпро. Вибір був не великим.

— Забратися на міст, і втратити час, і ще бути схопленим маленьким Карликом, — але він не бачив, хто біжить за ним, і не знав ні чого того, що могло відбуватися за спиною, а там нікого не було, і вийшло, що він сам від себе тікав, — ні за що. Мені не хочеться знову бачити того маленького мерзотника. Тепер мене ніхто не зупинить.

Попереду виявився широкий і небезпечний потік води. Він пригнуп і полетів уперед. Подивився вниз, і побачив під ногами зменшення річки, ноги почали повільно крокувати повітрям звисаючи високо над водою. Через три миті він опинився на протилежному березі. Алекс приземлився на іншому боці й сам здивувався подвигу.

— Перестрибнути одним стрибком понад сто метрів річки, — диво, — він одразу сказав.

Алекс перестрибнув одним стрибком через Дніпро на інший не такий як цей берег. Він приземлився зі злегка зігнутими колінами і став на мокрий пісок. Випрямив тулуб, підвівся на ноги, поставив рівно коліна, обережно подивився на всі боки. На подив навколо не було ні чого, ні гарячого піску, ні танцюючих будівель, ресторанів, барів, ні прилавків зі смачними молочними напоями, ні шашличної, ні киян, що бігають у різні боки. Навколо була одна тиша і порожнеча. Алекс від радості не надав такому раптовому зникненню жодного значення. У нього було свято. Він відірвався від маленького доктора і не спокійних розлючених киян, втікши з місця злочину. Стрибаючи на двох ногах, він закричав:

— Я молодець. Зміг від них відірватися, — він усміхнувся, — тож треба знайти допомогу і справедливо розібратися в ситуації, що сталася.

Утікач кинув у далечінь погляд і різко кротом побіг у бік зібраних в один вузол лісових дерев, де в середині них визирав шматочок міліцейської дільниці. Він підбіг до

великої сірої будівлі. На ній уже відбивався суворий відбиток закону і справедливості. Підійшов до дверей, схопив себе правою рукою за серце і повільно нагнувся, хапаючи зубами повітря. Він завмер. Минуло п'ять хвилин. Привів себе до тями. Заспокоївшись, розпрямився як законослухняний громадянин із руками, що трусяться від побаченої перед собою букви закону. Дістав із кишень взуття й одягнув його на ноги. Випрямив спину, подивився на всі боки і постукав тричі у великі залізні двері. З-під дверей через щілину тягнуло жахливим холодом. На обличчі виступали краплі холодного поту, які не стиралися рукою. Він став із напруженим лівим вухом і через шостий удар серця почув відповідь:

— Хто так голосно постукав у двері? Кому нема чим зайнятися, окрім як турбувати мене, велику букву закону, — запитання поставила з-за дверей гучна луна зрілого чоловіка.

— Вибачте за занепокоєння. У Гідропарку щось містичне сталося. На сонце звалився місяць. Замість світлого дня раптово з'явилася ніч. А мене звуть Алекс. Мені потрібна ваша допомога. У світі відбуваються незрозумілі речі. Без вас не розібратися.

— Чия допомога вам потрібна?

— Ваших людей у синьому з нічними зірками на плечах.

— Навіщо? Навіщо вам вони потрібні?

— І ще здається, я вбив людину, і вірю, що тільки в нічних зірках є справжня справедливість. Я їм можу довірити свої слова, — з таненням у голосі льоду Алекс видавив із себе провину.

— Вам здається? Чи ви насправді вбили людину?

— Так. Я вбив випадково людину. Так вийшло. Не стримався я, а він на мене пригнув, і ось вийшло вбивство за випадковими обставинами. Але мені ще здається, що не я його вбив?

— Якщо вам здається, то це не до нас. Є ще, такі як ви, їх багато, і ви чимось на них схожі. Теж служать небу і зіркам.

— Яким? Вони мені допоможуть?

— Вони всім допомагають без винятку. Вони носять білі халати і живуть у клініці для душевно хворих і для особливо обдарованих людей. Вам до них, до побачення.

— Зачекайте. Мені потрібна ваша допомога. Вони мені не зможуть допомогти.

— У них не такі випадки бували, і з усіма справлялися без побічних ефектів, і ніхто не скаржився. Щоправда, вони багато чого забували, але в цьому немає нічого страшного, ні. До них ідіть, вони вам допоможуть.

— Я вбив людину. Я це зробив.

— Така впевнена відповідь. Мені вже з вами цікаво. Добре. Кого ви вбили, — лінивим голосом він поставив запитання.

— Бродягу. Імені не можу знати. Проста бездомна людина, але він добре був одягнений у чистий одяг. Ну, хто міг знати, що так станеться.

— Ніхто не міг знати. Ми навіть не можемо знати, чи зможемо ми дожити спокійно до вечора. Я то, думав зможу, і ось ви раптово з'явилися. Тепер точно до вечора мені не

відати спокою.

Пролунав гучний скрип, відчинилися великі залізні двері, Алекс побачив, що на порозі стоїть велика людина в синій формі з опуклим через ремінь животом, і з другим підборіддям на шиї. Піджак прикрашала пряма лінія з блискучих золотим кольором гудзиків, а кашкет на голові було закинута на потилицю, що відкривало блискуче натерте маслом чоло. З боків на штанах лезом випирали прямо випрасувані по стрілках дві залізні рейки, що спускалися до ніг. Доглянутий був офіцер. Слуга закону став навпроти нього і запитав:

— Шановний злочинець, не чіпайте мої нерви і скажіть, що ви встигли зробити? Голос міліціонера з повагою ставився до кожної людини, яка зайшла до нього, не зважаючи на те, з чим вона прийшла і який злочин скоїла, — ми всі всередині не злочинні до злочину, — він тихо сказав і почухав потилицю, зсунув кепку вперед і закрив частину чола.

— Як усе сталося я не знаю. На мене ніби хвиля чаклунства налетіла і затуманила очі. Вона забрала мій контроль над собою і звільнила мої руки від відповідальності, і я тоді завдав незнайомцю легкого удару. Я не міг подумати про такі сумні наслідки. Це все в моїй голові не вкладається. Він перший почав. Спочатку розповідав маячню про ще якийсь не вкрадений телефон, а потім почав торохтіти про юристів, що лежать на сонці, у чорних костюмах, — заїкаючись сказав Алекс.

— Цікаво, — він набрав повні легені повітря і зрушив живіт з місця, — як таке може бути?

— Може бути по-різному.

— Не поспішайте. Ви маєте розповісти все по порядку. Давайте все почнемо з самого початку.

У людини в синій формі, яка стояла в дверях, була важка ніч із погонями і ловом злочинців. Вони його так катували, забрали останнє бажання займається будь-якою справою. Міліціонеру нічого не хотілося, окрім як вкрати зайву годину у свого робочого дня і спокійно посіпати, прийти до тями. Охороняючи місто від хаосу і порушників, за пройденої зміну йому довелося вислуховувати багато таких божевільних історій, схожих на Алексову. Нічому було дивуватися. Від втоми довелося перепитувати й уточнювати багато подробиць:

— Так ви стверджуєте, що скоїли вбивство. Ви вбили одним ударом Бездомного.

— Це була чиста випадковість, — виправдовуючись, Алекс підвищив на нього голос.

— Тут чогось не вистачає для повної картини, стійте, — він задумався і сказав, — тепер мені все зрозуміло. Ви пили?

— Що ви собі дозволяєте. Я юрист. А ми не п'ємо без потреби спиртні напої, — збунтувавшись, Алекс кинув протиріччя.

— Заспокойтеся. Я так для формальності запитав, заспокойтеся, — вселяючи надію сказав він.

— Добре, а тепер ви мені дайте відповідь на моє запитання. Чому ви стоїте переді мною в медичних бахілах? Запитав Алекс.

На обличчі міліціонера, що стояв, мигцем промайнув сором. Щоки залилися фарбою, а очі заблищали запеклим п'яницею. Було незручно служителю закону стояти в бахілах перед киянином, але хто міг його зрозуміти важкий обов'язок перед своїм містом, ніхто, крім його самого. У нього під час робочих годин не було жодної хвилини поглянути навіть одним оком угору й перетягнути дух свободи. Часу для нього не існувало. День іноді здавався хвилиною, а тиждень днем. Парадокс поліцейської роботи. Він увесь був занурений у доблесний захист громадян від злочинців із дитячим не покірним характером шкідливості. Усі спіймані ним порушники поводитися поруч із ним як маленькі діти. Йому доводилося для когось ставати добрим батьком, а для когось, хто заслуговував на покарання, — суворим карателем. Ніхто не міг зрозуміти міліціонера, слугу народу. Тільки він сам міг себе пожаліти, подякувати, і відпочити, більше ніхто. Ніхто ніколи не дізнається скільки він сил віддав кожному киянину. Тільки він сам знає ту кількість почуттів і порядності відданих ним. Людина в пагонах розуміє кожного, хто до нього приходить на прийом, але виду не подає. Адже у нього така робота розуміти і допомагати.

На поставлене запитання Алекса людина в синій формі суворо промовчала. Олександр Миколайович злякавшись, сховав свій погляд вниз на ногах, підібгав сором'язливі губи і до виниклої вже поваги до вартового закону промовчав і не поставив запитання повторно. Сам собі в думках відповів:

— Напевно він сам після психіатричної лікарні.

— За показану повагу варта одразу запросила гостя присісти на олов'яний стілець, що стояв біля дерев'яного столу з потертим, але подекуди блискучим лаком, — подумав чоловік в синій формі.

— Проходьте. Будемо складати протокол.

— А може, давайте без нього? Злякано запитав Алекс.

— Ні. Формальності не уникнути, кожного, хто прийшов, має бути занесено в протокол.

— Я вам пропоную, — тихо сказав Алекс.

— Що ви мені пропонуєте? Ви натякаєте мені на хабар, — суворо сказав страж закону.

— Ні. Ви, що таке кажете? Я хотів запропонувати спочатку вислухати мене, а потім уже записати, якщо буде потреба, свідчення.

— Ось так буде правильно. Ніяких хабарів, я чесний слуга закону, — пробігла по столу пауза, — ви будите довго стояти біля входу? Усміхаючись, запитав у Алекса чоловік у формі, що вже сидів за столом з іншого боку.

Він втомленим поглядом показав йому на порожній стілець, на якому побувало чимало киян: добрі, злі, жадібні, підступні, заздрісні, хитрі, жертви насильства, та їхні винуватці, що скалічили іншим життя. Вони залишили на стільці свій темний відбиток життя. Не тільки на стільці, а й у пам'яті міліціонера.

Офіцер запитує:

— Навіщо ви так чинили? Навіщо?

Алекс кинув погляд на стопку лежачих бумагах, вони були розкидані по всьому столу, він зробивши перший крок і ступивши на холодну підлогу, повільно підійшов до стільця. Розвернувшись до нього спиною і, шурячи очі, сів на нього, відчуючи під собою палкий погляд правителя. Він швидким рухом руки закинув кашкет на люстру, що висіла над головою, зі срібними гострими бурульками, що дивилися списками смерті на стілець. Підозрюваний на мить провалився в порожнечу. Усе перед ним потемніло і тільки гучний голос законника витягнув назовні полохливі очі для складання протоколу.

— Для короткої формальності назвіть ваше ім'я та прізвище?

— Олександр Миколайович під письменницьким псевдонімом письменника Алекс. Усі і завжди називають мене Алексом, і це ім'я я використовую у своєму романі, — він на мить задумався про себе, — чи там я зараз перебуваю? Може, я зараз переплутав сторінки життя і перебуваю у своєму романі чи це все мені здається? Ні, такого не може бути.

Грубий бас знову його перебив:

— Добре. Так і запишемо "Алекс", — підозрілим поглядом оцінюючи його, він натиснув синьою ручкою на папір, виписуючи ім'я потерпілого, — добре. Ми дізналися, як вас звуть, але тепер нам треба заповнити наступний рядок під назвою: "Ваше місце роботи"?

— Я працюю всюди. Моя професія юрист, а заробляю я собі на життя як невідомий письменник, публікуючи невеликі глави в місцевих газетах.

— Цікаво. Про що пишете роман?

— Пишу роман про кохання, і про втрачений сенс життя. Важко жити, коли є все, але немає почуттів, немає любові. Життя перетворюється на колючий кактус, стає порожнім і нестерпним. Іноді хочеться залишити наш світ і відправиться в інший на пошук справжнього кохання. Мій роман колись стане світовим шедевром.

— Так, замашки у вас високі, але гаразд, це ваша справа. Судячи з ваших очей, можна вже припустити про хороше майбутнє вашої книжки, і найімовірніше, з нею ознайомиться увесь світ, — він його підбадьорив, — але тепер давайте перейдемо до нашої справи. Так ми пишемо в графі місце вашої роботи: Працюємо усюди і підробляємо невідомим письменником, — він почав від втоми сильніше стискати ручку в руці, — з якого питання ви до нас прийшли? Що ви встигли накоїти? Вчинили злочин?

— Я ж вам говорив п'ять хвилин тому про скоєний мною злочин, я вбив людину, — у його голосі прозвучала нота гніву.

— Який злочин ви скоїли? Закінчений він чи ні? Немає доказів про ваше вбивство. Усе має відповідати фактам, доказам і тільки після цього ми вже зможемо зробити висновок, а так ви могли вбити людину на словах, але аж ніяк не в справжньому житті. Для підтвердження вашого правопорушення нам потрібні значущі докази. Ваших слів недостатньо для остаточного рішення.

У Алекс склалося таке враження, ніби він розмовляв зі стіною, яка повторювала його слова в іншій формі.

— Що вам не ясно, я вбив людину. Я вбивця, посадіть мене в клітку, — розкричався Олександр Миколайович, — візьміть мене злочинця.

Не всі люди в синій формі так чинять як щойно, що поставився він до Алекса. У великій масивній простягнутій руці лежала маленька біла крапка з лінією, що ділила навпіл. Алекс без опору вже в чомусь довіряючи закону міліціонера простягнув руку на зустріч і взяв її. Там була таблетка спокою. Швидко підніс до рота склянку з холодною водою, що стояла на столі, і негайно проковтнув її.

— Вам стане легше, — додав він.

— Величезне вам спасибі.

— Але тепер мені доведеться вас посадити за ґрати до з'ясування обставин, — важким зітханням він закінчив речення.

— Як так? Ви ж щойно говорили про зовсім інше?

— Так? Вибачте, я вже все забув. Втома напала на пам'ять.

У розмові виникла хвилина паузи. Вони одне одного дзеркально віддзеркалили задумливі обличчя. Зупинену хвилину протаранила муха своїм дзижчанням. Вона пройшла такий далекий шлях через ліси, водойми, дзеркальні озера, високі будинки і туманні дороги, сухі поля і міста, щоб змінити хід подій. Здійснюючи нічні польоти, побоюючись за своє життя кожную маленьку мить її миттєвого існування, уникаючи пасток хитрих павуків, що солодко заманюють у свої невидимі обійми смерті вона так подорожувала вже довгий час. Муха залетіла в цей кабінет для того, щоб виконати призначену для неї роль. Вторгнувшись і порушивши мовчання двох незнайомих, вона розрядила обстановку. Мушка ні коли не долетить далі, ніж дозволила їй природа, і ніколи не побачить того, що ми бачимо щодня. Як шкода, що її життя коротке, і вона цього не розуміє. Так і люди можуть отримати від життя стільки, скільки воно дозволить. У кожного своя роль і час для неї. Хто не встиг, той уже ніколи не встигне. Час один. Зіграла свою роль, і полегшила комусь життя, а цього разу двом співрозмовникам, що сиділи в кабінеті, які одразу перейшли до розмови після її відльоту, а так би вони ще сиділи тривалий час, глухо дивилися один на одного і мовчали, як вона полетіла далі.

— Так справи у нас не буде, — настійно сказав чоловік у синьому, проводжаючи поглядом муху, що відлітала.

— Ви пропонуєте мені вже зараз сісти в камеру? Алекс не впевнено запитав.

— Ні. Будемо їхати на місце злочину і допитувати свідків, з'ясовувати всі обставини.

Великий чоловік у синій формі відсунув стілець так, що очі Алекса перекосило на ліво. Він підвівся, поправив золоті гудзики, а ті своєю чергою віддзеркалили його багатство душі. Міліціонер підійшов до дверей і застиг на порозі, великою спиною затулив сколюючий промінь від теплого місяця. На його лобі виступили краплі поту. Він підняв руку догори і спритним стрибком зняв із люстри свою гідність, повернувся до Алекса і сказав:

— Чого ви сидите? По конях.

Олександр Миколайович підвівся зі стільця, обережно підійшов до нього і побачив

з-за спини чудову картину ніжного м'якого світла місяця, що падало в кожен темний куточок кабінету. Вони перекинулися поглядами, і чоловік у синій формі повів за собою Алекса до чотириколісної залізної колісничі. Правоохоронець разом із підозрюваним сіли на шкіряні крісла, плавно зачинилися обидві двері й заторохтів мотор. Спалахнув вогонь — карета перетворилася на коня. Він видав кінний сміх і одним стрибком злетів у темне небо, утримуючи на своїй спині двох пасажирів. Кінь полетів на місце злочину, освітлюючи темну ніч кулею яскравого вогню, що летіла. У небі з'явилася плавуча нічним полотном маленька вогняна куля. Вони попрямували з міліцейської дільниці до місця злочину. Люди, що стояли в іншому кінці міста, побачили в небі коня, що летів над ними, на крилах справедливості закону. Двоє летіли оглянути місце злочину.

Рівно за шість хвилин транспорт, що летів, приземлився на березі острова і кінь знову перетворився на карету. Вийшли з неї й подивилися на Бездомного, що лежав у холодному писку, біля якого зібралися люди. На їх прихід частина натовпу по команді повернули голову в бік Алекса. Побачивши перед собою його, вони звинувачувальним тоном по черзі почали кричати:

— Ось він. Тримайте злочинця. Тримайте, не дайте йому вдруге втекти. Тримайте його, — вигукнув товстун.

А за ним худорлява жінка з блідим кольором обличчя, яка стоїть за товстуном, майже до скелета почала волати:

— Вбивця, маніяк. Не відпускайте його, він зараз на мене нападе.

А за нею додав ноту істеричної мелодії низький хлопець, що стояв заду всіх:

— Він зараз втече. Тримайте його.

— Ні, ви всі помиляєтеся. Я нікуди не втечу, — сильно, і з запереченням зупинив потік слів, що летів сірою масою Алекс.

З під ніг чоловіка, що стояв, заввишки в два метри вибіг маленький Карлик і несподівано для всіх пригнув на Алекса з кривим виразом обличчя. Тільки мить чогось незрозумілого дозволила йому ухилитися, зробивши крок убік від маленької людини в білому халаті, яка летіла на нього, як він прослизнув біля обличчя і всім тілом упав на людину в синій формі, яка стояла біля Олександра Миколайовича. Вони обидва впали на землю, піднявши від падіння вгору кулю пісочного пилу. Той, який був знизу, відкинув того, хто лежав зверху, й одразу одночасно зі злими поглядами вони піднялися, подивилися один на одного й перекинулися зрозумілим тільки для них поглядом. Між ними ще до зустрічі з Алексом був якийсь секретний план. Вони знали одне одного ще до початку цього розділу і Бездомний був рівноправним учасником цієї всієї сцени. Алекс запанікував, побачивши їхню взаємну гру. Він не знав, що робити, коли побачив між служителем закону і Карликом взаємний зв'язок. Усе змінювалося за непередбачуваним сценарієм. Зараз усе могло повернутися як завгодно. Він подивився розгубленими очима на людей, що стояли, і серед них побачив нарешті свого друга Сергія. У нього був байдужий вираз обличчя. Пролунав постріл. Міліціонер повівся незрозуміло. Він пальнув зі своєї службової зброї прямо в місяць, але він не був поранений, і не згас у своєму блідому сяйві, а навпаки засяяв. Усі люди, що стояли біля

тіла, побігли в бік Алекса. Побачивши небезпеку, він злякався, і не гаючи часу, знову побіг у бік Венеціанського мосту, тільки цього разу по-справжньому, з натовпом, що біг за ним.

— Стій, стріляти буду, — закричав страж закону.

Пролунав гучний хлопок, а за ним Алекс раптово спіткнувся правою ногою об корінь дерева, який щойно з'явився з-під землі та грушою покотився по пісочку, зупинився і сів навпочіпки, а від виниклого болю схопився обома руками за коліно, притиснувши до нього підборіддя, закрив очі. Несподівано його знову відвідало те глибоке почуття, що прийшло до початку страшної пригоди. Темрява спалахнула і перетворилася на жовте світло з пряним запахом Дніпра. Він розплющив зморщені від болю очі й побачив перед собою Сергія, який стояв і дивився на нього з переляканими очима:

— Що з тобою, друже?

— Ні. Це ти мені скажи, що сталося. Ти весь час стояв на місці й байдуже дивився на це все. Ти мені навіть руку не подав. Нічого не сказав, — накинувся на нього Алекс.

— Про що ти? Що ти таке говориш? Я не знаю, що на цьому місці сталося? Те, що з тобою сталося, мене налякало. Це дуже дивно з твого боку так поводитися.

— Що тут було? Квапливо сказав Алекс.

— Нічого особливого. Ти йшов, а потім начебто тобі зав'язали очі, і ти спіткнувся об той великий камінь, і впав на пісок, а потім із криком схопив себе за ногу. У такому положенні просидів кілька хвилин. Ось і я злякався за тебе. Думав, що пошкодив ногу.

— Це, напевно, від спеки в мене виникла дивна галюцинація, — Алекс сказав порожнім голосом.

— Що з тобою сталося? Що ти бачив?

— Забудь. Нічого. Здалося.

— Добре. Не хочеш казати, не кажи.

— Та я сам не зрозумів, що сталося зі мною за ці кілька хвилин, ніби хтось висмикнув мене з мого життя в іншу реальність, де я в ній зробив жахливу помилку.

— Яку помилку?

— Гаразд, забудь. Я й сам нічого не зрозумів.

— Добре, не будемо, — Сергій закрив тему розмови.

Друзі неквапливим кроком попрямували в бік пляжу. Алекс босою ногою ступив на гарячий пісок, повернув голову і подивився через річку Дніпра. На тому березі він побачив вже знайомого Бродягу, який прогулювався легкою ходою. Алекс з подивом подивився на нього, не зупиняючись, він пішов далі.

Перше знайомство з Волоцюгою і Карликом пройшло успішно, але не для нашого друга. Вони його до смерті налякали.

Глава 5

Бездомний

На іншому березі померлий кілька хвилин тому Волоцюга вже встиг ожити, оговтатися, привести себе до жвавого вигляду і повернутися до гри. Він ішов берегом,

щасливо розмахуючи на всі боки руками, купаючись у річці, що ллє, теплого сонця.

Незнайомець під час зустрічі з Олександром Миколайовичем не помер, і ніколи не вмирав, а тільки прикинувся мертвою качкою з хитрими очима лисиці. Він плавав у грі акторської майстерності на сцені смерті разом із маленьким Карликом. Вони над Алексом виконали злий жарт. З'явилися з нізвідки і так само раптово зникли з літнього дня, але їхнє життя триває окремо від Алекса і вже встигли внести свою лепту в його долю. Кожен, хто хоч на мить з'являється в житті, залишає в ньому свій відбиток, який змінює хід подій у зовсім іншому напрямку. Хтось зачепити тільки краєчком свого слова і змінити не значно день, а хтось може покласти на плече руку і змінити не один день, тиждень чи рік, а можливо все життя під самий корінь.

Сьогодні з Алексом сталася незвичайна ситуація підставного вбивства, що зробило з нього жертву. Незнайомці створили гру з особливим для нього сенсом показавши йому важливість і наслідки однієї можливої помилки. За своєю природою вони були злими гравцями з добрим і повчальним змістом. У кожному їхньому злому жарті був закладений важливий життєвий урок, де створені ними ж небезпечні для життя обставини були всього лише повчанням без справжніх наслідків і відповідальності за них. Сьогодні був повернутий з Алексом п'ять хвилин тому план з феєричним завершенням, зробивши повчання, але так було сьогодні, а далі буде все інакше. А щодо цієї зустрічі, то вона відбулася в незвичній для них обстановці і мала вельми дивний характер. Її можна було порівняти як зустріч примори з відвідувачем у музеї серед білого дня в центрі Києва. Людина у старому потертому одязі залишилася невидимою для Сергія. Усі одразу після завершення їхньої гри забули про той злочин, що стався в Гідропарку. Ніхто, крім Алекса, не запам'ятав його, і саму зустріч. Вона суворо залишилася тільки між ними в повній секретності. Бродяга й Алекс уже зустрічалися раніше й за інших обставин в інших місцях, але він про все забував, і в ньому тільки залишилася каламутна пляма спогадів, сприйнявши її за поганий миттєвий денний сон від втоми. Незнайомець умів стирати пам'ять створюючи каламутний образ минулого. І оскільки в нього не було жодних повноважень, то через якийсь час усі спогади поверталися на місце в іншому, кращому вигляді. Пам'ять відновлювалася. З вельми неординарної і вже зрозумілої причини Алекс забував про зустрічі, що відбулися між ними. Він з причини не звертав на них жодної належної уваги, вони пролітали крізь нього. При зустрічі з Волоцюгою відчував їхній давній зв'язок, він відобразився в їхній безконтрольній розмові й переступанні кордонів спілкування. У пам'яті не було жодних спогадів про їхні зустрічі, але відчуття в ньому кипіли давньою близькістю. Тільки через проміжок часу міг згадати про зустрічі, але той час спогадів ще не настав. Безхатченко тягнув нитку з минулого розігруючи старого приятеля. Між ними були зустрічі десять років тому, і вони зустрічалися в якомусь сні. Почуття всередині них нікуди не зникало. Волоцюзі не важко було поміняти реальність, зупинити час, і почати свою кумедну гру, яка знову розіграла Алекса до втрати свідомості. Він забрав його з реальності в зовсім інший вимір, що знаходився в нашому світі. Там кілька секунд проходили за кілька годин. Усе, що

сталося з ним, було насправді тільки в маленькому проміжку часу. Волоцюзі вистачило миті, щоб забрати у свою заплановану пригоду і все ще було попереду.

Навколо прекрасно грало літньою музикою і пливло щасливим життям до і після їхньої зустрічі цікаве літо. У Бродяги були дуже сильні здібності, він міг зачарувати ціле місто і занурити всіх громадян Києва в глибокий сон, на мить забираючи за своїм бажанням у нову подорож обраних за симпатією киян. Він вибирав тих, хто йому найбільше подобався, і під його діамантове око потрапив Алекс, з яким він зіграв злий жарт. Не дивлячись на їхню зустріч, як би Олександр не переконував себе в тому, що йому все привиділося, але це було насправді. Вони зустрілися поглядами будучи на більшій відстані і на різних берегах Дніпра, що розділяє їх. Знайомим поглядом Волоцюга подивився на Алекса і раптово сам того не очікуючи зморщив ніс, але на превелику радість, на іншій стороні не було видно огидного виразу обличчя, а тільки овальний силует, і висунута передня губа. Хлопець не впізнав у ньому знайомого. Алекс не звернув на нього увагу і спокійно пішов далі до берега, а Волоцюга на іншому березі повільно пішов у своїх справах.

Прохолодний вітер розмахував крила радості, посміхався, стрибав на хвилі, відштовхуючись від них, і злітав угору, а потім летів вздовж берега, охолоджуючи пір'ям вологи спітніле обличчя Бродяги. Літній коктейль тепла і вологого вітру поривами приносив не тільки Бездомному радість, а й охолоджував усіх інших легким масажем літа киян, дарував їм заслужене задоволення і насолоду від пляжного відпочинку. Хвилі дбайливо лягали на теплий пісок, а незнайомиць проходив біля них, нагинався, рукою хапав їх за гребінь та клав його собі на голову. Він зупинився біля дерева і подивився вгору. У небі птахи, що летіли, чинили опір хвалькуватому вітру, що зносив їх убік. Вони махали крилами, але всі старання були марними і по сантиметру він їх відкидав у зовсім протилежний бік. Вони не здавалися ні на секунду. Усі свої сили віддавали борючись із ним за свій належний шлях. Бродяга задумався:

— Так і ми, люди, боремося за своє щастя і любов.

Що більше вони пручалися, то сильніше він починав думати. Вони махали крилами, перинки злітали з їхніх аеропланів. Раптово вітер стих і ті накопичені сили розігнали їхні тіла до божевільної швидкості, і всі їхні старання були марні.

— Жодна праця якою б вона не була, ніколи не залишається марною і порожньою. У нашому світі все завжди винагороджується по заслугах. Скільки було докладено старань, стільки ми отримуємо винагороди.

Придивившись до дерева, він побачив, як воно показало йому вельми цікаву сцену, розділену на дві частини. З одного боку дерева маленькі листочки бовталися на вітру, а на іншому мертво лежали на гілках дерева. Ніби дерево було розрізане на дві частини. Волоцюга підійшов до нього, щоб не злякати їхніх веселощів, почухав двома пальцями звисаючу бороду, косими очима подивився на всі боки, а потім кинув погляд на ще веселий з маленькими крапельками листя під деревом зелений кущ. Поруч біля кущика лежала сонна жовта лавка з блискучою на сонці полопаною фарбою від наполегливого весняного дощу, що іноді з'являвся.

— Ось вона радість смертна: теплий пісок, співоча річка, і затишна лавка в тіні, — промовив тихим голосом він.

— Сьогодні жодна ластівка не змогла притягти своїм чаклунством наділеної їй від природи холодний дощ, що втамовує спрагу.

Одна ластівка впала на око Бродязі. Її старання процвітали протягом дня. Вона літала з усіх їй даних природою сил торкаючись маленьким животиком гарячої землі обпалюючи собі на ньому м'яке пухнасте пір'я. Вона пролітала над землею більше ста разів. Злітала вгору, опускалася вниз, у польоті перекидалася, перевертаючись з боку на бік, виснажуючи себе. Ластівка намагалася своїм танцем привернути увагу хоч однієї маленької хмаринки. Час плинув і її не шкодував, а результату не було ніякого, сонце як пекло так і продовжувало палити її втомлені крильця. Уже на сто першому разу вона від знемоги звалилася на швидкості в прохолодну густу траву. У ній не було слабкості й пташка не відступила від свого. Відпочивши кілька хвилин, ластівка піднялася на свої крихітні ніжки, змахнула крилами, наче орел, і гордо здійнялася вгору, до просторів чистого неба. Її силі волі міг позаздрити сам цар звірів — Лев. Зробив ще пару кіл, але нічого не сталося, небо яким було просторим і далекоглядним, таким і залишилося без єдиної на ньому хмари. Після важких спроб і посиленних старань на її маленькій блискучій голівці синього кольору виступили краплі поту. Вона працювала від самого ранку, намагаючись намалювати на небі чи вдалині обрію контур сірої плямочки або маленьку хмаринку над містом. Але в неї нічого не виходило, ластівка могла зупинитися, якби знала про наміри дня. Сьогоднішній день не віщував ніякого дощу. Вона була настільки наївною думаючи про себе те, що дощ може початися тільки за її бажанням. Птах був сліпим і наївним і це його підвело. Іноді вона вірила в зміну того, що від неї не залежить, віддаючи цьому всі свої сили заради змін. Смирення стало б її порятунком. Не в її силах було володіти такою інформацією, вона не знала і продовжила польоти над землею.

Волоцюга, спостерігаючи за нею згадав, як одного разу, прогулюючись містом, він побачив одну громадянку, яка, стоячи біля нього, крикнула, глухо притулившись до нього рудим волоссям:

— Боляче дивитися на наївний світ людей.

Він із сумною посмішкою присів на теплу лавку і в цей самий час із неба з найвіддаленішого краю виринала вже в сто десятий раз із того самого місця бідна маленька пташка, незвичайна, негамовна ластівка. Вона розмахуючи крилами і парируючи в просторі, спотикаючись місцями об повітря, підстрибуючи вгору і різко падала незграбно вниз. Пташка на великій швидкості нахилилася на один бік і підлетіла до дерева, вхопившись за тонку гілку втомленими пазурами, вона зупинилася і в розчаруванні сіла на дереві. Надула перинну одежину і в ній сховала скривджено маленьку голівку. Її око спочатку подивилося чорним яблуком на бік, а потім лівим оком вона подивилася донизу і важко зітхнула. Їй одній було нестерпно складно перебувати завжди в небі й дивитися з висоти на землю, відчуваючи свою самотність, бути так далеко від усіх, мати свободу, але не мати друзів. У неї є така можливість, якої

в нікого немає, але у неї немає того, що є в інших, людей. Птах бачить землю з високого польоту, відчуваючи її красу і прекрасний світ у повній повноті, радіючи цьому і рятуючи його чудове обличчя від посухи. Птах бачить світ весь і одразу, а люди тільки по шматочках. У такому чудовому дарі є недолік "Вона одна в небі і на землі". Перельоти птаха були такі високі, що перед ним миготіла маленька куля, на якій жили люди. Її роботою було намалювати крилами пару хмаринок і легкий літній дощ. А інші птахи цілими днями були зайняті іншою роботою. Хтось із них байдикував, хтось плавав у прозорому повітрі, а хтось просто літав над містом, змахуючи крилами, видаючи різні приємні звуки й увесь час оглядаючи тих, хто перебував унизу, а під їх крилами була над усім простором безмежна свобода.

Бродяга, що сидів на лавці, підняв голову, подивився їй в одне перлинне око і через нього побачив маленьку хоробру душу. Розмір тіла за величиною ніяк не впливав на хоробрість. Її безстрашність не залежало від зовнішності та величини тіла. Побачив перед собою людину, яка звернула на неї шанобливу увагу, як вона за одну мить спустилася до нього. Птах обережно сів на чисту руку в центр долоні й подивився на нього одним оком.

— Доброго дня хоробра синьоока?

— Пі, — вона відповіла йому тонким писком.

Волоцюга великим пальцем іншої руки погладив її маленьку, перину голівку синього кольору зі вставкою зеленого пера. Як кішка вона провела голову під ковзав пальців і подивилася йому в очі. Волоцюга не звіданим для вчених способом притягнув її лише одним поглядом, можливо істинною душею.

— Пити будеш? Він запитав у неї розуміючим поглядом.

У відповідь птах розчепірів крила і показав свою крихітну силу, але для нього вона була могутніх розмірів. Безхатченко дістав із внутрішньої кишені скляну пляшку, на ній був напис "Пиво", але там була прозора вода. На вазі пляшка пропустила крізь себе промінь сонця. На зворотному боці він став меншим, світло стало маленьким і тьмянішим, ніж було до входу всередину пляшки. Він відкрутив кришку, налив у долоню кілька крапель і підніс до її маленького дзьоба, а вона покрутила головою, подивилася двома очима на руку, виставила напоказ свої груди й дзьоб із двома чорними дірочками. Пташка незграбно пірнула в ті розлиті в руці краплі. Схопила жадібно воду дзьобом, проковтнула пару крапель води. Повторила так ще пару разів, віддано подивилася в очі. Літаюче створіння змахнуло крилами над доброю людиною. Ластівка перепочила, піднявшись угору, затрималася у висячому положенні й кивнула кілька разів головою на знак подяки. Подякувавши незнайомцю за доброту, вона розвернулася і вже з новими силами кинулася в небо. З початку повільно піднялася вгору, налаштовуючи себе на довгий шлях. Злітаючи все вище і вище в небо її швидкість ставала все швидшою. Що вищою вона була, то повільнішою здавалася її швидкість, такий був обман висоти. Її прагнення перетворювалося на швидкість. З кожною хвилиною ластівка ставала все меншою, перетворюючись на маленьку крапку на блакитній тканині. Ніхто не міг подумати про її наміри і жодна людина не

наважилася на такий хоробрий вчинок. Вона полетіла прямо до сонця. Птах вирішив для себе зустрітися з ним для переговорів з тією великою жовтою кулею, що застигла над головами, лише з однією метою, попросити дощу. За кілька хвилин її маленьке тіло перетворилося на крихітну крапку, і воно раптово розчинилося в яскравих променях, майже в сліпучому світлі літнього дня. Ластівка зникла без сліду, але дощ так і не пішов.

Волоцюга подивився на зниклого в небі птаха і сказав:

— Бережи свою душу хоробрий птах. Я більше ніколи не дізнаюся про долю наївного птаха. Почула вона мої слова чи ні, а ластівка полетіла до сонця, і звідти ще ніхто та ніколи не повертався.

Почував потилицю, опустив очі донизу, нахилився, повернув голову під лавку, і на нього нашттовхнулися три однакові за зростом гриби, вкриті бежевим кольором, з круглою шапкою зверху й білими крапками на них. Солодка усмішка з'явилася на обличчі, а очі заблищали радістю. Спочатку зірвав один, а потім другий і третій за ним гриб. Вкусив обережно за край шапки, розсмакував їхній смак, усмішка стала на обличчі ще ширшою. Гострим поглядом подивився на всі боки і жадібно проковтнувши одним махом усі три загадкові гриби які загадково з'явилися під лавкою в жовтому піску. Смак грибів розгладив обличчя до повного спокою. Уже не поспішаючи він дістав із кишені пожовану цигарку, скуштував носом її запах тютюну та майстерно вирівняв її до пристойного вигляду, витягаючи з одного краю і притримуючи правою рукою інший кінець, як вона перетворилася на кубинську сигару. З кишені випав сплячий коробок сірників. Взявши їх в руки, він підпалив один об підшву шкіряного черевика. Зробив пару солодких затяжок, наповнив свої легені ейфорією. З білого диму його губи створили п'ять білих кіл. Вони полетіли в небо і повільно осіли на жовту кулю. Кільця затуманили сонячне світло і все місто було вкрите сонними променями. День став злегка затуманеним, і кияни почали відчувати сонливість. Від сонливих променів Волоцюга відкинув голову на край лавки, і в цю саму мить не далеко від нього з'явилися дві дами. Перша, яка була на крок попереду іншої, сяяла на голові білим волоссям і була вбрана в довгий з мереживами жовтого кольору сарафан з обличчям доброї черниці. Інша та, яка була на крок позаду, з чорним волоссям, вона була рівною протилежністю першої. Її тіло було замотане на тазі короткою спідницею, а зверху накинута вільна без перешкод від чоловічих очей майка блакитного кольору з трьома чорними смугами на спині та глибоким вирізом декольте. Між кроками вони, притискаючись один до одного, голосно реготали наївним сміхом, танцюючи під час ходіння викидаючи неприємний пісок, який тільки-но залетів у взуття, а в проміжках їхнього літнього танцю вони весело розкидали волосся на всі боки. Бродяга коли почув їхній гучний, заворожуючи чоловічу увагу сміх. Він різко повернув голову і виставив здивовані очі. Вони наблизилися до нього, і він заговорив спокусливим тоном:

— Доброго дня шановні безсоромниці. Куди так поспішаєте? Не бажаєте затриматися на хвилинку і відправиться в країну неможливого?

Вони зупинилися і смішно подивилися на нього, відповіли в один голос:

— Куди?

— У вас такий прекрасний обопільних голос. Він прозвучав немов зі струн золотої амфори.

— Дякую. Приємно чути від незнайомця такі солодкі слова. Ви поціновувач жіночих голосів, — сказала перша дівчина.

— Не тільки голосів, а й сердець.

— Що ж ви нас так одразу в фарбу вганяєте. Дуже приємно чути такі приємні слова від доглянутого чоловіка, — сказала друга з тоном загадки.

У їхніх думках прозвучали зовсім інші слова:

— Жах. Яке негарне неподобство перед нами стоїть, — усі думки в розумі відбилося на їхньому обличчі.

Волоцюга не був дурнем, він одразу прочитав їхні думки на обличчі, і дві дами одразу зрозуміли про це. Вони змінили тон звернення з презирливого на доброзичливий:

— Ми просто йдемо на відпочинок, а там уже буде видно куди нас занесе літо.

— Чудове літо, немає кращого свята. Воно завжди нас несе в якусь невідомість.

— Ви абсолютно праві. У святі дуже багато загадок так само як у літньому дні. У ньому повно склепіння і відпочинку, і душа від такого пориву мчить не зупиняючись ні перед чим до, — вона тихо усміхнулася, на щоках з'явилися крапельки сорому, і друга дівчина миттєво перехопила розмову та спрямувала її в інше русло, — приємного відпочинку на пляжі.

— Не поспішайте туди, куди не знаєте стежку. Вона може вас завести туди, куди вам зовсім не треба.

— Все треба, всі стежки потрібні. У них наше щастя, — сказала брюнетка.

— Ну, тоді з вашого дозволу я вам запропоную маленьку подорож новим для вас світом.

Вони злякано подивилися на нього і їхня поведінка раптово змінилася на ворожу:

— Чекайте. Що вам треба? Друга від страху поставила запитання.

— Запросити вас у новий світ і провести в ньому час із такими чарівними дамами. Там у моєму світі за вашим бажанням можна злітати на місяць, і там же влаштувати романтичний вечір на трьох з незвичайним видом на землю. Якщо це для вас буде занадто шикарно, ми можемо просто злітати без літака і чарівного килима на білій хмарі в Італію, Францію, Німеччину, а можливо, і в Ірландію. Щоправда, я там давно не був. Вам подобається пропозиція?

— Що ви собі дозволяєте? Як вам не соромно нам таке пропонувати? Заволала черниця похитуючи в руці золотий ланцюжок.

— Я можу собі дозволити все що завгодно. У мене немає обмежень ні в чому. Я вільна людина, а мої можливості перевершують найбагатшу людину на землі. Не в грошах сила, сила всередині нас і в нашій душі. Вона і є тим потаємним чаклунством, яке творить чудеса в нашому нудному світі.

— Шановні мрійник. Ви для початків подивіться на себе в дзеркало, приведіть себе

до ладу, заробіть грошей, а потім вже знайомтеся з дівчатами і пропонуйте їм навколосвітню подорож, — ввічливо сказала білявка, а за нею з грубим тоном промовила брюнетка, — та в тебе немає ні копійки в кишені.

— Наше багатство не в кишенях, а всередині нас.

— Подивіться спочатку на себе в дзеркало, а потім починайте, будь-що, і кому завгодно, говорити такі речі. Багатство в кишенях, а душа це вже бажання кожного мати її при собі, і вона не така важлива, як ви собі уявляєте. Ви нас ніяк не привабили своїм зовнішнім виглядом, а він насамперед нас притягує. Що більше на вас золота, то більше уваги. Ви вдягнені в порвані штани, піджак ніби на смітнику куплений, а ви ще під нього одягли чисту футболку. Повний несмак. Вона пирхнула на останньому слові, не стримуючи люте блискуче око за його виразом безладності.

— З усієї поваги до вас милі пані та вашого світогляду, я як представник чоловічої статі розумію вас і вашу жіночу сутність, і можу вам запропонувати невелику прогулянку в повну ніч, в ніч затемнення, пройтися босими ногами над сплячим нічним Києвом, простором, і ним же по лоскотати ваші ніжні ноги. Я можу змінювати щільність простору. І все місто гратиме вогнями колискової перед вашими зорями очима. Все місто буде для вас танцювати мерехтінням лампочок.

— І як ви зможете змусити все місто блимати різними кольорами за нашим бажанням? Сказала ввічливо черниця.

— На літаку пропонуєш нам політати, над Києвом прогулятись? Яким чином? Ви спочатку купіть собі новий одяг, а потім уже пропонуйте нічні прогулянки, — сказала друга дівчина, — божевільний, — додала вона.

— Найпростішим чином для себе, але не зрозумілим для вас. Це може зрозуміти лише той, у кого є душа, але це вже не важливо. Я знайомий з одним Чарівником, тож він мене навчив багатьох фокусів і чаклунства.

— Ви жартівник однак, а не чарівник, і до того ж безпритульний, — принижуючи сказала перша.

— Я запевняю вас у тому, що ви про живете незабутні враження і неповторну подорож. Вона запам'ятається вам на все життя. Перед вами лежатиме все місто і гратиме романтичну мелодію світлом вечірніх ліхтарів. Ви зможете побачити його справжню красу не сидючи на набережній, а зверху у вільному польоті над Києвом.

— Ви точно божевільна, — перша грайливо посміхнулася, показавши білі зуби.

— Ні. Ви помиляєтеся. Я сам собі господар і можу створювати незвідані для людства чудеса.

— Що ти можеш? Не вірячи його словам, поставила для підтримання розмови запитання друга.

— Гаразд. Ваше бажання буде виконано просто зараз. Дивіться уважно і насолоджуйтеся. Цього мене навчив мій друг Чарівник.

— Такий самий, як і ви, в порваних штанах, і в черевиках з відірваною підошвою, з пальцями, що визирають.

— Ні. Ви не вгадали. Він з усім інший, і не краплі не схожий на мене.

— Не тягни наші кишені, починай робити свою обіцяну та багатослівну виставу, — обидві в один голос вони подали команду для початку.

— Добре.

— Ми чекаємо.

Перша другій тихим голосом на вушко прошепотіла:

— І чим він нас може здивувати?

— Зараз подивимося, — один гучний сміх пролунав із двох ротів, — тільки час витратимо, — додала друга своє невдоволення до закінченого сміху.

— Увага, — сказав солодким голосом Волоцюга, як усередині їхні серця зупинилися в очікуванні.

Він підняв руку, і оголив її від грубого піджака.

— І це все, що ти можеш? Не дав йому закінчити розпочату виставу пожартувала друга дівчина, кепкуючи зі своїх слів.

— Ні. Не поспішайте. Усьому свій час

Він зігнув кулак і з нього дістав білу хустку, якої до цього моменту там не було.

— Вам сподобалося? З усмішкою запитав він.

— Ні, — правдиво відповіли вони вже в ролі глядачів, що стоять.

— Ми тобі говорили, що ти марний, а ти нам не вірив.

Він сумно опустив голову, змінив колір обличчя зі смаглявого на білий із зеленим відтінком.

— Все, йдемо, — перша потягнула другу за руку.

Вони зробили кілька кроків як у взуття залетів пісок, і танцюючи на одній нозі, вони почали його витрушувати. Бездомний подивився на спину, що йшли, і голосно закричав у їхній не остиглий слід:

— Зачекайте.

— Що ви ще хочете нам показати? Знову вкрате у нас час своїми марними дурницями.

— Добре. Але давайте без запитань, а просто дивіться і насолоджуйтеся.

— Куди дивитися? Знову на ваш обдертий вигляд?

— На мої руки.

Дві дами розвернулися з незадоволеним обличчям і подивилися на його руки, трикутну бороду, і знову на руки. Безхатченко підняв високо руки, ніби виступаючи перед тисячною публікою, подивився на всі боки й побачив у далині, на іншому березі, ближче до міста, велику багатоповерхову будівлю. На ній відбивався світлий промінь у чорних вікнах. Він повільно провів руку по нібито скляних стінах будівлі. Розсунув два пальці так, що в далині будівля опинилася між ними. Схопив її своїми пальцями, і вона помістилася в них. Починаючи з низу і закінчуючи верхом волоцюга почав змінювати її розмір. Спочатку він витягнув будівлю вздовж. Вона розтягнулася немов гумова нитка. Вікна розпливлися по прямокутнику, як і раніше відбиваючи на собі сонячне світло. Він подивився на своє диво і посміхнувся. Покрутив його пальцями в різні боки і приплюснув стіни з боків, перетворив його на пишний пончик. Споруда як пластилін

набувала різних форм. Коли як пластилін стиснулася, то скло, що було найцікавішим, залишилося неушкодженим, і на місці. Воно не лопнуло і не розсипалося, не єдиної тріщини в ньому не залишилося. Дві пані, що стояли, ахнули від побаченого. Ланцюжок у руках дівчини перестав крутитися і виблискувати жовтим кольором. Дихання зупинилося, а вітер завмер, оглядаючи з усіх боків нове диво, що щойно з'явилося в цьому світі.

— Як ти це зробив? Перша проковтуючи голос запитала і ще прикусила нижню губу.

— Усього на всього це справа нашої душі та м'яких рухів моїх пальців. У них хмарочос танув і набував різної форми.

— Такого не може бути. Не вигадуйте. А як же всередині будівлі люди? Там же живі людей.

— Не переживайте. Вони себе почувають у повному комфорті. Як сама будівля вони стали меншими, ніж були, так само змінили свою форму, і всі вони залишилися на своїх місцях, але водночас вони не відчували жодних змін.

— Не може такого бути. Ви нас обманюєте. Ви аферист.

— Усе може бути. Душа ніколи не обманює. Адже ми щодня живемо лише в одному напрямку і не помічаємо тих світів, що поруч із нами і бачимо наш світ в одній площині, а їх насправді сотні. А ось ця була тільки одна з тих усіх можливих. У ній немає меж для форм і розміру. Ми найімовірніше бачимо те, що хочемо, а хочемо ми в нашому житті рівно ні чого, і бачимо зовсім перед собою теж ні чого. Ось ви крім кишень більше нічого не бачите, а є ще й душа, і є сотні поглядів на наш світ, де кожен відрізняється один від одного. Ми живемо в одному колесі і з ранку до вечора робимо одне й те саме, не помічаючи навколо себе ні чого. У вашому матеріальному світі нічого не можливо, а в моєму у світі душі все можливо. Ви теж можете пізнати мій світ, але для цього потрібно тільки щире бажання, — закінчив речення, він сумно підняв підборіддя.

— Чому? Черниця поставила запитання з уже блискучим, розпущеним волоссям до землі.

— А тому, що шановна незнайомка, я волоцюга і в мене немає обмежень, і в моєму розпорядженні весь мій вільний час, і я його віддаю на різні примхи своєї душі. Ось вона так і бавиться зі світом.

Вони стали і задумалися над його словами. Він узяв двома руками крихітну будівлю і вирівняв її до колишніх розмірів. Зробив її такою, якою вона була до чарівного втручання.

— Ви мене маєте пробачити за те, що я його повернув у попередній стан. Цьому є причина. І причина в тому, що громадяни не зможуть зрозуміти мого фокусу душі і почнуть панікувати, вигадуючи різну маячню. Типу почнуть бігати вулицями і кричати про кінець світу, або почнуть вигукувати не віруючі люди, що типу світ збожеволів, або ж на нас напали прибульці, тощо. Ви вже зрозумійте, такий народ може бути таким, що не має всередині себе душі.

— Добре, — вони закивали головами як за наказом короля.

— Як для вас таких слухняних глядачів я зроблю ще один останній трюк. Тільки він залишиться між нами. Домовилися?

— Так.

— Дивіться за моїми руками дуже уважно. Вони звичайнісінькі, але в них є душа.

— Що? Куди дивитися? Вони як дві маленькі дівчинки почали завалювати його запитаннями.

— Бачите он ту маленьку лампочку, що світить жовтим світлом, — він показав великим пальцем верх у той бік, куди полетіла ластівка на сонце.

— Ага. Бачимо.

Придивившись, вони з подивом запитали:

— Так це ж сонце. Ви хочете проколоти його одним пальцем і зробити нам ніч.

— Ні. Це не сонце, а наш вогник життя. Я найчастіше, коли всі сплять, з ним граюся вечорами, але іноді вранці. Він такий кумедний, ця жовта куля. Коли мені нудно, я її переміщую з одного боку простору в інший, а вона вже стрибає на горизонті вгору-вниз чинячи опір. Найцікавіше, що я до неї не торкаюся.

— Як таке може бути? Як?

— Дивіться уважно і не відволікайтеся.

Бродяга набрав повні легені свіжого повітря. Підняв руки догори як диригент, висунув язик і великим пальцем правої руки та провів по ньому, і зверху цим самим пальцем натиснув на великий жовтий обруч, поставив знизу долоню лівої руки. Сонце спокійно лягло на руку. Він спустив із неба сонце і помістив його собі на долоню. Воно стало маленьким. Куля горіла неймовірно яскравим жовтим світлом та стало настільки насичене силою, що перевершило всі очікування самого фокусника. Сьогодні в літній день середини літа воно було на рідкість гарячим. Такий випадок, коли куля на небі виливала на землю найтепліші струмки тепла, був лише один раз на рік, і цей день застав сьогодні Бездомний сам того не очікуючи.

Протримавши вогняну кулю кілька секунд, він відчув, як вона почала припікати його м'яку шкіру. Спустивши її трохи нижче на рівень обличчя як в усьому місті і світі настали сутінки. Земля вкрилася простирадлом темного кольору з ледь видимим містом, що проходили повз людей, і лісів, що виднілися вдалині. У Гідропарку сяяла яскрава вогняна куля на руці людини. Вона освітлювала весь острів на висоті людського зросту на якій була розташована долоня. Промені долітали до горизонтів Києва. Освітив частину міста, хтось із киян подумав про раптове затемнення, а хтось про ніч, що настала, у кожного були свої думки, і вони тихо розліталися по всьому місту про раптове затемнення. Ніхто не знав правди. Громадяни могли тільки здогадуватися про темряву, що раптово настала. Темрява впала на місто, але ніхто з жителів ні з якоїсь причини не увімкнув найпростішу лампочку, жовту, ні в одному приміщенні вона не горіла. Частина Києва потонула в помилковій ночі. Дві дівчини завмерли з округленими очима сови від захоплення. Їхні тіла і всі м'язи на тілі застили, і не ворушилися. Вперше побачили перед собою так близько те, що завжди було

недосяжним і неможливим. Для них сонце здавалося всього лише розтопленою масою хімічних елементів, що вибухають на великій відстані. Для них у ньому не було ні чого прекрасного. Вдалині воно мало зовсім інший вигляд, але поблизу за допомогою чарівництва незнайомця світило показало свою справжню красу. Сонце пекло в його руку і він зміг протримати його так рівно хвилину і не більше. За пройдений час шкіра на обличчях дівчат набула коричневого, блискучого кольору морської засмаги.

— Шановні пані, на цьому епізоді наша вистава закінчується. Ближче піднести не можу. Воно може зіпсувати вашу засмагу й обпекти мою долоню, — не бажано додав Бездомний.

Дівчата, що стояли, ніяк не відреагували на його слова. Вони були зачаровані золотим сяйвом.

— Шановні принцеси, ви мене так без руки залиште. А як нарощувати нову кінцівку, Чарівник мене не навчив. Вибачте, але на цьому моменті шоу закінчується, — Волоцюга басом розбудив їх від циркової вистави.

Вогняна куля почала змінювати яскравість, викидати з себе червоні краплі вогню, пір'я. Воно вилітало з неї, посміхалося, і повільно спускаючись донизу, танцювало. Впевнено ставали на ноги, кланялися й усміхалися, а потім із сумним обличчям зажурювалися в жовтий пісок, зникали.

— Усе, пані, на сьогодні виставу закінчено, а то воно зараз не захоче повернутися на місце і тоді нам доведеться сидіти в темряві й чекати, доки воно не насолодиться нашим світом. А я якось не мав наміру сьогодні провести день у темряві.

Безхатченко одним рухом і великим пальцем ткнув у середину сонця і поставив його на місце. Сонце відрадно полило все місто яскравими променями, і не тільки Київ відчув раптовий приплив усередині себе щастя, а й увесь світ. Не щодня жовта куля так може без шкоди для інших спуститися на землю, на одну планету, на якій є чудове життя людей, і яку воно висвітлює щодня, тішить нас собою і своїм теплом.

Блондинка обійняла за руку брюнетку і запитала тонким, пологливим голосом:

— Ви вибачте за таке некоректне запитання, але воно дуже сильно мене цікавить. Де ви живете шановний незнайомець?

— Куди душа мене кличе, туди я й лечу жити. Зараз ось вирішив погостювати в Києві. Не давно був у Німеччині, кілька днів до цього відвідував Італію, а завтра буде видно куди вона мене понесе. Зараз, як ви бачите, я мешкаю на дерев'яній лавці. Душі моєї безупинно подобається подорожувати.

— Невже по всьому світу побували?

— І не тільки по всьому світу, а й в усі часи існування людства. Скільки живуть люди, стільки й існують волоцюги. Я один із них, і мій образ живе вічно. О, тільки, що мені пригадалася одна така приваблива подорож. Вона була кілька століть тому за часів справжніх замків і принцес. Не так, як зараз у казках пишуть яскравими словами, ніби вони там і правду були, і всі знають, як там у них усе відбувалося, а от я там був і знаю, як там було. Тоді був зовсім інший час, і все було по іншому. Мені якось довелося завдяки щасливому випадку потрапити до царської родини Катерини другої. Не міг

подумати навіть про моє везіння потрапити на бал найвідомішої особи жіночої статі. Весь приймальний зал був пихатий знатними людьми, одягненими у вишуканий одяг. Дами були в кільцевих сукнях різних кольорів, а джентльмени в чорних костюмах і білих сорочках з великими на голові капелюхами. Вони були такі смішні.

— А ви в чому були? Вас би так ніхто не впустив усередину.

— Можливо когось би не пустили, але мене пропустили в такому одязі, в який я зараз одягнений. Я ж простий Бродяга, а мені все можна пробачити.

— Не вірю, — сказала друга.

— Не перебивайте мене. Дослухайте мою розповідь. Виглядала Катерина просто елегантно. Вона була вдягнена в сині із золотими пасмами і срібними гудзиками з двома по середині вздовж сукні жовтими лініями. Я зараз пам'ятаю її натягнуту посмішку, але це було не так давно. Незважаючи на її статус і багатство, вона завжди хотіла бути щасливо жінкою. Їй хотілося всього лише простого жіночого щастя, хотіла любові. Катерина хотіла любити і у відповідь отримувати таку ж любов. Усі, хто траплявся їй на шляху, хотіли лише одного. Славу, популярність та її розкіш. Ніяка велика скриня золота не переважить на терезах щастя найпростішу людську любов. Вона безцінна. У неї немає ціни так само як і в нашої душі. Десь вони всередині нас вічні не розривні подружки. Одна без іншої не можуть просто існувати так само як і в нас не може бути кохання без другої половинки. Без неї ми можемо лише мати нестерпну самотність і страждання одиноких ночей. Давайте зараз не про це. Той вечір мені запам'ятався лише за однією подією. Тоді в залі миготіло багато чарівних костюмів, грала жива музика з дерев'яними інструментами і співав живий голос, а коні стояли на вулиці під входом і підспівували кінським сміхом до їхнього царського балу вечірні серенади. У вечірньому гулянні аристократів та їхніх панянок було чути гармонію і старання музикантів.

— Ви брешете. Такого не може бути. У ж точно такого не може бути, — друга дама долучилася до розмови і зашипіла, коли Бездомний опустив голову на порвані черевики.

— Ох ці мінливі жінки, — він тихо сказав і додав, — ні, ви помиляєтеся. Бродязі немає сенсу брехати. Ви самі на власні очі бачили моє чаклунство — впевнено відповів він на її провокацію.

— Я як зараз пригадую як у неї на балу розболілося серце. Воно захлинулося порожнечою і почало голосно кричати. Ніхто не міг усвідомити її поведінки. Очі Катерини горіли білим вогнем, шкіра бліда, і жоден присутній у залі гість не міг зрозуміти її поведінки. Усі забули про те, що вона проста, така сама, як і всі. Людина, і їй хочеться звичайнісінького тепла — любові. Напевно тоді моя душа підказала про її справжнє бажання. Душа бачить те, чого ми, люди, не бачимо. Я насилу зміг її заспокоїти і вивести на лавку в королівський сад. Ми цілу ніч слухали колискову усміхненого місяця. Він нам співав про кохання до ранку. Зі світанком перших променів Катерина заснула солодким сном на моїх руках, відчув всередині себе тепло. Я її відніс до спальної і вклав спати, а коли вона прокинулася, мене вже не було поруч. Вона

стала нормальною дамою, вона була щасливою. Минула ніч залишилася в її серці теплою іскрою, яка зігрівала її потім щоночі. Найцікавіше такий факт в історію не вписали. Історики написали, що все пройшло по накатаній. Вони забули про те, що вона теж жінка і в неї, як і у всіх нас, є серце. Воно живе і теж хоче відчувати найпрекрасніше почуття, що існує за всіх часів людства — любов. Почуття любові наповнює нас життям і його сенсом. Ось такі кошмари раніше були і є зараз. Ніхто ще не зміг знайти знеболювальне, що знижує потребу в коханні, і ніхто ніколи не зможе його знайти. Потребу не замінити жодними пігулками і пом'якшити наші страждання під час її відсутності.

Дві пані перекинулися поглядами і великими округлими очима з піднятими бровами вони прокинулися від розповіді. Волоцюга на мить занурив їх у минуле і непомітно останніми словами повернув їх на місце.

— Більше я не маю права вас затримувати. У мене свої справи, а у вас свої. Вам доведеться сьогодні зустрітися ще з двома цікавими хлопцями.

— З ким?

Друга дівчина, сміючись над ним, перепитала:

— З двома хлопцями з широкими плечима?

— Ви ще й пророк?

— Ні, я не пророк. Я знаю не більше за вас, — він посадив питання в глухий кут.

— Дивіться по сторонам і не вішайте своєї провини, не уважності на чужих людей. У житті по-різному буває.

— Жартівник однак ви. Жартівник, — кокетуючи з ним сказала перша і підморгнула одним оком.

— На прощання дам вам пораду. Любіть і цінують тільки любов, а не наш зовнішній вигляд. У ній наше щастя.

Шум листя відвернув увагу незнайомок, і Бродяга непомітно для них поклав у їхню сумку мобільний телефон, той, який показував Алексу під час їхньої сьогоднішньої зустрічі. У них його не було, але він уже встиг навіяти під час розмови своїми чарами про його наявність у сумці. Тепер вони знали думками про те, що в них є телефон, і завжди був. А насправді його у дівчат ніколи не було. Бродяга здійснив свій задуманий план. Створив новий сценарій для нашого героя, про який він уже був попереджений, але не було жодних гарантій, що Алекс запам'ятав його слова. Прекрасні незнайомки зрозуміли про себе і раз на завжди те, що важливим у кожного з нас є не його набиті кишені грошима і зовнішній вигляд, а та безцінна душа всередині нас. Зустріч із незнайомцем відкрила їм очі на справжній світ людини.

Під шум листя вони повернули голову вгору, у бік дерева, а потім назад на незнайомця, а він якимось уже чином провалився крізь землю. На його місці залишилися дві великі ямки від зимових черевиків. Він зник, залишив по собі білу хустинку на лавці, на тому місці, де вона не повинна була стояти.

З якихось причин дві чарівні дами не надали значення сказаним словам. Вони розвернулися і пішли в тому напрямку куди йшли до зустрічі з ним. Перша рукою

погладила чорну сумку, що висіла на плечі, а інша подивилася з посмішкою на будівлю, що стояла вдалині.

Глава 6

Так було задумано

Пляж ліниво розлігся домашнім покривалом перед ногами Алекса і Сергія та встиг дати притулок усім охочим киянам на своїй щоці відпочити від усіх турбот на острові в Гідропарку. Багатьом киянам острів став рідною домівкою, вночі і вдень люди Києва не бажали залишати його територію і проводили багато днів у його теплих неупереджених простих домашніх руках. Для майбутніх гостей він завжди був готовий прийняти і обігріти їх. Ніхто не бажав залишати острів, але потрібно було повертатися до звичайного життя міста. Усі кияни, приходячи на пляж, лягали ближче до води, а дехто прямо завалювався стопами у воду і засмагав до заходу сонця, лежачи наполовину в Дніпрі, насолоджуючись делікатним відчуттям хвиль і невидимим вітром, протираючи тіла вологою водяною серветкою, охолоджуючи час від часу від сонячної засмаги, яка лягала і так на смагляву шкіру відпочивальників. Не далеко від пляжу під охороною високих дерев у тіні стояв не великий синій кіоск газованої води. У ньому працювала молоденька буфетниця маленького зросту з короткою стрижкою і великими молдавськими очима, яка перейшла від корінних молдаван за маленькими генами з минулих поколінь, які минули, в наш час. Здавалося, вода не пахне, але за такого спекотного сонця вона набула вельми специфічного аромату, який зібрав біля себе велику чергу охочих скуштувати напій, що розбурхав літаючими бульбашками в склянці питної води. Її злегка солоний аромат миттєво тонкою хвилею розлетівся пляжем і приманив усіх відпочивальників своїм неповторним смаком злегка солоної води. Від черги з відпочивальників пляжу розліталися на всі боки крики маленького словесного бою за склянку простої газованої води. Ніхто не хотів довго стояти під сонцем і чекати, поки ті, що стоять попереду, в розпалку насолодяться виспівуваною миттю, ковтаючи не поспішаючи холодну воду. Не відходячи від прилавка і не поспішаючи, вони пили воду біля буфетниці, перекидаючись з нею ще й слівцями. Люди юрилися біля прилавка і наступали один одному на пальці ніг. Усі хотіли втамувати літню спрагу. Той, хто вже встиг насититися склянкою води, задоволено лежав на березі Дніпра з виваленим нам сонце черевом. Піщане поле відпочивальників було намертво всіяне киянами, що лежали на ньому. Серед них були різні за статусом, віком люди. Ніхто ні на кого не звертав уваги, окрім молодих тигриць, які лежали на пляжі поодиноці. Тигриці це красиві приголомшливі киянки, які оглушали не звичайною своєю красою. Дівчата, немов втомлені кішки після важкого тижня, проведеного на роботі в кабінеті, тепер не соромлячись лежать на пляжі, оголивши пружні, смагляві тіла. Виставляючи напоказ пишні стегна, засмаглі груди і тонкі талії. Чудову зовнішність ніколи не можливо приховати від людського ока. Вона завжди прослизає через одяг і всі моральні заборони дідусів, бабусь, матерів і батьків. Як би жінкам не хотіли заховати свій жіночий ідеал, він завжди знайде двері назовні і покаже себе всьому світу. Від подарунка природи неможливо сховатися. Незвичайність форм

завжди привертала увагу. Тіла київських тигриць підкуповували погляди перехожих, які ще йшли на мосту. Усі можуть на них дивитися, але ніхто не може до них торкатися. Повага — закон киян. Вірність і відданість своєму жіночому початку і почуттю любові. Кохання це вірність. Перебуваючи цілий день на пляжі під кінець дня вони перестають соромитися сонячних очей, оточуючих і грайливо показують своє тіло перевертаючись з боку на бік, демонструючи ідеальні форми жіночої магії. Поводяться вони на пляжі так ніби навколо них нікого, крім них, немає, не помічаючи людей, вони стають ще прекраснішими, завжди залишаючись усередині скромними і вірними дівчатами. Краплі сонця обережно приземляються на ніжну шкіру і за маленький, відведений їм проміжок часу танцюють на поверхні смаглявих тіл. Спочатку на животику роблячи за одне приємний масаж відпочивальникам-кішкам, а потім повільно спускаються на стегна і не хоча вони сповзають до стоп ніг, а там помирають зі сльозами в озері задоволення. Київські тигриці тихо муркочуть і радіють пелюсткам сонця, що спустилися з неба на їхні тіла, що роблять їм приємний відпочинок не тільки живота, а й усього тіла. Їхні засмаглі тіла прикрашає шовковисте волосся. На пляжі однієї дівчини, що лежала на білому простирадлі, було нічне волосся, в іншій — пшеничне, у третій — шоколадне, у четвертій, а вона вирізнялася найбільше, волосся було трав'яне. Усі кольорові кішки лежали в ряд, немов живий екзотичний сад. Краса народжується з доброї душі і добром вона живе. Краса — шедевр незрозуміла своїм тяжінням і чудова своїм виглядом, і вона не зобов'язує ні до чого, ось це справжня краса. Тіло ніколи не старіє, старіють ідеали. Вони затримуються в минулому і там живуть, залишаючи нас від життя, що йде в ногу з часом. Для нього немає меж захопленню і задоволенню. Натхнення може бути лише в одному жіночому слові або жесті. На тему жіночої краси було написано багато книжок, віршів, випрасуваних із глини статуй жіночих силуетів. Скільки письменників віддалися спокусливій темі приємної для роздумів краси жіночої ідеальності. Про неї можна писати все життя, а дивитися на справжню красу можна вічність. Воно й створило частину нашого світу. Краса незвідана сила, і невідомо яка це сила. Кішки, що лежать на пляжі, іноді погладжують себе руками, доповнюючи і позначаючи всі частини жіночої вишуканості тіла. Заховані груди, тендітні плечі, вкриті шовковистим волоссям ніжні кисті рук, привабливі стегна, загалом створюють жіночий ідеал київських красунь, що лежать у на пів оголеному вигляді на пляжі острова в Гідропарку. Усі на них дивляться не відводячи очей. Годинами і днями на них можна витріщатися або цікавитися не порушуючи заборон і насолоджуючись спокоєм.

Сергій босою ногою ступив на теплі піщинки. Втомленим поглядом окинув боки берегів мружачись від денного світла. Алекс обережно крокуючи по гарячому піску, наздогнав двома кроками свого друга і тихим голосом сказав:

— Не поспішай. Подивися навколо себе, ти бачиш, скільки чарівних кішок ніжиться на сонці, що плаче? Воно, напевно, перебуваючи високо в небі, плаче від побачених перед собою так багато жіночих тіл і страждає від тієї обмеженості, що не дає йому самому особисто доторкнутися до прекрасної жіночої чарівності, пускаючи на землю

гіркі сльози жовтих променів.

— Так, бачу, ти маєш рацію, друже.

— Розлігшись на пляжі тигриці ще цікавіші, ніж у житті. У них уся краса на виду. А ми прості хлопці, і це добре, — радісним голосом сказав Алекс.

— І це означає лише одне, уперед, — голосно закричав Сергій.

Він кинув віртуозно свої речі в бік берега ближче до води. Вони розлетілися і на піску з сумки вибігло квіткове покривало, розстелившись просто біля ніг Алекса. Він швидко протер очі, думаючи, що йому весь концерт пляжного розстеляння привидівся і всього цього не було, але після того, як руки сповзли наврочення, сподіваючись побачити брехню, воно ще й випросталося, і натягнулося по краях. Сергій не шкодуючи свого голосу з криком полетів до води розмахуючи на всі боки руками. Він відштовхнувся від землі й одним стрибком долетів до середини Дніпра, а там уже руками вперед пірнув у прохолодний потік води. Алекс спокійно підійшов до берега, поставив ноги у воду і побачив перед собою у воді на глибині колін незвичайну рибу, яка пропливала в воді, палаючи яскравим, зеленим світлом. Це була та сама нічна риба, яку всі хочуть побачити. Вони зустрілися поглядами, і він пірнув у річку. Через кілька хвилин купання, хлопці миттєво вилетіли з води і уляглися на покривало.

— Подивися навколо так багато чарівних дам лежить на пляжі. У мене душа співає і не затихає, — сказав Сергій лежачі на покривалі.

— Так. У цьому, напевно, наш сенс життя. Бути поруч із божественними створіннями.

— Ти маєш рацію, мій друже. Знаєш, я дійшов висновку, що обираючи дружину, ми обираємо собі долю.

— Абсолютно вірно. У твоїх словах щира правда.

Після сказаного в Алекса виникло питання, на яке він ніколи не звертав уваги:

— Сергію. Як ти розумієш, що дівчина хоче з тобою познайомитися? Як ти бачиш у ній те своє, яке тобі потрібне.

— Як вони, так і ми відчуваємо серцем свою душу схожу на нашу. А бажання познайомитися я легко визначаю за її кришталевими очима. Ми повинні їй підходити за почуттями і природними інстинктами і тільки після цього дівчина окине своїм поглядом зверху вниз, давши нам зрозуміти про запрошення поговорити з нею.

— Так виходить, вони перші запрошують нас на побачення? Задумливо запитав Алекс.

— У якомусь сенсі так. Вони перші кличуть нас до розмови, а ми вже приймаємо, їх запрошуємо і кличемо на вечірню прогулянку. Все просто. В її голові стоїть інстинктивний аналізатор. Перше, вона спочатку аналізує тебе з ніг до голови, чи підходиш ти їй чи ні. І ще як би це не звучало, але жінок багато і в кожній свої потреби. Одна потребує захисту, інша — любові, третя — фінансових коштів, четверта — тілесних утіх і так далі.

— Не зупиняйся, продовжуй, мені цікаво, — в очах з'явився блиск.

— Ми звертаємо увагу на те, що нам найбільше необхідно в житті. Всередині нас

прокидається потреба, вона живе в підсвідомості, а коли вона прокидається, то не поспішаючи запливає в нашу свідомість, виділяючи енергію для її задоволення. Це не чари, а просто наука, але, а потім вони вже нас пускають у свій внутрішній світ для спільного задоволення бажань.

— Ти хочеш сказати, — не дав договорити Алексу Сергій перебив його, завершуючи розпочате речення, — так. Це не ілюзія, створена нами, а проведені впродовж багатьох років дослідження вченими, — завершив його слова своїм пізнанням, що могло відрізнитися від задуманої Алексом пропозиції, одразу перейшов до іншого пояснення, — ось маленький приклад. Тобі потрібна шкіряна сумка. Ти йдеш у магазин, на всі боки миготять різні предмети одягу і так далі. Ти йдеш до того моменту, поки не натрапиш на потрібний тобі товар. Ти сам не помітиш того, як твої очі упруться в нього. Так само і дівчата без потреби не звернуть на тебе уваги. Вистачає одного погляду, щоб зрозуміти, що їй потрібно.

— Невже в такому маленькому проміжку може критися так багато інформації, — з подивом сказав Алекс.

— Абсолютно вірно. Ти починаєш розуміти мене.

— Звісно, без розуміння ні як не можна жити, — радісно відповів Алекс.

— Друже. Поговоримо про те прекрасне, що найбільше радує.

— Добре. Слухай, моя душа так плаче вечорами від смутку.

— Розумію тебе. Давай змінимо тему.

— Добре, нас не туди заносить.

— Алекс, ти звернув увагу, коли ми зайшли на пляж, на тих лежачих кішок?

— Ну, не особливо я розглядав усіх по колу, але так мигцем перекинув погляд на смагляві спини київських дівчат.

— До чого приклеїлося твоє око?

— На натовп лежачих киян, але найбільше я звернув увагу на більшу частину прекрасної статі.

— Ні. Будь уважнішим, і звертай увагу на те, що найбільше тебе хвилює. Так роблять київські кішки. Коли ми з'явилися на горизонті пляжу, на нас дивилися пильним поглядом усі, кому було не лінь підняти голову. Я себе відчув виставковим експонатом у музеї.

— З тебе можна виліпити славу статую.

— Гаразд, не будемо про банальності. Бачиш, ліворуч від тебе лежить на синьому рушнику брюнетка, а за нею поруч біля неї біля неї блондинка зі смаглявою шкірою. Одна схожа на монашку, а інша на розпусницю. Буває ж таке поєднання.

— Бачу, — Алекс обережно повернув у бік натягнуту шию страуса і усміхнувся як дитина.

— Стій. Не дивись на них у відкриті. Вони злякаються і втечуть від нас, і подалі.

— Якщо їм щось не подобається, то вони одразу тікають. Так не піде. З ними треба поводитися обережно і не робити жодних різких рухів і безглузвих слів. Усе має плисти по тихій воді ранкового світанку.

— Правда. Я не подумав про такі наслідки, — розгублено сказав Сергій.

— Я жартую. Не бери дурниць у голову, не втечуть вони. Ми просто не зможемо до них підійти. Вони нас поглядом відкинуть далі, ніж ми бачимо. У них є чари молочайної відмови.

— Щойно ми підійшли до пляжу, їхні погляди ковзали по нас знизу вгору.

— Розкажи. Що ти вже задумав.

— Така поведінка з їхнього боку означає лише одне. Вони перед нами запалили зелене світло, ми можемо спокійно під'їхати до них.

— Невже все так просто?

— Простіше не буває. Тепер обережно подивися вздовж мого правого плеча. Там компанія з трьох дівчат. Ти звернув увагу на те, як вони сміялися?

— Ні. Не звертав уваги на їхній сміх.

— Друже, ти мене лякаєш. Повертайся до реальності. Ти зі мною чи ні?

— З тобою, Сергій.

Не дивлячись на сказані слова другові, Алекс ще думками залишався в тому раптовому містичному випадку, де він, занурившись у темряву, зустрів невідомого Бродягу, який сам себе підставив під убивчий удар, загнавши його в кут з усіх боків. З одного боку були люди, з іншого служитель закону, з третього попереду огороджував Алекса Дніпро, а з четвертого, він був найнебезпечнішим, ним заволодів некерований страх. На превелику радість Алекс зміг виплутатися з незрозумілої жодною мовою ситуації, знову повернувшись у нашу реальність. Відбиток від події залишився в його пам'яті, і він же час від часу спливав перед очима, знову забираючи його вже не тілом, а думками в ту незрозумілу ситуацію.

— Їхній гучний наївний сміх сказав нам: "Хлопці підійдіть до нас — без вас сумно!".

— Ти вмієш читати чужі думки. Ні, на жаль, ти ніколи не звертав уваги на такі дрібниці.

— Друже. Зрозумій мене правильно. У дрібницях криється таємниця справжньої істини, запам'ятай це.

— Добре, я вже не тільки запам'ятав, а й уже встиг записати ручкою на руці.

Наші друзі уляглися як леви на полюванні і між собою продумували план захоплення їхньої славної уваги. За час їхнього обговорення нової стратегії минув час, тридцять сім хвилин. Сонце стало ще спекотним, червоними променями вогню поливало береги. Ще за кілька хвилин вони дійшли висновку. Висунув неординарний підхід до захоплення їхніх сердець:

— Треба взяти волейбольний м'яч і випадково кинути їм у голову і прикинутися, що це не ми зробили, а потім підбігти і як справжній чоловік підставити їм своє сильне плече і зробити словесний масаж.

— Можливо, це найкращий спосіб на даний момент, але не будемо поспішати. Може ще якась божевільна ідея з'явиться в наших дитячих головах.

Варіантів було сила-силенна, але тільки один міг бути правильним і відімкнути замок від їхнього замку сердець. Кидали слова в різні боки, а вони вже розлетілися

пляжем, що показував їм можливі дії та протидії в їхньому справжньому психічному світі. Вишикувався цілий логічний ланцюжок у їхній уяві, проектуючи фантазії у справжній світ. Алекс і Сергій у цей час конструювали свій умілий план. Час минав і настав той момент, коли вони затихали. Їхня задумливість вкрала дві хвилини літнього часу, і Сергій знову підкинув ідею:

— Найоптимальніший варіант піти разом із ними, а там за слушної нагоди подарувати їм прекрасні слова, гадаю, вийде.

— Добре. Лев вийшов на полювання? З цікавістю на очах запитав Алекс.

— Я завжди на полюванні. Мої очі ніколи не дримають, — з усмішкою сказав Сергій.

— Ти бачив, як чорненька залізла в сумку, взяла мобільник і подивилася на годинник?

— Звичайно, бачив. Таку кокетку складно випустити з радіуса свого поля зору.

— Ти починаєш звертати увагу на дрібниці?

— Звісно, звертаю. У мене є хороший учитель, — Алекс вдячно подивився в очі Сергія.

— Ти мене тішиш. Правильний вибір ти зробив. У майбутньому будеш більше розуміти і менше робити помилок.

На подив усім відпочивальникам дівчата раптово зібрали речі й почали йти після сказаних слів хлопців. Вони ніби почули їх і на відстані піддалися грі. Вони згадали слова Волоцюги, який передбачив їм зустріч із двома хлопцями, і почали танець загравання. Він її не передбачив, а підлаштував.

— Невже вони нас почули. Такого не може бути. Між нами відстань пів футбольного поля.

— Може це чари, а може психологія несвідомого, — тихо сказав Сергій.

— Тепер наша черга вставати і йти за ними.

Зібравши розкидані по пляжу речі, наші друзі перебігли по гарячому піску вздовж дороги на холодну землю, зупинившись босими ногами в тіні. Невідомим чином вони опинилися попереду дівчат. Чари дня або ж знову фокуси Волоцюги, який використав свою силу для вже неминучої зустрічі, прийшли в дію. Уздовж дороги перед ними вишикувалися в ряд величезні тополі. Вони стояли і прикривали їх листям від сонячних променів і птахів, що задивлялися в небі. Сергій і Алекс сповільнили крок, давши можливість незнайомкам наздогнати їх і скоїти злочин, познайомившись із ними. Їхні кроки однаково стикнулися в ритмі ніг із кроком дівчат, і з їхнього боку відразу полетів швидкоплинний ковзний погляд запрошення на знайомство.

— Ось вона, відчинилися двері, — сказав Сергій тихо Алексу.

— Зелене світло? Не впевнено запитав Алекс.

— Так.

Сергій повільно підійшов на зігнутих колінах, щоб здатися меншим, ніж є, і не лякати тендітних дівчат. Вони на нього подивилися і схвалили поглядом. Він заговорив із першою брюнеткою, тією самою розпусницею. Вона була найближче до нього. Відкинула пишне волосся на плече, подаючи йому, таким чином, знак

залицяння, на який він мав відреагувати. Між ними почала розгортатися гра в піддавали. Раптово він почав розмову з найпростішого, що найбільше зачепило на гострий гачок його очей. Це була їхня засмага, отримана в подарунок від сонця, коли Бродяга його посадив на долоню. Він змішав на шкірі колір кави й молока. Її шкіра була ніжною і пружною, а на смак могла здатися молочним шоколадом, але до цього було дуже далеко.

— Доброго дня, загадкова незнайомка, — усмішка Сергія надала слову безпеку.

— Привіт, незнайомиць, — відповіла сором'язливо прикриваючи рот рукою з довгими нігтями білого кольору.

— Сила твоєї засмаги притягнула мій погляд, а за ним уже мене. Я не зміг чинити опір твоїм чарам і залишитися за кадром сьогоднішнього дня у вигляді глядача в актовій залі. У тебе чудовий колір тіла.

— Так? Дякую за щирий комплімент.

— І в мене виникає запитання слідом за моїми словами. Ви часто їздите відпочивати на море?

— Ні. Не часто. Сьогодні нам пощастило якимось дивом натрапити на одного незнайомця. Так він нам із неба сонце притягнув і посадив на долоню. Ось від нього ми й отримали таку прекрасну і швидку засмагу на своєму тілі.

— Ні чого собі, ви ще вмієте жартувати? Вона сором'язливо посміхнулася.

Сказані слова брюнетки насторожили Алекса, і він задумався, але ніяк не змінив хід дій. Не можливо уникнути вже неминучого.

— До такого кольору тіла я ще використовую засіб для засмаги з вітамінами "С". Після нього колір лягає рівномірно і створює смачний вигляд. У мене така ніжна шкіра з народження. Богиня краси мене нагородила красою.

Алекс задумливо крокував біля друга коли друга дівчинка ховалася за подругою остерігаючись незнайомців. За короткий проміжок часу вони обидві зацікавилися Сергієм, а Алекс звернув увагу на іншу дівчину й одразу знизив швидкість на один крок, залишився позаду них милуватися черговим успіх друга. Принципом у спілкуванні було говорити ні про що. Дівчата самі пливли за течією слів у його тенетах, як сонні риби після тривалої омани. Вони почали розмову з найголовнішого:

— Мене звати Анастасія, а мою подругу Наталі. Для початку буде краще, якщо ми перейдемо з Ви на Ти.

— Добре, але для початку я озвучу наші імена. Мене називають Сергій, а мого друга Алекс.

У цей самий момент їх раптово щось їх налякало. Вони згадали Безхатченка, що зустрівся на їхньому шляху, який попередив про зустріч із двома хлопцями, і цю думку встигли впустити у свідомість і зрозуміти про зустріч, що вже відбулася. Дрімаюче сонце приспало їхню пильність. Вони злякалися. На плечі у Анастасії кохалася пляжна сумка, яку вона сильно притиснула до себе. Вона подумала, що Сергій був грабіжником і вже встиг близько підкрастися до неї, що вони почали їх оберігатися. Алекс думками з нею був згоден повністю, але тільки він був грабіжником жіночих

сердець, але аж ніяк не сумочок, а дівчатка, на жаль зрозуміли протилежне, діалог тривав ще хвилин десять. Через цей час з'явилися сумніви, які не завадили здійснити свій план. За пройдений час вони увійшли в довіру і дівчата вже готові були продиктувати свій номер телефону, але з обережністю поставилися до хлопців. Анастасія взяла сумочку й опустила руку на дно. Вона там нічого не знайшла, крім м'яких іграшок і кількох різнокольорових дзеркалець. Відразу вдалася до паніки:

— Господи. Де мій телефон? Переляканим поглядом вона витріщилася на Сергія.

У Наталі намалювалася, помітна на обличчі тривога. Сьогоднішнє попередження від Бездомного, що насторожило про майбутню зустріч і про можливі неприємності, здійснилося. Вони відчули розгубленість. І Алекс теж згадав Бродягу, який попередив про неминуче майбутнє, яке ніяк не можна було передбачити зі слів хлопця й уникнути неправдивих звинувачень щодо крадіжки мобільного телефону у дівчат.

— Незнайомець мав рацію, — Алекс прошепотів про себе слова невідомого, але нічого не сказав Сергієві, бо тільки він бачив Бездомного і більше ніхто. Все інше була ілюзія гіпнозу.

У сказаних словах звучав хитрий обман без єдиного грама правди для здійснення задуманого плану без караної, повчальної мети.

Дівчата мурашиними кроками почали дбайливо відокремлюватись від незнайомих хлопців, встановлюючи належну для безпеки дистанцію, але ще за цього відчуття небезпеки вони примудрялися як справжні спокусниці підтримати кокетливу розмову з жестами загравання. Ще для впевненості вона провела рукою по глибини сумки, і безнадійно відчувши в пальцях порожнечу, голосно закричала:

— Слухайте мене уважно. Я не зрозумію всіх тих подій, що відбулися сьогодні зі мною, і з яких причин вони нас зачепили, але я розумію, що в мене зараз із моєї сумочки зник мобільний телефон. І в мене є припущення про змову вас із вуличним чоловіком, який до нас залипав цілий ранок. Зізнавайтесь. Він вас сьогодні підіслав до нас обікрати.

Алекс після сказаних слів дівчини замовк і з невідомої причини залишив Сергія в незрозумілій ситуації. Він передчував про можливу чергову підставу, але дотримувався закону і мовчав, не заважаючи своєму другові самому зрозуміти розпочате непорозуміння в недосконалому злочині.

— Стійте, шановні дівчата. Про що ви говорите? Я не можу вас зрозуміти, в якому злочині ви нас звинувачуєте? Ми до вас підійшли познайомиться, — з нотою переляку сказав Сергій, а Алекс у цей час відійшов на кілька кроків назад, розмірковуючи над сказаними словами незнайомця, що зустрівся вранці, Бродягу.

— Я знаю вас п'ять хвилин, а ви вже звинувачуєте мене у злочині.

— Вибачте шановні пані, я вас не розумію.

— Послухайте нас уважно ми не маленькі дівчатка і вже встигли багато чого побачити. Чоловік, одягнений у брудний старий одяг, після вистави нас попередив про розвідників, які шастають пляжем. Ми йому спочатку не повірили, а тепер віримо. Не потрібно нас обманювати, ми вже все зрозуміли, це ви в нас із сумки витягли телефон і

робіте милий вигляд ніби нічого не зрозуміли і ні до чого не причетні.

— Чари, чарами, а телефон, телефоном. Ми впевнені, ви ще за ранні підготували крадіжку разом зі своїм другом Бродягою.

— Шановна дівчино. Ви мене вибачте за грубий тон, але який ще у чорта на хвості Бездомний вам наснився. Я не маю жодного поняття про що ви говорите. Не розумію я вас, і ваших невиправданих звинувачень.

Алекс задумався і почав ретельно згадувати сьогоднішню зустріч незнайомця і тихо про себе сказав. Його шепіт почула Наташа і вони одразу вирівнялися в один крок, залишивши сперечальників попереду себе:

— Якщо мені не зраджує моя пам'ять і вона не плутається з фантазією, то, найімовірніше, це може бути зграя змовників проти нас, добрих юристів. Вони за цей час встигли багато про нас дізнатися і здобули інформацію вже використовують проти нас. Негідники.

— Ви маєте рацію. Так ви його знаєте, а говорите зовсім інше. Ви нам збрехали.

— Вам ніхто не брехав. Я сам його не знаю.

— Не обманюйте, — закричала вона.

— Стійте, — тепер сказав Алекс і влився в розмову, — у мене є загальне припущення щодо ймовірності того, що людина, яку ми зустріли, є як не як простою ілюзією. Найімовірніше, нам двом привиділася одна й та сама людина, якої в природі не існує. Напевно ми перегрілися на сонці. Нам усе привиділося, — на останньому слові він підняв голову догори і побачив, як небесне світило посміхнулося доброю посмішкою і він одразу почув відповідь від Анастасії, — ви припускаєте те, що під впливом сонця у нас виникли незрозумілі зустрічі з галюцинаціями.

— Я нічого не можу заперечувати без фактів. Якщо він був би насправді, то його бачили б усі, хто перебував поблизу вас і нас. А так крім нас його ніхто не бачив. Мій друг Сергій взагалі ніколи його не зустрічав і схожих на нього людей. Плутанина. Розумієте, так не буває, коли людина раптово з'являється, а потім так само зникає, це нерозумно. Зустрічі з Бродягою не було в реальному світі, вона могла хіба, що бути в нашій уяві. Виникла з-під свідомості від перегріву на сонці шамана. Ми всі перегрілися на сонці.

— Я наївна дівчина і завжди вірю тому, що бачу перед собою. Моє чуття мене ніколи не підводило. Ми бачили перед собою Бродягу і його неймовірні фокуси з силами природи, вони були справжніми, — вона ствердно кивнула головою і вигуковою нотою підняла підборіддя вгору.

— Можливо, ви маєте рацію. Кожне слово думка має право на життя в нашому світі, і я не можу заперечувати ваших слів, оскільки я сам став учасником незрозумілого. Але може такого не було.

— Так би відразу. Не можу не погодитися, — вона сказала пробурчала на останніх словах.

Закінчилися слова і несподівано в реченні пролунало заклинання, і все повернулося на колишні місця. Щось помінялося місцями. Алекс йшов позаду, так і

продовжував іти, а Наташа зробила крок уперед до своєї невгамовної подружки, яка вже підготувала за час нові звинувачення на адресу Сергія:

— Ви розкрили пащу на чуже майно і вкрали з моєї сумочки мобільний телефон. Швидко і без зайвого галасу ви разом із Волоцюгою, я не знаю хто він вам там, поверніть нам наш телефон і попросіть у нас вибачення або ж я покличу на допомогу людей у синій формі.

Анастасія почала залякувати міліцією Сергія, у той момент, коли її подружка почала ритися в її ж сумці, розмова продовжилася далі:

— Ви знову починаєте стверджувати про те чого ми не могли ні як зробити. Ми ніяк не могли вкрати ваш телефон.

— Не треба з нас робити дурних качок. Хтось із вас вкрав телефон. Є ймовірність того, що це міг зробити ваш спільник Бездомний, коли ви нас відволікли розмовою. Він нас сьогодні попереджав про нашу з вами зустріч. Ви з нас робите повних дуреп. Як ви можете таке пояснити? Він такий самий як ви шахрай.

— Ніяких у нас таких друзів із подібним описом немає.

— Не правда.

За час їхньої гарячої бесіди дівчина руками намацала в сумочці подруги телефон. Як, якщо там його не було? Бродяга, що стояв у даліні, спостерігав за всім, що відбувається. Він поворухнув пальцем і мобільний з'явився знову в її сумці. І ні хто не брав телефон.

— Ось він, — голосно вигукнула потерпіла, коли знайшла телефон.

Анастасія раптово розгубилася від ситуації, що виникла. На обличчі застигло здивування з червоними крапочками сорому. Їй було не по собі. Вона звинуватила не винних.

— Шановна дівчино. Я вкрав ваш телефон? Спокійно сказав Сергій.

— Ні, вибачте хлопці.

— Ні чого страшного. Я вас більше не затримуватиму, гарного вам вечора, — попрощавшись із повагою, Сергій закінчив розмову й одразу додав ходу разом з Алексом.

Захоплива історія з ними сталася на цьому відрізку пляжу, що поховав у собі багато загадок. Друзі мовчки перешли через Дніпро, вийшли на дорогу і зупинили жовте таксі, схоже на захід сонця. Вони сіли в машину кожен зі своїми думками. Алекс думав про загадкового Волоцюгу, який переслідував його цілий день і підмішав у сьогодні своє втручання, залишивши за собою загадку, а Сергій, не вірячи почутим словам, сів із розчарованим обличчям на заднє сидіння, не сказавши своєму другові жодного слова. Дві події, що відбулися, починаючи із зустрічі Волоцюги з фальшивим убивством, і зустрічі з двома городянками, які звинуватили їх у крадіжці мобільного телефону, урізноманітнили день хлопців до легкого божевілля та здивування. Розважилася над друзями згряя незвичайних персонажів і трошки розгорнула життя хлопців в іншому напрямку за їхнім продуманим сценарієм. Події вже сталися і їхня наступна послідовність неминуча, а сказане було закарбовано. Для когось такі дивні слова

можуть звучати безрозсудно, а для когось нести в собі глибокий сенс. Кожне сказане слово має силу свого змісту і сенс. Ні що просто так не може народиться з вуст і статися. Усе має причину виникнення і наслідки.

Алекс подумав:

— Не варто забувати, коли відбуваються якісь незбагненні логіці речі, раптові події, які не підлягають жодному здоровому поясненню, то іноді потрібно обернутися й подивитися на всі боки. Десь за рогом будинку, за деревом або на даху занедбаної будівлі сидить такий нешкідливий Волоцюга, який вишиває пальцями на полотні долю та змінює світ на краще, то варто грати в гру, яку нам пропонує той самий чарівний незнайомиць.

Бездомний так спантеличив друзів, що вони, сидячи в одній машині на шкіряних сидіннях у жовтому таксі, мертво мовчали, не розуміючи нічого того, що з ними сьогодні сталося. Алекс дивився на обрій, згадуючи Бродягу, а Сергій не міг повірити в те, що його чесну людину звинуватили у брехні та крадіжці телефону. Вони їхали додому і кожен зі своїми думками. Алекс на мить прокинувся від легкого автомобільного трансю і подивився в заплямоване вікно. У цей самий момент йому чи то здалося, чи то так було насправді, небо спустилося на землю і доторкнулося рукою до вікна авто, що летіло. Створив приємну думку:

— Завжди можна знайти світлий промінь у темному дні.

Алекс не помітив, як проговорив свою думку вголос, і Сергій, який сидів поруч, несподівано підхопив її і додав:

— Ти маєш рацію, мій друже. Це так само як кожна дівчина прекрасна по-своєму, що б вона не казала у відповідь.

— Справжній викрадач жіночих сердець.

— Ні, друже. Я ще став сьогодні викрадачем не тільки сердець, а й мобільних телефонів, — він усміхнувся, — які плани на вечір? Спокійно запитав Сергій.

— Зараз мені складно відповісти тобі на твоє запитання?

— Чому?

— Зараз мені важко дати відповідь, коли щодня одне й те саме, а сьогодні не зрозуміло, що, може, за годину мене вкраде караван клоунів і повезе на фестиваль пива.

— Розумію тебе, мій друже.

— Зайду в інтернет, посиджу в соціальній мережі кілька годин, а там постукаю по друкарській машинці 99-го року народження.

— Таким не потрібно займатися. Ось що я тобі скажу, мій дорогий друже. Послухай мене уважно. Тобі треба більше відпочинку і спілкування зі справжніми людьми, а не віртуальними. Такий спосіб спілкування віддаляє всіх нас не тільки відстанню, а й відчуттям даних природою. Цікаво те, що ми не бачимо нашого співрозмовника і він нас. В інтернеті ми можемо бути ким завгодно починаючи від королеви і закінчуючи блазнем. У світі соціальної мережі кожен стає тим ким він є всередині себе, створюючи для себе справжній образ на заставці. Ми не можемо бачити перед собою

співрозмовника, як під час зустрічі, і відчувати його запах парфумів, тіла, вираз обличчя і сам голос — це нас змінює не в хорошому напрямку. Дивись ще перетворишся на комп'ютерного кактуса.

— Або навпаки бути тим, ким не є в житті людина. Добре, друже. Я зрозумів тебе. Ти маєш рацію у сказаному, — гордо відповів Алекс і замовк із сумним виразом обличчя.

— Тримайся.

Автомобіль торохтячи стареньким мотором не незграбно вілляючи бампером по боках дороги під'їхав ліниво до бордюру зупинки. Сергій білкою вистрибнув з уже відчинених дверей, і перетворившись на рись, побіг уздовж дороги до свого багатоповерхового житлового будинку, залишивши Алекса одного в салоні таксі з прощальними словами:

— До-зустрічі.

Водій подивився вузькими очима зеленої голки на двері, що зачиняються, і глянувши в дзеркало заднього виду, спустив ногу на педаль газу та повільно поплив дорогою, як корабель по воді, відбиваючи на капоті маленьку кулю великого в небі сонця.

Глава 7

Невідома земля

Після раптового шторму, що підняв на роги весь океан і розбомбив маленький сирітський човен у великому без видимих меж загадковому океані й викинув мореплавця на незнайомий берег острова, залишилася нерозгадана таємниця про походження хлопця, який шукає шлях додому. Ніхто не знав скільки Родіон був часу в маленькому човні і за яких обставин він там опинився. За час, проведений з Алексом і Сергієм, він встиг прокинутися від бурі, що сягнула його, і оглушила свідомість, перенісши її на новий, тихий, і небезпечний острів. Після струсу хвиль він, повертаючись назад у реальність, ще думками плавав у своєму теплому, рідному місті Києві, відпочивав на набережній Оболоні хитаючись на курені під приємними теплими променями сонця, поспівуючи прохолодний коктейль мексиканського кактуса. Перебуваючи думками в місті біля будинку, прохолодний вітер і голод витягли душу із затишного містечка за вуса страуса назад у світ океану. Він щосили намагався затриматися ще на одну хвилину, насолоджуючись теплою фантазією в безпечному і затишному місці. Острів був сильнішим за бажання Родіона. Паралельно фантазії, що виникла, вітер, омиваючи пір'ям спляче обличчя, розбудив і витягнув моряка з Києва назад на невідоме далеко від рідного міста в дивне місце. Перша, друга і третя хвиля вдарилися об тіло лежачої на піску, сили почали повертати до моряка. Сила проносячи його над шикарними зеленими лісами, культурними містами і маленькими селищами затягнула в темряву, і перед ним уся кольорова картина міста переродилася в океанічний світ. Невідома місцевість, вода, незнайома пантера і велика хвиля, що кинулася на голову Родіона відправила його на коліна долі. Адже тільки везіння врятувало його коли він був непритомний, поклав втомлене тіло на берег острова. Доля

відіслала моряка в ті обставини, де він міг сподіватися на самого себе. Усі рішення йому доведеться приймати самому.

Родіон неохоче почав прокидатися, струшуючи з обличчя крикливі піщинки, що падали на воду. Вони летіли вниз і гучним писклявим голосом падали в солону воду океану передчуваючи запас смерті. Навколо панувала порожнеча. Він не знав ні чого про себе. Він не міг згадати, як сюди потрапив, і що сталося з ним учора. Вчора в нього ніколи не було. Хтось зробив для нього нове випробування на міцність і вірність самому собі. Труднощі показували йому справжнє обличчя і всю правду. В житті Родіон сподівався тільки на самого себе. У ситуації, що склалася, він ні на кого не міг перекласти свою провину і відповідальність. Родіон опинився сам і йому доведеться одному пройти цей шлях, і винести всі удари приготовані для нього дивною долею, а якщо він не витримає, то до нього прийде неочікувана смерть і він помре, не дізнавшись, хто він такий, і ким був до загадкового місця.

Родіон підняв голову, поворушив м'язами шиї. Сонна розмитість поплила в очах, незрозумілі образи, що виникли у свідомості, дезорієнтували його, нічого не розумів. Задоволеним обличчям покрутив на всі боки голову, сподіваючись прокинутися у себе вдома на теплому ліжку і випити чашку гарячої індійської кави. Після пережитої бурі не розумів свого місцезнаходження. Зараз опинився там, де вже є. У нього не було жодного шляху назад. Позаду нього була смерть, а шлях до життя лежав попереду. Думаючи те, що перебуває в безпечному сні, злегка вирішив підвестися й підійнятися з ліжка і сходити в теплий душ, а він так думав. Раптово голову накрило крижаною хвилею. Хлопець схопився з пісочного ліжка і крикнув:

— Я вже встаю. Не треба мене тягнути в холодну ванну.

Різно підвівся на ноги, похитнувшись у правий бік, придивився і побачив страшну сумну для нього правду, нічого не зрозумів, і те, де перебуває, навколо була вода і пісок, зі здивуванням сказав:

— Де я? У голосі пролетів страх.

Усередині вибухнула куля адреналіну, що розплескалася по всьому тілу, і різко підняла моряка на ноги, які ледь стоять. Не знав ні чого і не мав жодного поняття, хто він є і як тут опинився. Незнання ще більше обеззброїло бажання жити. Він перетворився на білий аркуш. На ньому нічого не було написано і це ще більше налякало. Без почуттів та емоцій застиг на одному місці. Забув про те, що ніхто не може втратити свій сенс життя і він завжди є, явний або захований, але ні. З ним було зовсім інакше. Моряк запанікував, відчув невідомість і розгубленість своєї мотивації. Не знав, що робити. Родіон почав блідніти до смерті.

Легкий вітерець, що віяв з океану, йому нашіптував:

— Правда. Друже. Не поспішай. Дороги назад не буде. Знайди себе і тобі стане легше.

Втративши свій орієнтир у часі, віці, місцезнаходженні, заспокоївся і став радий тому, що залишився живий. Адже життя, ще у нього є, і не має значення скільки йому років, і де він перебуваємо, а головне, що життя триває і він живий. Стримуючи себе,

вологою рукою струсив приклеєний пісок до штанів, футболки, на животі та спині. Та ж рука перукарем протерла волосся, розпатлала його в різні боки і змайструвала зачіску втомленого їжака. Руками прогнав морських піщинок, що тихо сіли на одязі, які полетіли вдалину острова. Лоскотало легке хвилювання від попереду побаченої незнайомої землі. У такому випадку хлопець міг бути першим щасливцем, який ступив на чарівну землю.

— Напевно мене випадково викинуло на пляж посеред буднього дня тоді, коли всі ще сиділи на робочих місцях у кабінетах, а я загуляв на пляжі з пляшкою коньяку й опинився тут. Усе ясно, я знову дав жару і трохи випив зайвого. Немає жодного приводу для хвилювання. Найімовірніше, там за горизонтом розташоване живе місто, — він сказав, бачивши перед собою розпливчасту землю без чіткості рельєфу.

Чайки сну, що нависли туманно над ним, розлетілися разом із теплою хвилею вітру, що прилетіла від океану, розкидав на всі боки ілюзію великого простору. Острів виявився меншим, ніж припускав. Попереду була біла пустеля. Безмірна пустеля тихо знаходилася під ногами з піску і піщаних виступів, що волочилися до країв кругозору. Велика площа одного піску лежала всюди. По краях берегів з лівого і правого боку від рук моряка плавали тихі акробатичні хвилі, нападаючи на білий пісок, що лежав на краю берега. Вони, вистрибуючи на сушу, віртуозно робили різні трюки, фігуральні трюки. Моряк побачив у блакитній матерії велику жовту кулю, що світила млявим світлом. Йому здалося, що він спостерігав за кожним його рухом. Сонце було живим. Придивившись до нього, побачив незграбно намальований художником-початківцем зеленого кольору контур. Зафіксувавши погляд на ньому, сяйво почало гойдатися на гойдалці на всі боки, то вліво, то вправо. Остерігаючись нападу обережно відвів голову вниз. Тут можна було очікувати все, що завгодно і від кого завгодно. Родіон не знав на який острів потрапив і які тут можуть бути дива та нові небезпечні сюрпризи для життя. Дивні почуття в ньому виникали. Вдалині океану небо змішалось з піском і створило яскраве сяюче світло, яке висвітлило всю верхівку світу, змінило палітру синього кольору до невпізнанності та вкрило полотно іншим, неприродним для нього кольором. Весь спочатку побачений світ поступово почав змінюватися до невпізнання, відкриваючи в собі все нові потаємні чудові краї, і дедалі більше дивував уяву хлопця. Небо, вода, вітер, пісок і все навколо нього почало наповнюватися новим життям. Світ цей був завжди, таким як зараз. Родіону стало страшно. Лише один вихід стояв перед ним — стати впевнено на ноги перед королем страху і перемогти його або програти, бо не спробував із ним битися.

— Не потрібно його боятися, від нього ховатися, йому потрібно дати виклик, а почувши слова про поєдинок, він сам здається і поступиться своїм тронем господареві, — сказав моряк, — тут немає місця для страху.

Сказаними словами Родіон переміг страх, що зустрівся. Він зник.

Не витрачаючи ні хвилини на роздуми, моряк упевнено пішов уперед убік писків і маленьких горбів до горизонту, що виднівся далеко, сподіваючись побачити за краями населений пункт. Був він там чи ні, про це він дізнається лише тоді, коли переступить

межу, що розділяла два різних за кольором полотна, лінію горизонту. Бідолаха, мужньо вирушив у дорогу.

Викинутий на берег, з іронією на очах здійснював силою волі кожен крок, наближаючись до ймовірного порятунку. У ньому плавали сумніви. Вони зупиняли його до досягнення своєї мети, і був повністю сліпий. Жодної тварини, жодного птаха, жодного павучка, нікого не було навколо нього. Уся пустеля виявилася порожньою, від живих істот. Навколо лежав пісок, який підкидав високо до неба вітер, що розгулявся. Долаючи відстань, відчував слабкість і переживав дивне до божевілля відчуття занепокоєння. На обличчі відчував різні маски. Одна показала силу волі, інша — слабкість, третя — втрату, четверта — хоробрість, і так вони мінялися по черзі всі накопичені за життя обличчя. Родіон був не тим, ким себе вважав і проживав не своє життя, а життя своїх масок. Жодне обличчя не було справжнім. Кожна маска, втрачаючи свою силу, поступалася місцем наступному обличчю і всі вони виявлялися обманом. У нього було своє обличчя, але він не знав яке воно, справжнє. Необхідно було пройти не малий шлях, щоб дізнатися, хто він є насправді. Тут маски життя не мали жодної міцності, за тих певних обставин вони, як весняне листя, що лежить і марудить на промоклому від дощу асфальті, миттєво розліталися під час потоку вітру. Ідучи вперед, з кожним кроком залишав частину брехливого себе, вигладжуючи мертву стежку самообману позаду себе. Він ніколи не був собою. Долаючи відстань, і залишаючи ще за собою дорогу омани, йому стало сумно. Зрозумів, як прожив життя під чужим обличчям, бажаннями, почуттями і чужим собою та ніколи не був тим, ким він є.

Зі свого минулого протоптав доріжку через пустелю і наблизився до того місця, на якому колись стояв на березі і бачив обрїй, але а тепер тут розкрився зовсім інший краєвид та не очікував такого повороту. Не було ні курортного містечка, ні населеного пункту, ні простих людей. Родіон побачив розкиданий одяг, кузов згорілої машини з колесом, яке було поруч, паркову лавочку, яка лежала на боці з зігнутим поряд ліхтарем, а далі картина була ще сумнішою. Побачив перевернутий знизу догори будинок, який стояв на даху і поряд з ним були уламки скла, цеглини, кухонний посуд, гостьові стільці, стіл який лежав на даху, і дві свічки, призначені для романтичного вечора. Усе, що колись мало життя, загинуло на цьому місці. Усі предмети лежали, так ніби вони були чиеюсь зруйнованою мрією. Від побаченого Родіон завмер на місці. Жодна думка не могла пробратися до нього в голову і припустити те, що тут за загадковими обставинами могло статися. Він не знав, що думати та поставив собі запитання:

— Як?

На який він не наважувався дати відповідь та загубився в порожнечі, яка не знала пояснення.

— Як же ті, хто тут колись жив?

— Де вони?

Крім лежачих предметів він більше нікого не побачив. Вони були розкидані по

всьому пісочному полю. Змирившись із відчаєм, рішуче наважився зробити перший крок на зустріч невідомій землі й дізнатися детальніше про своє місцезнаходження, спробувавши когось відшукати, як раптово з під черевика, що стояв на землі і з якого злітали піщинки, вилетів овальний камінь червоного кольору. Придивившись до нього, побачив, як камінь заворушився і з під нього виповзли маленькі гострі лапки, а за ним дві великі клешні породили червоного морського краба одинака. Маленька істота, уявляючи свою могутність, почала клацати клешнями, чи то від нападу, чи то захищаючись від моряка, намагалася щосили схопити за ногу і перемогти ворога, який зустрівся. Раз клац, два клац, і на сьомий раз він дзвінко клацнув і полетів, наче камінь, що ковзає водою, вдалину пустелі до берега океану. Замилування настільки маленькою істотою і її хоробрістю перемогти незнайоме для нього величезних розмірів створіння здійняли на обличчі Родіона тонку посмішку радості.

— Скільки волі до життя може бути тільки в одному маленькому крабі, який намагається врятувати собі життя, а ми, люди, маючи такі можливості, так не добре живемо, — він сказав тихим голосом.

Родіон із сумом подивився на хороброго краба, який клацав клешнями, захищаючи свою територію від ворогів і рятуючи собі життя від раптової смерті, сказав:

— Удачі тобі, хоробрий крабе, — з розумінням він подивився.

У Родіона не залишилося іншого виходу, не було можливості, окрім як іти вперед. Опинився в зовсім самотньому становищі без сторонньої допомоги і підтримки на порятунок себе. Зараз йому належить пройти урок виживання, призначений його долею, яка бажала зробити з нього того, ким він має стати. У кожного своя доля і кожен повинен пройти свій шлях з програшами і перемогами до кінця. Потрапив до кімнати долі, і вирішив іти вперед, та ні перед чим не зупинятися, і тільки тоді на нього чекатиме перемога. У Родіона був вибір, і він не знав, як чинити. Сам собі поставив найважче запитання:

— Залишитися на березі океану і загинути від зневоднення або ж піти вперед і дізнатися всю правду. Знайти когось із людей або відшукати невелике селище.

Скільки потрібно пройти кілометрів і витратити часу до того моменту, коли хтось йому зустрінеться і посміхнеться, він не знав, та відповіді на своє запитання. Родіон був сліпий, як кріт, який щойно народився у світ таємниць. Ступивши на шлях невинуватої долі без зворотної дороги, зробив другий крок. Сумніви на обличчі ще грали останню прощальну ноту. Попереду на відстані метра нічого не було видно.

— Не здаватися. Значить, не здаватися, — він тихим голосом сам собі сказав.

Очікувати можна було всього чого завгодно, не знаючи ні чого про цю місцевість. Крок за кроком продовжував іти дедалі занурюючись у білий басейн світла, він залишив за спиною осколки від розгромленого з невідомих причин великого будинку. Хмари плекали навколо великими ватяними кулями. Своєю настирливістю почали заважати Родіону йти вперед. Одні облітали моряка, а інші на швидкості врізалися в нього і палкими осколками розліталися на всі боки. Їх була незліченна кількість і вони танцювали навколо божевільний танець пустелі. Примруженими очима він шукав свій

порятунку. Коли зібрався силами, переборов ту саму спокусливу розгубленість і став ще сильнішим, ніж був, пішов уперед.

Минуло багато часу відтоді як зробив перший крок. Час тут втратив весь свій сенс. Скільки часу пролетіло з того самого моменту, що викинув на берег, він не знав.

— Бах, — пролунав гучний дзвін у голові.

Родіона раптово накрило шторою густого туману і злякавшись побіг уперед та зіткнувся головою з пальмою. Від радості схопився за голову і посміхнувся. Відчувши по справжньому себе живим як одразу розвіялася туманна хмара. Через довгий час побачив першу ознаку життя, яка сиділа на дереві, а це була ледача коала, і вона дивилася на нього сонними очима блискучою перлиною. Вони зустрілися поглядами. Повіяв прохолодний вітер полегшення, який зняв усю втому, розвіявши попереду величезну гору марева, показав кромку лісу, початок небезпечних пригод. Дерев росли в півкола далеко від нього. В окрім застрибала темна плямочка схожа на блоху. Вона бігала назад уперед, а проміжками підстрибувала догори наче відшукуючи вхід углиб дерев. Придивившись до плями, він упізнав у ній ту саму небезпечну пантеру, що перебувала під час плавання з ним у човні. Кішка зупинилася на місці, кинула гострий погляд у бік Родіона, відчув на собі її гострі кігті, вони зустрілися поглядами. Вона, махаючи збуджено хвостом, покликала його за собою, піти в тінь дерев. Звір зник з поля зору. У моряка не залишилося вибору і йому необхідно прийняти виклик, і він пішов прямо за нею. Це було одне єдине місце, що з'явилося чітко і зрозумілим, навіть здалеку. Іншого шляху не було і вибір був не великий. Повільним кроком оглядаючи все на всі боки і побоюючись передбачуваного нападу з тіні загадкової пантері, пригнувся, наслідуючи лісового мисливця, і обережно підкрався до початку шматочка лісу, що виступав з білого полотна. Підійшовши ближче, і із полегшенням зітхнув та відразу опинився в тіні на тому місці, де блохою стрибала чорна кішка. Швидко увійшов під арку звисаючих до низу гілок, які від вітру навіювали незвичайний страх. На всі боки ріс маленький мох з крапельками води, що капали з нього. Це була справжня печера з небезпечною темрявою всередині. Циліндричний вхід чимось нагадував прохід через ритуал страху невідомих істот, які колись жили тут. Найнебезпечніше для Родіона на даний момент була пантера, що зачаїлася там, десь глибоко всередині печери і чекала на свою жертву. У самій печері є вхід і вихід. Йому необхідно було подолати такий небезпечний шлях до кінця, він був обраний ним, і іншого виходу у нього не було крім, просто піти вперед. Стерши з чола виступаючі крапельки поту, сміливець пішов на випробування долі. Темне полотно накрило його тіло, і він зник у ньому, провалившись у глушину сліпоті. Роблячи крок за кроком, він почав крутитися живими зміями по корінню рослин, що росли там. Вони не давали проходу, він чіплявся стопами за кожен корінь. Ставши сліпим усередині, не знав, хто під ногами може лежати або, що. Могли повзати небезпечні павуки, жуки і ті самі змії зі смертельною для життя отрутою, але там було всього лише коріння рослин, що проростали. У нього не було шляху назад, він мав пройти випробування і свій шлях. Долаючи перешкоди слизькою поверхнею, він відступився, і його хитнуло вбік, упав на м'яку землю. Родіона

почала втягувати незвідана сила все далі в глиб, проти волі хлопця. Хапався за намацані в темряві слизькі виступи кам'яних стін, намагаючись утриматися на місці. Нічого не вийшло, він полетів уперед слідом за витягувальною силою. Вона потягнула його в глиб печери. Усі старання й опір були марними. Він чіплявся за кожен маленький виступ і кричав голосом немовляти. Нічого не виходило. Вона не поступалася і тягнула його за собою. Він був перед нею безсилий. Родіон осмислив свою безвихідь, і одразу змінив тактику, на протилежну, і сам стрибнув у лапи темряви. За хвилину, пролітаючи по циліндру, місцями б'ючись об стіни, попрямував уперед із криком:

— Я не герой, але здаватися не збираюся. Я лечу, — він закричав задоволеним голосом.

Уперше його недосяжна мрія здійснилася. Попереду тунелю засяяло біле світло. Це не був тунель смерті. Це була дорога в інший світ із новою душею. Не долетівши до сяючого вікна, він почув приємний аромат бельгійської квітки із запахом Тюльпана. Перший раз за такий довгий час моряк почув живий запах фарб. Нове випробування, нові почуття, інший світ. Родіон, мандруючи через затуманену пустелю не тільки острова, а й свого життя, відчуваючи в собі слабкість, втому, страх, не рішучість тощо. Переборов їх і став сильнішим і впевненішим. Потрапивши в печеру, він подолав її і опинився в зовсім іншому для нього світі, не схожому на пустелю. Вилетів із печери на зелену галявину гарматним ядром. Приземлившись повільно покотився по м'якому рівно підстриженому весняному газону зеленої трави. Перекидаючись і розмахуючи руками намагався схопитися за стебла і як у незграбного шимпанзе на крижаній ковзанці нічого не вийшло. Сила ядра, що закинула Родіона на двадцять п'ять метрів уперед від кам'яної гори, що виросла до хмар позаду була неймовірна. Пролетівши в некерованому польоті пристойну відстань, зупинився, і вдершись головою в м'яку траву із закинутими на шиї ногами, засопів. Великі дерева простягалися з гострими верхівками до блакитного неба і жовте саяво вкрило зелені листочки золотим блиском. Вони, в числі сто одиниць, гордо стояли, розкидаючи на всі боки промені стійкості й сили, з високо піднятими догори підборіддями, вдивляючись мрійливим поглядом у пливучі хмари. Біля них гралися потоки вітру. Маленькі чагарники з червоним листям кидали догори стрибаючих комах. Дивно те, що в такому місці на одній галявині росли ромашки, тюльпани, хризантема, і ще велика кількість різних рослин, ніжившись під теплими променями сонця розкидаючи в сторони солодкі аромати. За спиною Родіона стояла висока скеля. Моряк не бачив кінця гори. Вона була величезних розмірів. По всій окружності літали різнокольорові метелики. Вони тонкою ризкою художника додавали в пейзаж особливий штрих. Навколо палало життя, він став на коліна, підняв спочатку праву, а потім ліву ногу, підвівся з розплющеними очима і яскраве світло хвилею накрило його маленьке тіло. Воно притулилося до землі. Обережно підвівся на ноги і знову відкрив очі, по-іншому подивився на новий світ.

— Слава, я в раю, — зі сміхом він сказав.

Пригнув догори, почав махати руками, намагаючись дотягнутися до хмар, що

повзуть синім полотном, морячок від радості голосно закричав. Не зупиняючись побіг уперед. Летячи на крилах захоплення, Родіон побачив стрибаючу компанію червоних жаб із темними цятками по всій спині. Зупинився і поступився їм дорогою. Вони, стрибаючи й квакаючи, зникли осторонь. Розрізаючи обличчям вологий вітер, на зустріч йому відблиском віддзеркалився чагарник, що росте праворуч, з діамантами, що звисали замість ягід. Коштовності не мали для нього жодного значення. Він тільки мріяв лише про одне — знайти цивілізацію. Життя є найціннішим діамантом у житті. Ззаду, за тиші, долинав спів крил метеликів, що пурхали над галявиною. Було чути, як вони, стикаючись із повітрям, видавали тихі хлопки. Далі лежала галявина з високої трави.

Родіон задумався над пантерею, яка заманила сюди:

— Навіщо вона постійно мене за собою кличе? Що вона від мене хотіла?

Він тільки міг здогадується про її наміри. Може, її метою було показати Родіону, хто він? Що ж вона від нього хотіла і як потрапила в його долю, човен, провела з ним стільки часу і залишила його в живих, і привела в цей самий світ? Зробив крок у глиб зеленого гаю, під ногами почали лопатися маленькі, як кульки, гриби, що викидали назовні з-під себе жовтий дим. Обережно повернув голову від почутого звуку в правий бік, і одразу побачив перед собою величезного павука. За мить сплив сітку і завмер посередині скрученої павутини. Подивився тисячу й одним оком на людину, поворухнув шостою ногою і поповз угору сплетеними сходами-павутиною. Зупинився. Родіон заплющив на секунду око, розплющив, павук зник, залишивши свій щойно збудований будинок.

— Ти куди пропав? Навіщо залишив будинок? Родіон поставив сам собі запитання на яке не знав відповіді.

Подолавши гаї високої трави, пірнув у темний ліс зелених ліхтарів. Чому дико подібні дерева, що ростуть у кілька рядів, отримали таку назву? Напевно лише з тієї причини, що листя горіло світло-зеленим кольором і намагалося дотягнутися до блакитного неба. Вибіркова заміненість крала промені сонця, втуплюючи ліс у глибині шарму. Їхня велич лякала і захоплювала очі Родіона. Він уперше побачив настільки сильні й могутні дерева, що красиво сяяли в день. За кілометр від нього там, деś попереду, миготіло яскраве біле світло, що створювало маленьке віконце, яке висвітлювало вихід із лісових володінь. Родіон попрямував до побаченої стежки, що миготіла в далині. Повільно ступаючи, і оглядаючи околицю, він зустрів на своєму шляху не менше цікавих істот. Жаба одиначка пролетіла з крилами птаха, біля очей видавав звук вуркотливого кота. Вона приземлилася на великий аркуш листочка розміром з домашній диван, і ліниво повернулася обличчям до Родіона. На зеленій спині лежала жовта пляма у вигляді кола, що випадково впала на неї, незграбного художника віртуоза. Вона спокусила своїм виглядом моряка, і не стримавшись від її гіпнотичної спокуси, обережно підкрався до неї і швидко лизнув її, вона нічого не помітила.

— На смак як лимон. Не смачно.

Після сказаних слів схопив її і відкинув у бік темряви. Через пару метрів натрапив на величезних габаритів листя червоного кольору. Ілюзія перемогла його втому, і уявивши собі домашній затишок, пригнув на очікуване м'яке листя перепочити. Обман відчуття підвів почуття, і ковзнувши по листю, твердо приземлився на землю.

— Що за фокуси? Він зі здивуванням запитав у аркуша.

— Напевно, мене добре потрусило під час аварії, а зараз ще й додало.

Не вірячи тому, що він побачив, з розмаху відсунув убік листя, а з нього полетіли краплі синьої води з прозорими літерами всередині. Не знаючи відповіді на побачений феномен, образившись на природу острова, пішов далі. Не встиг пройти десяток метрів, як із темряви пролунав дивний звук:

— Хрю.

З широко розставленими очима повернув голову і побачив білого кабана з червоними очима, що мчав прямо в його бік. Він не мав наміру зупинитися:

— А, — він голосно закричав і побіг уперед до найближчого дерева і почав намагатися залізти на нього.

Почав дертися верх і промовляти про себе:

— Я зможу, — підбадьорюючи себе, він піднявся на кілька метрів над землею.

Білий звір пролетів повз, хитро поглядаючи на всі боки. Кабан, що засяяв, постукав глухо по землі, побіг далі і зник у темряві, залишивши за собою хмару піску.

— Зоопарк незвичайних істот, — він тихо сказав.

Наважившись спустатися донизу, Родіон, оглядаючи територію лісу, побачив чорний хвіст, що випростався з кущів. Він зник, і з'явилося мудре підборіддя пантери з гострим поглядом хижака.

— Це знову вона, що робити?

Вони знову зустрілися знайомим поглядом, схожим на першу їхню зустріч у старенькому човні посеред океану. Без вихідної битви.

— Стій. Так справи не буде. Або вона, або я.

Він хоробро зістрибнув із дерева. На землі перед нею моряк виявився маленьким безпорадним звіром. З гарчанням вона кинулася на нього. Він побіг уперед, перестрибуючи через високе коріння. Небезпека підняла його на крила і він піднявся над землею. Летячи крізь поля, стежки, землі, затамував подих, і так подолав пару кілометрів. Несподівано сонце засліпило Родіона, і він полетів униз. Очікуючи найгіршого, отримав найкраще, приземлився на м'який матрац землі.

— Ось так день, — схопившись за голову, сказав тихим стомлюючим голосом.

Встав на ноги, Родіон п'яницею, захитався на всі боки, вловлюючи по шматочках і збираючи все в одну смугу подій.

— Де я перебуваю? Що зі мною відбувається?

Попереду, позаду нього і по боках, під ногами, і в небі засяяло одне суцільне, насичене світло, заливши простір яскравістю.

— Де я перебуваю? Що зі мною відбувається?

Родіон не знав, що думати, і як далі чинити, опинившись у лапах незвіданого й

небезпечного. Відвідало легке хвилювання. Він не знав куди йти, і не бачив вдалині нічого, що могло показати дорогу вперед. Мутний сумнів. Рішення і знову вперед. Він опинився на незвичайному білому полотні.

— Будемо йти далі.

Рушив з місця, і пройшов білим полотном десятків метрів, за два кроки від нього почалося народження чогось нового. Струмковий звук з'явився всюди. Він відстрибнув убік і побачив насправді кришталевий струмок. Став на одне коліно і нахилився до води:

— Що тут відбувається?

З кожною секундою калюжа ставала все більшою, перетворюючись на величезне озеро із дзеркальним відображенням білосніжного світу. Після нелегкого дня виникло бажання втамувати спрагу. Нахилився до озера і завмер від страху. Родіон мав побачити в дзеркальному відображенні своє обличчя, але не чого не сталося, у воді й нікого не було. У відображенні була тільки порожнеча. Доторкнувся з відкритими очима і кінчиками губ до води. Хвилі розійшлися на всі боки, залишивши перед ним загадку. Зробивши кілька ковтків холодної води, він сказав:

— Хто я такий? Не знаючи свого імені, Родіон пустив сіру сльозу.

— Чому я не бачу себе? Де моє обличчя? Куди воно зникло? Його слова прозвучали з сумом.

— Невже його вкрали? Хто наважився на такий сміливий вчинок, залишивши мене без пам'яті, без обличчя і без імені. Поверніть мені те, що належить мені, — Родіон закричав щосили.

Зачарована вода нічого не відобразила. Голос розлетівся глухо по всій білій окружності. Покричав кілька хвилин, ніхто його не почув, він чув тільки самого себе. Посередині озера хвилі розійшлися на всі боки, і з води вилетів карликовий кит, що засвітився блакитним світлом. Пролетівши над поверхнею, він перетворився на білого лебедя. Птах змахнув крилами і безслідно зник.

— Шкода, що в мене немає рушниць, — тихо сказав Родіон.

Подивившись на інший край берега, побачив квітку під ім'ям Лотос, що гордо сиділа на самоті. З'явилися нитки вітру. Він пролетів над бутонем Лотоса, і підняв угору його приємний аромат.

— Бувають же дива.

Із засмученими почуттями Родіон розвернувся в бік білої пустелі й повільним кроком пішов уперед, залишивши на березі зелений слід своїх стоп. Він ішов довгий час. Під ногами не хрустіла вода, у взуття не залітав пісок, а сонце не сушило шкіру. Дивно. З кожним кроком великий ліс позаду нього ставав дедалі меншим, перетворюючись на маленьку крапку. На всі боки замиготіли зелені цяточки, що стрибали одна через одну, мерехтінням наближаючись до нього. Вони почали злітати високо до неба, розкидаючи на всі боки яскраві зелені порошинки у вигляді одноколірного новорічного салюту. Крапочки злітали вгору, і опускаючись назад на простирадло, перетворювалися на коників. Комахи, підстрибуючи вгору, стрибали на

хмари, що з'являлися час від часу, підхоплюючись на спини коників, які перебували нижче, лише для своєї вигоди, думаючи лише про себе і про те, як би самому вилізти першим на верх, залишаючи внизу своїх побратимів на загибель. Їхня жага бути вище, ніж інші, і опинитися на небесах, безжально топила нижніх. Нижні зникали, а верхні залишалися. Родіон з почуттям подиву дивився на драматичну виставу зелених створінь які добиралися до хмар, найнещадніші, не шкодували нікого на своєму шляху. Добрі стрибунки залишалися без нічого. Проходячи біля них, вони нагадали чимось людей, які борються за владу в державі. Опустив голову вниз, руки засунув у порвані кишені, і повільно пішов далі. Не встиг він зробити кілька кроків, як на порожньому місці з'явився великий камінь, а зверху вирости тростинки трави, і між ними почав своє життя тихий водоспад. Не думаючи він підійшов до нього і зробив ковток:

— На смак сльози діви, що плаче. У цьому світі все незвично.

Піднявши викривлене обличчя від солоної води, придивився і побачив у кожній крапельці, що падала на землю, всередині них обличчя інших людей. В одній краплині розпливалося щасливе обличчя, в іншій сумне, а в третій було жіноче обличчя. Вони вилітали зі струмка сліз. Складно було зрозуміти саму природу і сенс створення в цьому загадковому світі ось такого незвичайного водоспаду людських обличь. Там жодних обличь не було і Родіону це все здалося. Самообман був його підступний ворог. Він був ілюзіоністом показуючи того чого немає.

— Містика в найдокладніших її елементах, — тихо сказав Родіон, — новий світ крапель у плоті людських душ. Дивно. Душа і є весь світ усередині нас.

Моряк пішов далі на випробування долі:

— Я вибрав, я прийняв рішення, і зобов'язаний дійти шлях до кінця і не зупиняється ні перед чим. Зупинившись, я втрачу не тільки свій сенс, а й самого себе, перетворююсь на крихітну тінь, яку ніхто не бачитиме, і я сам себе не побачу.

Пройшовши десяток метрів, він побачив не очима, а серцем непізнаний об'єкт, що з'явився від нього метрів за сто. Подивившись на нього, нічого не зміг розпізнати. Серце облилося теплом, і почав прискорювати свій крок, і наближатися все швидше до образу. З наближенням постать ставала схожою на силует людини, малюючи тонким пензлем чудового скульптора прекрасну талію дівчини. Її форми з кожним зробленим кроком ставали дедалі очевиднішими й чіткішими. Вони проявляли образ самої людини. За відчуттям моряк почав відчувати давно знайомі емоції, які заповнювали ейфорією та алкогольним сп'янінням. Бажання побачити загадкову людину ставало дедалі сильнішим. Воно стало ближче до незнайомки. Хто його сюди направив, він не знав, і за яких обставин йому на зустріч прийшла дівчина, так само залишалося загадкою. Коли Родіон побачив загадкову персону жіночої статі, відчув у собі відсутність любові всередині себе. Їхні погляди були давно знайомі. Дівчина, побачивши хлопця, що біжить їй назустріч, посміхнулася. Від радості за покликом серця, а воно ніколи не обманює, вона злетіла вгору. Вони впізнали одне одного з минулого життя, але імен не пам'ятали. Відданість і любов, у цьому і є сенс життя Родіона. Упізнав її. Відстань між ними ставала меншою. Підійшов до неї, і раптово

стукнувся в невидиму перешкоду, як його відкинуло на кілька кроків назад. Дівчина побачила хлопця, що впав перед нею. Вона підійшла до нього, але не змогла доторкнутися, їх стримувала невидима перешкода. Прозора перепона захищала дві споріднені душі почуттів. Дівця заплакала, притулившись руками до прозорої стіни. Вона спробувала її подолати, натиснувши всім тілом на неї, але нічого не вийшло. Усі старання були марними. Чому так сталося, вони не могли знати. Незнайомка стояла зі сльозами на щоках і пильно обіймала поглядом хлопця, що лежав на білому полотні. Він підвівся та в перся на скло. Вона торкнувшись долонями, не відчуючи їхнього тепла, ще сильніше заплакала. Вони стояли один навпроти одного, і обіймалися у своїй уяві та по-справжньому, не відчували торкання рук, відчували тепло шкіри, вологе дихання, злиття двох тіл, не слухали стукіт сердець, їм стало ще болючіше. Пристрасть і бажання зблизитися палала в їхніх очах яскравим вогнем синіх сліз.

— Хто з нами міг так нещадно вчинити? Стерти мою пам'ять, і залишить одні почуття, темну здогадку, — Родіон тихо сказав, і опустив голову, не знаючи відповіді, — я хочу тебе обійняти, дуже міцно, і більше ніколи не відпустити. Не випускати зі своїх рук, і більше ніколи не втрачати тебе, не відчувати порожнечу без тебе і гірку самотність. Я хочу тебе обійняти, пусти мене мерзенна сила, — він щосили вдарив кулаком об невидиму стіну.

На очах дівчини, яка дивилася скуреним поглядом у бік Родіона, по щоках потекли сльози. Вона разом із ним, усе сильніше й сильніше притискала до скла. Вони були такі близькі серцями, але не мали простої можливості доторкнутися один до одного руками.

— За які гріхи я зазнаю такого болісного покарання? Що ти таке і чому мене не пускаєш до неї? Навіщо стер мою пам'ять, навіщо відгородив мене від неї. Навіщо? Відповідай мені. Я хочу знати відповідь.

Почуття страждання лилися з нього струмком. Дівчина стояла і так само страждала серцем. Вона не стрималася і почала стукати по склу з іншого боку в невидиму перепону, що огородила їх. По всій білій окружності розносився глухий стукіт. Вони стояли, і дивилися в очі, страждаючи від близької розлуки. Родіон голосно кричав, а дівчина слухала, вона тільки змогла відповісти мріями на обличчі та бажанням обійняти. Вони стояли й дивилися один на одного.

Минув час. За однією бідою прийшла і друга. З білого полотна за двадцять кроків від дівчини тихим жахом висунулася чорна мордочка вже давно знайомої пантері. Обережно підкралася, показала зубами небезпеку, і застигла на місці. Вона була символом смерті. Родіон побачив її гострі зуби і почав голосно кричати, але слова не проходили за скляну огорожу, тільки почуття долітали до неї, але вона нічого не змогла зрозуміти, і далі продовжувала стояти, пильно дивитися скляними очима на нього.

— Ні. Забирайся геть, темне створіння смерті. Не чіпай її, — голосно сказав Родіон.

Вона стояла і мовчки, не розуміючи слів, дивилася на нього, не знаходячи собі місця, він почав стукати кулаками і ногами об стіну, намагаючись донести до неї

пошання небезпеки, що наближалася до неї ззаду, всі спроби були марними. Кішка ще ближче підповзала, її кроків не було чути. Злившись із тишею, вона підкралася ззаду до дівчини в білій сукні, що стояла перед Родіоном, серце затихало.

— Йди геть, не чіпай її. Краще мене забори. Усі слова стали лише безглуздим виразом безсилля.

Пантера відкрила пащу оголив гострі зуби, розлетілося гучне гарчання, а за ним, вона накинута на незнайомку. Великі лапи з гострими кігтями схопили її, і вони несподівано провалилися крізь білу ковдру, і зникли без сліду, залишивши за собою порожнечу. Пантера забрала дівчину разом із собою в невідомість.

Родіон сказав:

— Ні. Не чіпай її. Мене забори замість неї. Мене візьми з собою, тільки її поверни. Не відбирай у мене моє кохання.

Впав на коліна і долонями закрив обличчя. Смуток наклав хвилину душу.

— Я вб'ю тебе, коли знайду.

Родіон не знав про те, що це була його перша й остання зустріч із дівчиною, і так само з пантерею, але надія побачити її знову палала в ньому вогнем. Незнайомі сила, сила, що живе на острові, взяла над моряком контроль і понесла назад до лісу, з глибин білої пустелі, в зелені поля чудових дерев, які ростуть на острові. Цією силою була доля. Вона йому показала його трагедію, що залишила в минулому і давно забута.

— Що зі мною відбувається? Відпусти мене. Не торкайся до мене.

Він піднявся високо вгору, тіло вигнулося і його понесло вбік. Ривками, плаваючи в небі, він наближався до лісу і віддалявся від білої пустелі. Його незграбно підкидало вгору, утримуючи над землею, він повільно парив у повітрі. Вгору й униз, він піднімався, і опускався, відштовхувався від повітря, долав відстань. Швидкість ставала дедалі швидшою, і вище зі швидкістю здіймався над землею, відстань зменшувалася, і ось уже за кілька стрибків він дістався до кордону, що розділяв ліс і білу пустелю. Долонями заплющив очі і приготувався до найгіршого, до зіткнення з деревом або землею. Мчав проти своєї волі, і сам ніяк не міг керувати процесом польоту, і тим самим наражався на небезпеку. Загадковий острів був загадковішим, ніж він міг собі уявити. Родіон ще вертикально злетів угору, розрізаючи атоми кисню, що літали над ним, піднявся високо в небо та все було хаотично. Острів, який здавався неймовірних розмірів, став лише маленькою кольоровою цяткою посередині простору нескінченного океану. Позаду нього лежала біла пустеля, а піщаний берег обмивали тихі хвилі зі шлюпкою, що лежала поруч. Серед хмар на висоті тіло моряка бовталось в різні боки. Піднявшись ще вище, він голосно закричав:

— Я хочу назад на землю.

Слова було почуто, прохання було виконано. Родіона різко потягнуло в невідомому напрямку, моряк як лангуст полетів униз, а потім уздовж землі. Всі принади острова розмились від потоку вітру, що оперував в очі, миготів перед ним, він не знав, куди летить, і злякавшись, почав махати руками попереду себе. Його могло занести куди завгодно, і в невідому частину острова, де він міг виявитися жертвою, або ж закинути

одного без човна далеко в океан, з ним могло статися багато чого. Родіон запанікував. У голові все перемішалось в мозаїку. Він полетів у бік туману. Дуже швидко врізався в м'який пісок. Розплющив очі й побачив бардові сходишки, що ведуть до незвичайного будинку який стояв перед ним величезних розмірів із поглиненими білими хмарами в небі над дахом. Швидко піднявся і побіг углиб туману. Ні чого не вийшло. Сила повернула його назад до сходів.

— Відпусти мене, — він почав із криком бігти.

Пробіг сотню кроків назад до лісу як йому знову не пощастило, одним стрибком він повернувся на місце.

— Від долі не сховаєшся, коли вона перебуває всередині, — тихим голосом сказав Родіон під хвилюючий стукіт серця.

Змирившись із долею він зробив перший крок на зустріч невідомим сходам.

Глава 8

Ніч самотності

Алекс задумався:

— Темні вечори не наважуються нас залишати одних. Ми найчастіше уявляємо своє забуття неясно і по-іншому, наші ночі темних годин самотніми і страхітливими. У них ми самі створюємо собі життя, кожен сам собі малює своє полотно майбутнього або ж минулого, яке ніколи не повертається. Ми постійно перебуваємо одні, і крім нас, у нас нікого більше немає. Може все відбувається по-іншому, і буває не так, як ми думаємо, і в цьому є правда. Більшу частину життя ми проводимо самі в пошуку втраченого або непоміченого щастя. Воно так солодкувато приживається поруч із нами, що ми його не бачимо. Ми сліпі. У чому ж воно? Вранці йдемо на роботу, а ввечері повертаємося додому. Ми проводимо цілий день самі, ілюзія присутності інших робить нас щасливими. Не думаю. Обман. Любов це і є щастя, а любити всіх не можливо. Потрібно собі говорити правду. Ми зможемо спокійно поглянути на світ іншими очима і почати по новому жити. Плаваючи в морі минулого з посмішкою на обличчі. Сумне минуле, передчасно витрачений час. Брехня примушує думати зовсім по-іншому. Спогади є найдорожчим скарбом у нашому житті, без нього і не було б нас такими якими ми є. І не було б нашого теперішнього життя таким, яким воно зараз є. Забувши про свої почуття, про своє минуле, я забув себе. Живемо вигаданою ілюзією, проживаючи інше життя. Вірним провідником на відмінність пристрастей ілюзії є наша пам'ять про минуле. Вона дає нам можливість порівняти теперішній час і живий шматочок життя, що пішов від нас у минуле, відкриваючи всю картину сьогодення. Я багато чого забув. Спогади залишили порожнечу. Вони сплуталися з ілюзією сьогодення. Те, що було в минулому, ніяк не може бути в сьогоденні, а якщо воно з'являється, а я не розрізняю цієї тонкої грані, то це стає справою рук хитрої ілюзії, яка заплющує очі на реальність, і тихо краде єдиний та безповоротний час у світі. Хвилини самотності залишають можливість поміркувати не тільки над майбутнім, яке може ніколи не настати, а й над минулим, яке вже ніколи не зміниться і залишиться таким, яким я його створив із пам'яті у своєму розумінні. Спогади з одного боку можуть бути одного розуміння і не

привернути уваги, відштовхнути, а через деякий час все може бути інакше, та я гадаю, що зможу побачити їх з усім іншого боку, їх потрібно берегти. Через роки зможу подивитися на спогади з усіх боків, і побачити їхню справжню красу.

Темними вечорами під світловою настільною лампою білого світла, що висвітлює письмовий стіл, Олександр Миколайович тішився м'якими аркушами книг, написаних про приховані емоції. Підпускаючи до свого серця різну літературу на різні заборонені теми, він зрозумів лише те, що найсильніші почуття зберігаються всередині, і вони є тими самими незабутніми вогнем. Усвідомлюючи те, що вони всього лише є тимчасовою потіхою для засмученої самотністю душі, він розумів, те, що найціннішим у нас є наші почуття, їх потрібно берегти і не роздавати. Зберігати під серцем у золотому храмі душу. Вечора частенько до нього в гості заходила нещадна самотність, яка грала на золотих струнах гітари сумну мелодію нудьгуючого музиканта. Через невеликий проміжок часу Алекс познайомився з ним ще ближче, і дізнався його справжній смак. Це було таке дивне почуття, що поселяло всередині гірку порожнечу. Таке відчуття, що панує всередині людини, насилу може потішити її найпростіший і наймиліший літній сонячний день. Алекса не потішила жодна подія за сьогодні, і та загадкова зустріч із Бродягою. Він шукав відродження кохання. Весь час пірнаючи в минуле за ковтоком життя. Під спів місячного проміння Алекс негайно брав до рук справжнє гусяче перо, обережно змочував у синю туш і продовжував писати рядки про почуття, виводячи кожную літеру до каліграфічного стилю, наділяючи їх життям. Мертві написи на білому аркуші паперу були сильніші за живе слово. У них закладався весь сенс інтимних емоцій. Перо ніколи не обдурить папір, так як це зможе зробити слово, воно може прозвучати з різною інтонацією, але ніколи не сказати правди. Письменництво під жовтою кулею, що зійшла над ним, веселило його і створювало ще одну маленьку можливість підсушити океан клеkotливих почуттів загубленого кохання. Залишивши його одного в цьому світі, він залишився сам разом із тим життям, яке вже ніколи не буде колишнім. У Алекса залишилася лише одна фантазія, і він сам. Творчість давала простір для вираження свого внутрішнього світу і втраченого життя з Ліаною, намагаючись його втілити ночами на папері в реальність, якої ніколи не буде. Увечері Алекс залишався сам і вільно захоплювався, фантазуючи, прикрашав своє ідеальне життя, так як йому хотілося, і так як повинно було бути в його долі, але вона чомусь вчинила інакше. Після трагічної втрати, він всього лише перетворився на творця своїх нездійснених фантазій. Той світ, який був усередині нього мав втілитися в дійсності щасливого життя, помер разом із нею. Усе безповоротно загинуло. Алекс намагався не бути брехуном перед самим собою, навіть у найважчі хвилини він завжди говорив собі правду, у найтяжчі хвилини зізнавався собі в душевному болю, це були найвідважніші кроки, зроблені ним. Найскладніший поєдинок у нього був із самим собою. Найважче йому було зізнатися у втраті дорогої людини і в скоєних собою в минулому помилках, що несуть втрати в даний час. Складно визнати втрату і помилки. Світла істина допомагала йому не збожеволіти і не стати випадковим пацієнтом клініки душевнохворих, утримуючи його від оманливого світу, що пропонувала хитрою ілюзією

іншу реальність. Він міг залишитися між двома світами, одним вигаданим, а іншим справжнім, вона для нього стала музеєм, що оберігала від божевілля. Це був його найхоробріший вчинок мандрувати одночасно двома світами.

Хлопець сидів і довго думав:

— Самообман діє швидше і сильніше за отруту змії. Адже самообман карколомна отрута, що вбиває болісно і повільно мою душу. Спочатку мучить, не справедливо вимотує, а по-іншому не може бути, якщо постійно обманювати себе, а потім ж вірячи брехні я знищую весь свій світлий внутрішній світ. Визнання є найкращою зброєю для перемоги над ним.

Алекс узяв у руку перо, пальці затрусилися, і подумав:

— У нашому світі за кожную правильну думку потрібно битися правдою і тільки той, хто переміг, має право нею володіти.

Алекс ночами вдивляючись у мерехтливу гру сузір'їв, що лежать на синьому полотні, тихо перешіптувався з місяцем, що охороняє сон киян від нічних кошмарів. Під час їхнього затишшя, він грався з ним сидячи на підвіконні на самоті. З окремими зірками, що не належать до сузір'їв, він обережно пересував їх вказівним пальцем з одного місця на інше, забуваючи про свій сон. Усі жителі міста спали, а він із місяцем різався в шахи. Якщо він перемагав місяць, не чекаючи світанку, то той перший йшов спати, і наставляв схід сонця, але якщо він перемагав, ставив йому крок і мат, то він без суперечки йшов спати, не чекаючи ранніх сонячних променів, що виходили з обрію, а він у цей час відривався на всю, пиячив й веселився над Києвом усю ніч.

Під час гри Алекс розмірковував над питаннями, що хвилюють його:

— Чому ми, люди, коли закохуємося, віддаємо серце і частину душі іншій людині, сподіваючись зв'язати свої узи вічного кохання, присягаючись на вірність і відданість, але через невідому причину зазнаємо втрат після вимовлених слів. Може той, хто нас постійно бачить, хоче, щоб ми всі свої почуття берегли і не розтріпували їх словами. Дивно це все. Одні завдають болю іншим, а ті другим і так до нескінченності. П'яний вірус, що затьмарює здоровий глузд людини, розносить по всьому світу, породжуючи у кожного таку відповідну реакцію. З невідомих причин ні хто не може зупинитися і розірвати вогняне коло, що котиться землею і спалює світлі стосунки людей. Ніхто з нас, за всієї поваги до решти людей, не стримує себе і щодня повторює змайстровані вчинки інших, переносючи нерозуміння, сварки і страждання. Народжені любити, а живемо вбиваючи душі не тільки себе, а й інших людей.

Олександр Миколайович переміг сотню разів у чесному бою місяць на шахівниці нічного неба лише для того, щоб знайти просту відповідь на складне питання, яке його хвилює. Він здогадувався про таємниці, що зберігаються в ньому, і відповіді.

Знаючи лише те, що наше життя не вічне Алекс подумав:

— Рано чи пізно воно закінчується, хочемо цього чи ні, прийде час, коли мило попросять піти, і залишити своє місце для інших, і можемо піти з повним жалем, зрозумівши на останніх хвилинах своє втрачене життя і проживши його зовсім не так, як цього хотілось.

Алекс усвідомив це лише тоді, коли втратив своє кохання, при цьому зробив лише одну фатальну помилку. Для нього вона стала першою і останньою.

Стукає у двері прекрасна дівчина в чорній сукні з красивими блідими очима і простягає зі словами, і він знову про це подумав:

— А ось і я, твоя смерть. Після почутих слів прекрасної дівчиці все життя мчить на молодому дрімучому потічку крізь час показуючи життя і помилки. Ми починаємо цінувати все втрачене і жалкувати про все не зроблене.

Алекс постійно роздумував про донесення до киян, і можливо всього світу простої істини.

— Нам усього лише потрібно було зупинитися і подивитися на світ іншими очима, — він щовечора тихо про себе повторював упродовж тривалого часу ці слова.

Алекс не зупинявся ні перед чим, ні перед страхом, ні перед втомою, і не перед безсонними ночами. Добродушність була сильнішою за втому. Світле споглядання душі дивилося в ньому. Час від часу сідав біля каміна, забивав люльку англійським тютюном і вдихав приємний димок, розмірковуючи над приходом ночі. Ночі сплячого царства перетворювалися для Алекса на денне життя, а просте життя вдень він проживав як уночі. Ніч, що настала, не була схожа на попередню і приносила на аркуші паперу все нові пригоди.

Сьогоднішній вечір не був схожий на вчорашній, і він почався з приїзду таксі, що скрипіло колесами, до будинку Алекса. Машина з Гідропарку привезла нашого друга додому. Автомобіль сонячного кольору втомленими колесами під'їхав до самотнього великого будинку, що стояв біля берега дзеркального озера, огороженого високим цегляним парканом із залізною брамою по середині. Колись через відчинене вікно триповерхового котеджу останнього поверху на всю околицю вибігали радісні ноти сміху його друзів, вони висвітлювали відрадою весь район. Він не коли не мовчав, у ньому завжди збиралися сусіди, друзі, родичі й щовечора влаштовували веселощі. Друзі організовували вечірки, веселі ігри. На кухні змагалися в приготуванні судака, намагаючись перевершити за смаком найкращого кухара в окрузі з дорогого ресторану.

Алекс вистрибнув з машини і різким рухом руки грюкнув дверима, а вони йому у відповідь видали похмурий скрип. Він із марнославством на обличчі повільно повернув голову до казкового озера і наповнив легені ароматом пряної прохолоди води, який літав над ним. З приходом весни вона ставала прозорою, а літом дзеркальна поверхня вкривалася зеленим полотном, зливаючись зі зростаючою травою біля берега, і випадковий перехожий, не знаючи місцевості, міг без зусиль переплутати поле з озером і пройтися його поверхнею, випадково пішовши під воду. Із захопленням від свіжого запаху, що прилетів з боку озера, повернув голову вгору і необережно кинув погляд на темне вікно третього поверху та поринув у потік блаженних спогадів. Вікно було затулене темною шторою, але колись кілька років тому в ньому щовечора горіло яскраве світло, в якому миготів силует оголеного жіночого тіла Ліани. Перед сном вона танцювала під лопотання музичних нот моторного джазу, красуючись перед великим

дзеркалом, що стояло біля вікна. Ліана немов метелик пурхала кімнатою в танці вогню і води, і по всьому будинку розліталися її приємні голосові ноти співу під безтурботну музику. Алекс вдивлявся у вікно і бачив з пам'яті сплив образ Ліани, яка танцювала на тлі золотих шторок. У вікні пролунав щасливий сміх, а за ним з'явилася інша фігура — чоловіча, яка підійшла до дівчини, а це був сам Алекс колись у минулому. Він пригадав у хвилини її розпалу танцю, коли випадково зайшов до неї в кімнату, і побачив її посмішку з легкою сором'язливістю. Раптовість не відштовхнула їх, а навпаки зблизила. Вони закрутилися в танці весняного, повільного джазу. Крутилися по всій кімнаті, посміхалися одне одному і дивилися в очі широко посміхаючись, притулившись тепло плечима, пара злилася в танці. Хлопець стояв зі смутком на обличчі, спостерігаючи за вікном і закоханою парою, що танцювала в ньому. Водій таксі подивився на пасажирів, який вийшов з машини, і натиснув на педаль газу, колеса заричали на місці, і жовтий автомобіль миттю зник за поворотом, залишивши за собою хмару чорного диму, і звук ковзних шин. Віконце з тьмяним світлом усередині і двома злитими силуетами перетворилося на темну плямочку. Не надавши особливої уваги викрутасам таксиста, він з опущеною головою підійшов до хвіртки і натиснув на дверну ручку. Вона видала неприємний звук, що застерігає про смуток, який чекає в будинку. Увійшовши у двір, Алекс побачив вітерець, що прокрався через верх цегляної огорожі. Він немов грабіжник перестрибнув через нього і тихо забіг на зелену галявину, граючись із жовтим сухим листям, підкидаючи його догори і розкидаючи по всьому двору, возносячи запах померлого листя. Не заважаючи боязкій грі вітру, що постійно прокрадався в чужі двори, з посмішкою пішов далі й попрямував до великих дверей будинку, повільно ступаючи стежкою, викладеною з морського каменю. Неквапливо дістав із кишені залізний ключ, відчинив замок і увійшов до будинку. Зайшов у передпокій, у ньому було так порожньо, що могли без зусиль поміститися два великі слони, які втекли кілька днів тому із зоопарку. Алекс, зачинивши за собою двері, кинув спортивну сумку в перший побачений кут і, шарудявим кроком підійшов до скляного столу, що стояв біля каміна, крізь нього було видно, як на підлозі лежить мертвий ведмідь. Кинувши порожній погляд на ведмеда, що розлігся, він узяв сірники й запалив вогонь у кам'яному каміні. Сівши на крісло-гойдалку, що стояло поруч, відкинув голову назад, розслабив м'язи шиї і сп'янів від втоми. Поруч біля стійкі каміна стояла глиняна ваза, куплена на місцевій барахолці в пік продажів дрібних товарів. Подивився на неї, як вона йому нагадала Ліану, це був її подарунок. Мерехтіння вогню намалювало нові спогади і додало до вечора моторошний колір смутку.

Алекс подумав:

— Речі можуть вміщати в собі безцінні спогади.

На скляному столі стояла рамка з її фотографією. Він нагнувся від самотності й підійшов до столу, а за ним гойдалка ще кілька разів нахилилася вперед і назад. Стілець зупинився, коли він узяв тремтячою рукою її портрет. Розділивши межу між теперішнім і минулим часом, відчув потік почуттів. Алекс згадав як вона подарувала йому на день народження цю саму рамку з позолоченим обідком і залізною ніжкою.

Щоранку проходячи біля каміна її портрет у рамці одурманював його.

— Що таке минуле? Алекс запитав у самого себе.

Вечорами він був готовий віддати багато чого, щоб повернутися назад і заново пережити першу зустріч із нею, з Ліаною. Відчути перший поцілунок. Тримав рамку в руках, погладжуючи великим пальцем слизьку поверхню вогнища, що відображався на склі, разом із краплями сліз, що сповзали по ньому. Наповнивши себе ковтком життя, він поставив фотографію на місце, сльози так і залишилися на обличчі. Видався дзвінкий стукіт по всьому будинку. Підійшов до каміна і провів рукою по верху вогню, ще раз подивився на полум'я і сів у крісло. З-під нього дістав написані чорнилом аркуші роману та почав перечитувати написані від руки рядки. Гортав аркуші, не помічаючи часу, що минає. Прочитав один із рядків і ті самі слова Ліани:

— Завдяки тобі я вперше побачила, яким насправді буває світло сонячного проміння, що встає з-за обрію і лягає на зелену траву з крапельками роси, — ці короткі слова видавили з нього солону краплю мужності.

Вони щоранку зустрічали світанок на даху будинку, спостерігаючи за сходом сонного сонця. Сльоза повільно спустилася по щоці, відбивши на собі червоне полум'я, і негайно полетіла на підлогу. Не витримав смутку, що стиснувся всередині, різко зіскочив з крісла, перевернувши його догори дригом, гуркіт розрісся по всьому будинку. Він упав на коліна перед каміном, благаючи забрати спогади у вогонь і спалити їх. Від болю почав рвати аркуші роману і спалювати їх у вогні. Страждання було такої сили, що десятки аркушів розривалися як один. Спалюючи папір, він крикнув не природним голосом:

— Все. Досить. Я більше так не можу.

Стоячи на колінах перед каміном, він молився, нахилився і піднімався перед ним. На тлі вогню він став картиною, що нагадувала людину, яка горіла в пеклі. Хотів позбутися самотності та спалити його, позбавити життя. Усі старання були марними, адже воно жило в ньому, і він нікуди не міг від нього втекти, сховатися. Де б він не перебував, воно завжди було поруч із ним, і житиме всередині нього. Воно бунтувало і шалено хотіло побачити знову і тільки живу Ліану та почути її дзвінкий, жіночний голос, обійняти і притиснути до себе, і більше ніколи не відпускати. Не в його силах було повернутися в минуле і змінити своє майбутнє, в якому він зараз опинився. Усі його старання побачити її і позбутися гіркого почуття були безуспішними. Він не був все сильним, і не міг подорожувати в часі, і змінити долю, виявився всього лише простою людиною. У проміжках благання перед каміном хапав себе за волосся і намагався вирвати з себе страждання. Зупинившись розставив руки на всі боки і висунув груди вперед:

— З мене досить. Я так більше не можу, — він голосно закричав.

Встав на тремтячі ноги й почав збирати шматочки розірваного на дрібні шматки паперу кидаючи їх у вогонь та намагаючись спалити разом із ними частину свого минулого. Вогонь жадібно пожирав написані на папері чорнилом слова. Полум'я ставало дедалі яскравішим і світлішим, висвітлювало тьмяну кімнату жовтим світлом,

пропалюючи для нього дорогу до сходів, які ведуть нагору. Раптом відчув чиюсь присутність нагорі в тій кімнаті, де колись жила Ліана. Підняв голову і, не показуючи на обличчі жодних емоцій, підійшов до сходів і став правою ногою на першу сходинку. Зробив перший крок, а за ним ще один, і так хлопець почав підійматися сходами на верх, чекаючи там невідомого. Насилу вийшовши на третій поверх, ступив на червоний килим і підійшов до запилених дверей наприкінці коридору, смакуючи містику. Спітнілою від тривоги правою рукою взяв зелену округлу ручку, і не поспішаючи увійшов до кімнати. Після відходу Ліани залишилася лише одна порожнеча. У чотирьох стінах стояло шкіряне крісло, накрите простиралом, яке захищало шкіру від пилу, з м'якими подушками, що лежали поруч. Подивився на порожні стіни й зачинив двері на замок, залишившись наодинці із собою. Із смутком на обличчі він підійшов ближче до світла, став навпроти вікна, і подивився на багатоповерхові будинки, які стоять далеко за озером, з жовтим світлом, що ще світиться за десяток квартир. Не затримав погляд на прекрасному вигляді будинків, його ноги ослабли, і він від страждання ліг на холодний паркет. Повільно перекинувшись на правий бік і підігнувши під себе коліна, обійняв руками тепле повітря і уявив перед собою Ліану, що лежить поруч. Міцно притискаючись у своїй уяві, почав згадувати її запашний запах тіла, клаптик кінчиків ніжнього волосся на своєму обличчі, вдихи й видихи зі сміхом, обережні торкання її рук до його грудей. Згадуючи всі принади життя, що минуло, він ще сильніше притиснув її до себе так, як це робив колись. Уява намалювала реальність, він відчув, як вона почала обмотувати свої холодні ноги об його теплі стопи ніжно притуляючись до нього. Ліана повернулася до сумного обличчя Алекса і притиснула до себе свої маленькі ручки проти його великих грудей, і носом уткнулась в грудні часточки відчуваючи себе в цілковитій безпеці. Поруч із ним завжди почувалася тендітною дівчиною. У минулому вони днями ніжилися на м'якому ліжку. Алекса годинами розповідаючи їй на вушко тихим заколисуючим голосом написані вірші про кохання. Вона ніжно сміялася, лоскотачи його оголене тіло теплим повітрям, що вислизало з рота, а він їй у відповідь відповідав тим самим. Ліана від чоловічого клопоту віджималася від нього і впираючись руками в груди, голосно реготала, а потім ще сильніше притискала до нього, і не відпускала. Між ними розігрувалася весела гра дитинства зі сміхом і радістю на обличчі, закінчуючи безтурботні вечірні передчуття сну заспокійливим поцілунком, їхні сни були спільними. Засинали і прокидалися в одному і тому ж положенні. Починаючи з вечора і закінчуючи вранці, він не випускав її зі своїх обіймів. Ці гіркі спогади зараз і радісні тоді спливали в уяві. Він ще більше підібгав коліна догори й утримував у руках із заплющеними очима не її, а уявний образ. На його обличчі виступила кришталева крапля і з гуркотом розірваної струни впала на підлогу. Усім серцем відчував її близькість, але на превеликий жаль Ліани поруч із ним не було, він був сам у кімнаті. Від божевілля він заговорив:

— Люба, тобі зручно лежати на моїй руці?

Алекс витягнув руку вперед на якій лежала уявна Ліана:

— Так, — у його голові пролунала глуха відповідь.

— Піднімай голову вище. Трохи ближче до моїх губ.

Він відчув, як його руки торкнулися пучок м'якого волосся.

— Я так сумував за тобою. Ти собі не уявляєш, як мені було сумно без тебе, без твого сміху, без твоїх посмішок і насмішок. Мені так їх не вистачало. Вони були щирими. Мені зараз складно уявити, як я без тебе проводив ці всі вечори, я не знаходив собі місця, бігав з кімнати в кімнату, я це весь час шукав тебе. Я щоночі сам сидів на даху будинку і постійно думав про тебе, згадував наші спільні заходи сонця і світанки, хтиві жарти, і нескінченні нічні розмови. Я думав, що більше тебе ніколи не побачу, і той вечір став нашою останньою зустріччю.

У відповідь на сказані слова Алекса її усмішка засяяла яскравим світлом, а очі вона сховала за волоссям, що впало на її обличчя.

— Не ховай від мене своїх невдаваних очей. Подивися на мене, — він усміхнувся.

— А я буду ховати, — грайливим голосом відповіла вона.

Він рукою провів по її шовковому волосся і притиснув його до себе, вона підняла голову і поклала її навпроти обличчя, між ними залишилася відстань. З посмішкою на обличчі витягнув шию вперед і напружив м'язи губ в очікуванні блаженного поцілунку, але дочекав хвилину, він так і нічого не відчув. Ліана лежала, і просто дивилася на нього, а він на неї.

— Навіщо ти змушуєш мене чекати? Він тихим голосом запитав у неї.

Він відчув на своєму обличчі її теплу долоню.

— Не знаю, — у відповідь він почув такий самий, як колись, порожній голос у голові.

— Тобі як раніше ще подобається гратися зі мною?

Алекс через страждання на обличчі створив білу посмішку.

— Можливо, — ці слова він сказав не своїм голосом.

— Як хочеш.

Від її обличчя відчув запах оливкового крему, і йому одразу згадалося, як вона щоранку гриміла ним у ванній кімнаті м'яку, смагляву шкіру. Вона постійно забувала закрити тюбик із кремом, Алекс завжди закривав його замість неї. Вона разом із ним побачила його спогад і кокетуючи засміялася. Він обхопив її двома руками і притулив до своїх грудей з гарячим бажанням відчувати її стукіт серця, але у відповідь почув порожній шум кімнати. У слід почутого сміху, він ще сильніше захотів обійняти її. Руки звузилися, утворивши маленьке коло на розмір менше, ніж її талія. Перестав розуміти чому він притискає її до себе і не вшановує її. Візуально вона була перед ним, а тілесно ні. Бажання почуттів обійняти Ліану стало настільки сильним, що він сам того не помітив, як руками дістав до своїх лопаток, і раптово вся ілюзія розчинилася в його обіймах, він залишився один. У відповідь почув своє серцебиття і зламане дихання. У його тілі ще сильніше від смутку стиснулися м'язи, коліна притиснулися до грудей, а руки до ніг. По щоці в темряві кімнати спустилася на підлогу прозора краплина сльози, і зіткнувшись із паркетом, вона розлетілася на маленькі уламки, а разом із фантазією по всій кімнаті освітила приміщення миттєвим відблиском білого світла. Будинок помер

у безтурботності. Виразний стукіт стрілок великого годинника, що стояв на першому поверсі, разносився по всьому будинку так само як і завжди. Олександр із заплученими очима залишився лежати з сумним обличчям на холодній підлозі посередині кімнати. На зміну пізньому вечору прийшла глибока ніч.

Глава 9

Змова

Стрілки годинника показали пів на дванадцятю. Алекс лежав на холодному паркеті й бачив солодкий сон. Після зустрічі з Ліаною у своїй уяві по-дитячому заснув. По всьому будинку лунали дивні голоси живих людей, а це було з таємної кімнати, що знаходилася за стіною. Алекс нічого не знав і не підозрював про сьогоднішні збори таємничих гостей, які приходили постійно в нічний час без його дозволу до нього в будинок. За стіною в будинку в сусідній кімнаті розмовляв Бездомний, Чарівник і маленький Карлик. Всі постійно перебували разом і по-різному розважалися, здійснюючи свої гротескні плани. Алекс ніколи не міг подумати і не здогадувався, що в його будинку за стіною може оселитися загадкова компанія в дивовижній кімнаті, яка за розміром перевершувала його будинок у кілька разів. Справа рук Мага. Він з маленької тісної кімнатки за стіною перетворив її на просторі для розмов. Володіючи чарівною владою, він завжди робив так, як цього хотів. У таємну кімнату вони заселилися з того моменту, коли Алекс втратив Ліану, і він не підозрював про їхнє існування. Сьогодні йому пощастило зустрітися з двома невідомими жителями його будинку, і познайомитися з ними, і з їхнім чудовим житлом. З настанням ночі з кімнатки відкривався вільний вид нічного неба, а замість стелі було найпростіше небесне полотно. Маг від нудьги намалював своїм магічним пензлем, що запозичив у невідомого художника, чудову картину нічного небосхилу, урізноманітнивши ним своє тимчасове лігво. На підлозі лежало величезне озеро, що дзеркально відображало небесний вигляд. Там не було розставлених по всіх кутках шкіряних диванів, маленьких стільців, скляних столів і великих шаф, а посередині стояв лише один великий трон, накритий білим шовком, що яскраво сяяв у темряві зверху витягнутими блискучими золотом списками.

Кумедна магічна трійка, що володіє над здібностями і великими знаннями магії попри їхню прихованість від людей і обережність від зайвої уваги, вони ще володіли усім світом, керували часом, перебігом усіх подій у світі, і майбутнім людей. Не носили на своїх плечах погані слави. Одна примха Чарівника змінювала багато подій, і не давала йому нудьгувати. Слова Чародія володіли силою потужнішою за вітер і змінювала різні погані потоки думок на позитивні, спрямовуючи жителів міста в інше, краще русло. У спальному районі міста Києва на тихій вулиці Райдужній житель одного з будинків вигулював рано вранці домашнього пса — пуделя. Йдучи порозвалювавшись і проходячи біля замаскованого під господарського двірника Чарівника, не звернув на нього уваги й відчув новий, веселий потік думок, що підняв настрій на цілий день. Звичайна діяльність Мага допомагає життю простих киян. Він жив за всіх часів існування людства але про нього мало хто знав. У триповерховому будинку Алекса за

тоненькою стіною в іншій кімнаті, яку він ніколи не бачив, зараз перебуває збір божевільної банди на чолі з Чарівником. Підручним був ледачий Бездомний, а виконавцем став маленький некерований Карлик, який робить все завжди навпаки. Побачивши їх, жодна людина не могла б подумати і здогадатися про володіння ними величною силою, що виконує бажання і примхи різних душ. Вони ті самі королі — блазні, розігруючи для всіх клоунаду, урізноманітнюючи світ кольоровими фарбами. Одного разу після трагедії Алекса вони помітили його сумний погляд і вирішили скласти йому компанію непомітно для нього. З метою розважити, і відволікти його від смутку, а можливо, і допомогти, на той час, вони ще не вирішили своїх подальших дій. Зараз в той самий момент, коли вони зібралися разом для ухвалення рішення і подальшої роботи над хлопцем. Один сюрприз вони вже встигли зробити, це коли трійка божевільних завела Алекса шляхом хитрощів у зовсім чужий для нього світ, світ тіней минулого. Витягнув його з реальності і спрямував життя в інше не його кримінально грайливе русло. Намагаючись створеною ними грою порушити його законслухняність юриста і спрямував на нього вигадане вбивство.

Карлик маленькими кроками цокаючи каблуками оббіг навколо трону. Безхатченко подивився на хитре обличчя підкаблучника і, не зважаючи на дивні вчинки, правою рукою дістав із кишені гілку завдовжки три метри, а з іншої витягнув клубок ниток. Нитку чорного кольору начепив на кінчик тростинки. Пожував у роті хліб, він змайстрував з нього невелику кульку, і надів її на тоненький кінчик нитки, закинувши її в озеро. Він спорудив для лову риби саморобну вудку. Утримуючи її двома руками за початок тростинки, зігнув коліна, вони захрустіли, присів на маленький стілець, що стояв позаду нього, якого там не було до цього моменту, примружив рибальські очі, тихо сказав:

— Замовкніть, я ловлю рибу.

Маленький пустун нікого не чув, він пробігся по ногах Чарівника, хитро посміхнувся, підстрибнув, замахав руками і приземлився на тому самому місці, знову посміхнувся. Подивився обережно на всі боки, і сховався за трон. Не минуло хвилини, та що там казати про хвилину, вже за секунду, він вибіг з-за престолу, і знову зробив одне коло біля Мага. Зупинившись біля його ніг, він схопився за голову, і весь світ поплив перед ним у запамороченні, але це його не зупинило. Не гаючи часу, Карлик різко підбіг до Волоцюги, застрибнув до нього на плече, вкусив за вухо, і втік, рукою штовхнувши. Безхатченко, перекинувшись уперед, уперся лівою рукою в прохолодну воду, що омивала хвилями берег, подивився на спину Карлика, яка зникла за троном, і на його честь він кинув слово:

— Божевільний.

— Це були привиди, я тут ні до чого.

— Я бачив як це ти тікав з місця злочину, і крім тебе тут нікого не було.

— Ні. Я швидкий і непомітний, ти не міг мене побачити, — оббігаючи вкотре трон, він слизько сказав.

— Ти хворий і некерований. Тобі треба показатися психіатру. Може він тобі

допоможе.

— Він таким самим стане як я, якщо мені доведеться до нього навідатися, і він вже так бігатиме навколо свого стільця, а ще муркотітиме, як голодний кіт.

Карлик, стрибаючи на місці й махаючи в повітрі жовтими туфлями перед Чарівником, різко рвонув з місця. Рибалка відвернув голову і зосередився на ловлі риби, він знову підбіг до нього і так само штовхнув у спину, і втік.

— Ось коли мої руки зловлять твої пустотливі ноги, що не знають спокою, то тоді я тебе кину в озеро, — він лякаючи сказав.

— Тут у цій калюжі ти тільки зможеш втопити мертву жабу, але, ніяк не мене, — усміхнувся і втік.

— Будеш багато говорити, я тебе закину на місяць, і ти там будеш сидіти, доки не настане ранок, і на радість мені тебе підрум'янить і додасть до тебе поваги і до твого нахабного обличчя твоє не улюблене сонце марнославства, що сходить, — від почутих слів Карлик посміхнувся, і знову сховався за королівським стільцем.

Чарівник подивився на все, що відбувається, і з хльостом схопив себе за голову, намагаючись захвати побачений сором за своїх колег по роботі, прикрив очі долонями, тихо сказав:

— З ким доводиться працювати. Не колеги, а божевільня.

Карлик був найбільшою несподіванкою, він з'являвся там, де його найменше очікували побачити. Маленький руйнівник непомітно сів на плече Чарівника, він сказав:

— З Бездомним який постійно ходить без роботи і клянчить у перехожих киян монети, я з ним справ ніяких мати не хочу.

— Мовчи, помилка світу, а то зараз тебе кину у воду, — сказав Бродяга, сильно стискаючи кулак.

Карлик почув загрозливий тон й образливо відвернув голову вбік. Він пішов повільно до трону, підійшов до нього, за стрибнув однією ногою на багнет гострого списа і присів на праву ногу. Безхатченко, захопившись риболовлею, як той маленький лиходій, знову підбіг і вже ногою штовхнув його в спину.

— Не заважай мені ловити рибу, йди геть, пародія, — крикнув він.

Карлик швидко побіг по воді куріпкою вздовж озера на інший берег, що виднівся вдалі. За кілька хвилин він здолав величезну відстань, підбіг обережно до суші, не вистрибуючи на сушу, торкнувся однією ногою землі й різко помчав, не поспішаючи, назад. Зробивши забіг туди й назад, він повернувся до трону. Зник.

Через хвилину тихо підійшов до чорної нитки, опущеної у воду, і смикнув її три рази. Волоцюга заплющив очі, він подумав про відповідний улов, різко схопив вудку, і витягнув наживку з води, а там замість риби висіла незаймана кулька хліба. Злим поглядом він подивився на Карлика, що вже вислизав з-під відповідальності за скоєні вчинки, і він йому навздогін зумів сказати:

— Не заважай мені рибу ловити, або я тебе замість неї на сковорідку покладу.

— От же не заспокійливий Карлик завжди все псує, — він сам собі сказав і додав, —

сиди там і не висовуйся, доки я не спіймаю величезну рибину на сніданок, — шорхання черевиків пролунало з-за спини Чарівника, — тихо, — сказав він і присів на уявний стілець, — зараз має клювати.

Цього разу маленький пустун узяв себе в руки і замовк, але не на довго. Не в його стилі було виконувати чийсь прохання, на те він і був некерованим Карликом, який ніколи нікого не слухався, а робив так, як йому хотілося.

Минула хвилина, тиша. Ніхто не смикав під водою за наживку. Минула друга хвилина, і та залишила за собою тишу. Рибалка відвернув голову, і кінчик вудки зігнувся. Ключуло. У Бродяги затремтіли від хвилювання руки. Він схопив вудку двома руками і міцно стиснув. Вдруге зігнувся наконечник, і він різко на себе потягнув нитку. Хотів витягнути з води коропа із золотою лускою але він ще не знав, що впіймав. Обережно витягнув улов на берег, і радісно підбіг до нього, і застрибав на одній нозі навколо здобичі. Він узяв її в руки, риба напрочуд була сухою, обережно витягнув наживку з рота й уважно оглянув її з усіх боків, і швидко викинув назад у воду. Чарівник зі здивуванням подивився і запитав його:

— Моє нерозуміння поставило мені запитання. Чому ти відпустив рибину назад в озеро? Адже ти так довго чекав улову і так наполегливо відганяв Карлика, який заважав тобі приманювати рибу.

— Вона надто маленька для мого апетиту, нехай підросте, а потім знову до мене приходить на гачок, і я тоді її одразу на пательню покладу, без роздумів, — він усміхнувся.

— Як знаєш, рибалка більше розуміє смак риби, ніж Чарівник риболовлю. Мені більше до смаку запах магії.

Дістав з кишені кульку хліба, і цього разу більшу, акуратно одягнув на нитку, і закинув наживку у воду. Не встиг хліб опинитися на глибині, вудка знову затремтіла, він швидко витягнув її і побачив такого самого коропа таких самих маленьких розмірів:

— Ні, мала риба, — незадоволеним тоном сказав і відпустив її на свободу.

І втретє таку ж саму рибу витягнув.

— Незрозуміла ніч, пропонує мені рибу одного і того ж розміру, напевно вона хоче залишити мене голодним.

— Сьогодні має бути чудовий улов. Може витягну якогось гіганта і наїмся сповна, — сказав Бездомний, і знову закинув вудку.

Кожна спіймана риба, а він не помічав цього, захопившись пристрасною ловлею, ставала дедалі більшою і більшою, змінювала колір і зовнішній вигляд. Кімнатка гігантських розмірів і все, що в ній знаходилося, було чарівним. Це був фокус. Одна й та сама риба тягнула за наживку, і кожного разу, коли рибалка витягав її з води і випускав назад на волю в озеро, вона одразу ставала більшою за ту, що була до цього. Захопившись ловом, він не помітив маленького пустуна, який підкрався до нього. Карлик, посміхаючись і потираючи долоні, заліз на коліна Чарівника, який застиг від його приголомшливої поведінки, зігнув маленькі ніжки, і стрибнув на середину озера, розмахуючи незграбно на всі боки руками. Пролітаючи над головою рибалки, що сидів

на уявному стільці, він правою ручкою зачепив кепку, що звисала на бік. Вона впала біля ніг, і від зробленої нової витівки дрібний шкідник замахав радісно крилами, пригравуючи над озером і захоплюючись своїм вчинком.

— Не кімната, а дурдом. Уже чайки Карлика копіюють. Літають над головами. Напевно, він їм до нестями сподобався, і на знак вдячності, вони вирішили стати схожими на нього, влитися в його образ, стати некерованими, і здійснювати різні витівки, — він затих і замислився, — вони теж не дають спокійно порибалити, — надув щоки, і голосно закричав, — я буду скаржитися до асоціації прав захисту рибалок, що відповідають за спокійну ловлю риби, — стиснув кулак, — вас усіх посадять за ґрати, — натягнув усмішку помсти.

Після гучного висловлювання Бездомного на березі озера, яке не зачепило гордість і почуття маленького пустуна, він повернувся до риболовлі. Карлик знову взявся за своє. Він пригнувся вперед та долетів до середини озера. Ні, не пірнув у воду, а випрямив тіло і приземлився акуратно на поверхню води. Дрібні хвилі розбіглися по колу. Став посередині озера і мисливським поглядом подивився на силует Бродяги, що сидить біля води. Зловтішно посміхаючись, вигадував у думках черговий план.

— Ну, що ж, — задоволено зітхнув, — назад шляху немає.

Швидко затоптав ногами на поверхні води, вигрібаючи з під себе ціле озеро, направляючи в бік рибалки величезні хвилі, одну за одною. Хвилі попрямували до берега. Раптово пролунав хлопок, і цей звук разом із Бродягою, який сидів на стільці, забрав його з собою під вкриту прохолодною ковдрою, витканою з води, затягнула в озеро. Він, махаючи руками і випльовуючи з рота воду, вигукнув:

— Ну, все. З мене досить. Іди сюди маленький розбійник, зараз розберемося, і по-справжньому, — слова були вимовлені грізним тоном.

— Заспокойтеся, — подав команду Чарівник, — у нас має бути справа, а ви дитячий садок розвели в моїй хатині. Знав би про вашу недоречну поведінку, залишив би вас на вулиці біля цегляної огорожі клювати зубами ворота Алекса.

Волоцюга злим виразом обличчя скинув із себе водорості, що були по всьому тілу, і повільно виповз на колінах із води. Подивившись одним оком на Чарівника, що сидів із приголомшеним виразом обличчя, підібрав вудку, що лежала на землі. Привів себе в належний для Волоцюги зовнішній вигляд, скинув із плечей залишки зелені, одяг був мокрий. Терплячі витівки меншого, він знову закинув нитку з приманкою у воду, і сів на уявний стілець. Несподівано кінчик прута щось нагнуло, і вся вудка затряслася, а руки рибалки за інерцією відчували солодку вібрацію. Він, схвильовано схаменувшись за неї, міцно стиснув двома руками, і потягнув здобич на себе ближче до берега. Карлик побачив задоволене обличчя свого друга і швидко рвонув до нього, а той з води витягав велику рибину, і Карлик схопився за неї зубами, почав відтягувати здобич назад.

— Відпусти. Моя риба. Я її перший зловив. Я тобі ні грама не дам, зрозуміло, — крикнув Бездомний, піднімаючи рибину.

— Не відпущу, — крізь зуби відповів він, не випускаючи з рота луску.

Безхатченко, утримуючи однією рукою здобич, а іншою, лівою, почав діставати з

кишені палицю, підняв її над Карликом, який важився, і грізно сказав:

— Відпусти не вдячна істота, не неситне створіння.

— Ні, не відпущу, — він сказав у відповідь.

— Тоді в нас буде зовсім інша розмова, доросла.

— Не лякай мене.

— Ваше слово для мене закон, — з викривленою посмішкою вимовив, і дав разок кийком по голові, а Карлик, що схопився зубами, наполегливо продовжував висіти, і той вдруге як дав йому, і знову нічого, він міцно зчепленими зубами тримав рибу. Бродяга знову замахнувся і вже втретє вдарив його, і він відпустив рибу, звалившись на землю, з очей посипалися нічні зірки. Карлик, хитаючись на всі боки, став на дві ноги і схопився за голову, а перед очима стояв Бездомний, і він помножився на п'ять. Замість одного рибалки вже стояло п'ять.

— Ви жадібні егоїсти, — сказав Карлик.

Карлик став на ноги і кудись утік з очей геть Бродяги. Риба під час їхньої розбірки тихо скотилася в озеро, помахала золотим хвостом та зникла. Рибалка зробив вигляд, ніби нічого не сталося, і він знову спокійно закинув наживку в дзеркальну воду. У розмову двох сперечальників Маг вставив свої слова, наполягаючи проти недоречної поведінки в чужому домі, де вони були тільки гостями, але аж ніяк не господарями, які могли собі дозволити будь-які забави.

— Досить бешкетувати в чужому домі.

— Шановний Чарівник, ви забули про наш магічний дар і ту силу, яка знаходиться в наших руках. З нашою магією нас ніхто не почує, все буде гаразд, — Карлик підстрибнув, і постукав підборами, — тепер усі сусіди спатимуть солодким сном, і ніхто з них більше ні чого не почує з нашої розмови.

Солодкий стукіт підборів приспав усіх сусідів Алекса, які перебували поруч, у районі кілометра, і занурив їх усіх у солодкий, глибокий сон.

— Ви, напевно, забули, що ми еліта, а ви ведете себе як неслухняні діти, що не в змозі розділити цукерку, забули про те, що ми тут лише винаймаємо кімнату, та переслідуюмо шляхетну мету, заради якої використовуємо наші магічні знання, та бережемо свої сили. Це тебе стосується Карлик, — він пильним поглядом подивився на нього, а той знімав, наче винний кіт.

— У кого в гостях ми перебуваємо? Запитав Карлика.

— Алекса. Наступного разу записуй на руці.

— А мені чомусь здалося, що це наш особистий будинок для наших розваг.

— Ні, це житло Алекса, а ми тут тільки тимчасові гості. Нам тут побути пару десятків ночей, і геть звідси в нову подорож. Невже ти й це забув?

— Що забув?

— Те, що у нас немає постійного місця проживання, і ми живемо там, де нам хочеться, гуляємо по всьому світу і насолоджуємося життям.

— Пам'ятаю, я все пам'ятаю.

— Ви розумієте, після ваших недоречних жартів господар будинку може

збожеволіти, і тоді, ймовірно, ми йому точно не зможемо допомогти. Ви забули, як Волоцюга жартував над ним на пляжі, і як у нього обличчя сяяло блідістю до вечора, спантеличили його і добре, що він не згадав, що ми з ним бачились ще десять років тому. З нашим нерозумним втручанням у його долю, він може назавжди залишитися у своєму світі.

— Досить про погане. Давайте краще місяць на гачок посадимо, — облизуючи губи, сказав Бродяга.

— Ви, що егоїсти? Сказав Карлик.

— Я говорив десять хвилин тому про те, що наш друг може від нас збожеволіти, — сказав Чарівник.

— Добре, не будемо заважати, я проста голодна людина, яка просто хоче на сніданок теплу, смажену рибу. Зрештою, я після грибів, знайдених на пляжі під деревом, ні чого ще не клав до рота.

— Так тобі й треба, голодуючий, — тонко витягнув останнє слово, і гостро засміявся, а разом зі сміхом застрибав на одній нозі навколо себе, зображуючи танець радості Карлик.

— Досить байдикувати, і витратити даремно час, — командирським голосом сказав Маг, — попереду на нас чекають великі справи, а ми виливаємо час у порожній колодязь, — з натяком сказав він.

Волоцюга разом із Карликом одночасно в один видих випрямили звивисту спину і підняли високо вгору гострі підборіддя, синхронно відповівши в один голос:

— Ми зрозуміли.

— Як би мені хотілося в це повірити без найменших сумнівів у ваші слова, що віддають твердою чесністю. Я зміг би вам довірити самостійно, виконати хоч одне завдання без поганих наслідків, — він нахилив голову, і важко зітхнув.

— Ви на нас можете покластися, — відповів Карлик.

— Неподобство. На тебе ніхто не може знайти управи, ти постійно не тримаєш слова, — закричав Бездомний.

— Ти сам звинувачуєш інших у своїх помилках, — відповів Карлик і розвернувся спиною до нього, а обличчям до озера.

— Ось ще одне підтвердження вашої егоїстичної поведінки. Думає тільки про себе і свій шлунок, — вказівним пальцем показав на спину рибалки Маг.

— Найімовірніше, це в тебе Бездомний недоречна поведінка для нашого колективного кола, — заїкаючись, відповів Карлик.

— Такого не може бути, — заперечно сказав він, виставляючи гострі зуби в бік Карлика, — не чіпайте більше мене, і я спочину.

За невідомо чому, Карлик образився на сказані слова Бездомного, і він сам був винен у своїх витівках. Ніколи не визнавав свою провину. З нахиленою головою він відійшов на десять кроків від трону, і різко змінив свою поведінку, з скривдженої на знову веселу і божевільну. Кинувши погляд назад, Карлик побачив Чарівника, який сидів із задумливим обличчям на троні. Він обмірковував якісь дії, а Волоцюга

нерухомо стояв спиною до нього і дивився на рибу із золотою лускою, що вистрибувала з води. Карлик знову зігнув коліна, і одним стрибком злетів високо на край темного неба, з маленькими сяючими білим світлом зорями, що висіли по всьому полотну. Простягнув руку вперед, сподіваючись зачепитися за край жовтої кулі, схожої на продовольчий сир, що світила яскравим місячним світлом. Піднімаючись все вище, він все більше починав радіти, проговорювати про себе різні промови уявляючи себе великим Карликом — королем ночі. Не дійшовши до мети, він почав відчувати свою могутність і велич перед усім світом, уявляти себе, як він стоїть на місяці, дивиться на землю, поливає всіх жителів планети з високо піднятою головою своєю красою і не соромлячись себе, просто насолоджуючись своєю величчю перед іншими. До краю великої кулі залишилося всього лише кілька метрів. Карлик, пурхаючи в небі на крилах всемогутності, відчув себе звичайнісіньким земним фантазером, який зіткнувся з правдою життя, він зупинився перед самою метою і завис у просторі.

— Ні, я не хочу на землю, — він відчув силу тяжіння, що потягнула його назад донизу, в реальний світ людей, — увесь світ несправедливий по відношенню до мене, — він метеоритом із криком полетів на землю.

Пролунав свист, а за ним і гуркіт. Волоцюга повернув голову, і з усмішкою сказав:

— Маленький Карлик знову не дотягнувся до місяця. Він зіткнувся з правдою життя. Не переживай, у тебе ще все попереду, — з голкою в слові сказав він.

— Люб'язний володар будинку без горища, ви б не могли утриматися від зайвих коментарів і промовчати на мою адресу, маючи при собі хоч краплю людської поваги.

— Людської поваги? Так ми ж не люди.

— А ким ми є? Невдоволено видавив із себе Карлик.

— Ми не люди, ми не тварини, ми не боги.

— Хто ми тоді?

— Ми, найімовірніше, для них якісь невідомі для людства образи, що жили в увесь час тільки в їхній уяві, і вони ніколи не зустрічалися з нами в справжньому житті, а ті, хто бачив нас, сприймали наш образ як просту галюцинацію після переобтяженого дня, або через отримані стресами травми, які мали такий побічний афект, відтворюючи нас як щось нереальне.

— І виходить, що я не простий Карлик?

— Ні. Ти найпростіший Карлик.

— Я не простий Карлик. Я найкращий з усіх Карликів, які коли-небудь існували.

Сидячи на землі, він ввічливо виголосив промову, і різко схопив себе за ногу, покусуючи туфлю за п'яту. Зуби впилися в каблук, голосно заричав, подивився вгору на місяць, що висів над ним, з озлобленими очима, повільно спустив погляд, уже добрий, на Чарівника, виплюнув каблук, і мовчки почав вдивлятися солодким поглядом на спинку трону. Волоцюга подивився на нього, і ввічливо звернувся до Чарівника:

— Шановний повелитель усього чарівництва. У мене виникла одна чудова ідея, яка допоможе нам розв'язати ледь не всі наші, і не тільки наші, а й усіх людей проблеми. Вона безпосередньо стосується нашого улюбленого, суперечливого улюбленця, — він

подивився на Карлика, і рукою заплющив очі.

— І яка в тебе пропозиція? Через пальці запитав Чарівник.

— Найпростіше. Одягнути на нього нашійник і посадити на ланцюг, прикувавши його до дерева на подвір'ї Алекса для відлякування небажаних гостей і дворових кішок у нічний час. Йому буде спокійніше спати, і в нас за панує в колективі спокій, — з уїдливою посмішкою насолоджуючись помстою за втрачений сніданок сказав Бродяга.

— Ви не змінювані. Вас уже ніщо не змінить, — сказав Чарівник зі здивуванням на обличчі.

— За це нас сама природа наділила чарівною силою. Без нашого втручання всім жителям планети було б сумно, і не весело. Без нас усе було б інакше. Нам було б нудно без нашого втручання, і наших шалених розваг, і курйозних ігор. Вони потрібні світу. Найімовірніше, всі громадяни ходили з сумним виразом обличчя і жили в депресії, — сказав Бродяга, радіючи за себе.

— Ваші філософські міркування прекрасно звучать на слух, але ви не перекладайте на мене чужу роль, і не псуйте своїм негативним висловлюванням мені мою заслужену і століттями прожити репутацію, вона в мене золота, а з вашим втручанням, вона може перетвориться на зіпсовану. Я втрачу довіру. Я ні в чому не винен. Я був створений саме таким, яким я є, — не задоволено сказав Карлик.

— Я знаю ваші спокусливі пропозиції. Це знову переодягнений жарт? Спочатку з мене зробіть дворового пса, а потім за хочете перетворити на голодного kota, що клянчить рибу, або ж, щойно я відволікся, ви хитрістю одягнете на мене чужу роботу. Мені вже вистачило того, що минулого тижня я через вас цілу ніч бігав озером, зображуючи нічного сторожа, в той час коли всі спали. Всю ніч стрибав по воді, і стукав підборами, залякуючи сплячих киян дивними звуками, і це все лише для того, щоб вони міцніше спали? Не бродили вночі підворіттями. Ні. Досить на мене перекладати чужу відповідальність. Я вам не лопух, а простий Карлик, — остерігаючись своїх друзів, він замовк на останньому реченні.

— Мені було приємно спостерігати за тобою з даху будинку, коли ти цілу ніч бігав по воді, підстрибував і стукав підборами, стрибав і стукав. Подобається дивитися на таку виставу, надихає.

— Це не правильно, — з протестом сказав він.

— Ти ж хотів побути в ролі всемогутнього володаря землі. Ось зараз у тебе з'являється така можливість, треба починати з найменшого. Побігаєш пару ночей по озеру, а потім буде видно, може, і вдень отримаєш роботу.

— Хоч одну добру справу зробиш для нас, — додав Бродяга.

— Не треба мені говорити таких невинуватих і нічим не підтверджених фраз. У мене склалося таке враження, ніби я завжди роблю найгірші вчинки.

— Я весь час виконую чужу, та ще й безкоштовно роботу. Набридло бігати і стукати підборами, безкоштовно. Тільки завдяки мені всі жителі Києва бачать солодкі сни, і висапаються.

— Не лестить собі, о великий король ночі. Ваша участь є всього лише доповненням

до всього нічного, колискового сну, просто заколисуючи все місто. Ні чого поганого немає. Ви випадково, о великий король, не заплуталися в тенетах всемогутності, і не забули, що завдяки нашому чарівному і прихильному до нас місяцю люди бачать сни, а ми спокійно спимо. Він головніший за нас, а не ми. Ви, маленька зазначко, всього лише доповнюєте своїм стуком туфлею до її могутності приємне цокання. Під нього легше засинати.

— Я. І тільки я людям даю сни. Я маю більше впливу, ніж вона, — він знесиленим голосом сказав, заперечуючи правду, — прийде час, і я видеруся на неї, і тоді вся влада буде в моїх руках. Я стану повелителем ночі, — він голосно закричав.

— Вельми приваблива перспектива, — з усмішкою жартуючи над почутими словами Карлика, сказав Чарівник.

— Ви не маєте права так до мене ставитися. Мої жовті туфлі, і мій маленький зріст вам не дає права наді мною так громіздко сміятися, — задиристо відповів Карлик, відводячи гострий ніс у бік Бездомного.

— Вибач, друже, я тобі нічим не можу допомогти. Найімовірніше, у тебе така роль, і з цим уже нічого не поробиш. Ми можемо тобі витягнути ноги, ти станеш на кілька метрів вищим, ніж зараз, але це тобі не дасть можливість дострибнути до місяця. Доля є доля.

— Досить із мене робити клоуна. Я не циркач із червоним носом, а престижний і перспективний Карлик.

— Перспектива? Запитав Чарівник, він одразу згадав випадок на початку минулого століття, — смішна ситуація тоді виникла з людством після появи Карлика на ігровій біржі, він тоді накоїв чудес по всьому світу. Після його появи всі торговці акцій злякалися, і почали обмінювати гроші на акції, а після його відходу вони різко знизилися в ціні, і всі майже відразу збанкрутували. Серед населення Америки і Європи почала розмножуватися з неймовірною швидкістю злидні. А ті, хто залишився при здоровому глузді і не піддався впливу Карлика, що з'явився, його руйнівним чарам, змогли заробити пристойні гроші. Забув? Не дуже то, ти гарний собою.

— Хто? Додав своє слово розмову Бездомний.

— Ті, хто мене не злякався, подвоїли, а можливо, й потроїли свій капітал, — гордим голосом сказав Карлик, — я людей теж навчаю мудрості, вони не бояться нас.

— Решта населення впало в банальні крайнощі. Майже всі почали безупинно вживати алкоголь і курити цигарки.

— Не всім так добре жити як нам, — егоїстичним тоном сказав Карлик.

— А скількох ти своїми нічними пробіжками місцевими озерами, гасаючи то туди, то сюди, лякаючи громадян, а безглуздими польотами нічним небосхилом скількох ти налякав випадкових перехожих? Вони потім цілий рік відвідували психіатра, а решта, ті, хто відмовився йти на прийом, ти пам'ятаєш, що з ними було?

Карлик відвів очі вбік.

— Я нагадаю, вони почали ховатися по домівках і вішати на двері по десяток замків. Вони від твоєї необдуманості та непередбачуваності дій почали божеволіти, а ти цим

хвалишся?

— Чим?

— Своєю репутацією, — наполог на другому слові Чарівник.

— Ну, було кілька разів, і що з того? Я ж не винен, що вони так відреагували на мене.

— Із ким доводиться працювати, я не знаю, — сказав собі Бродяга.

— Я більше так не буду, — вже слухняніше відповів Карлик.

Бездомний подивився на нього, і тихо про себе сказав:

— Вискочка.

— Я все чув, — криком підмітив він, — ти краще купи собі нові черевики і одягнися по-людськи, — він випрямив спину.

— Цікаво наш птах заспівав. Дві секунди тому зовсім по-іншому співала, — сказав Бездомний.

— Може, ви не будете чіплятися до моїх слів, — сказав Карлик.

— Заспокійте свої почуття одне до одного, — сказав твердо Чарівник, — нам завтра потрібно зробити одну добру справу.

— Я теж хочу взяти участь у цьому.

— Яка справа? Карлик опустив вниз надуті щоки.

— Нам потрібно допомогти Алексу знайти його загублений шлях у житті.

— Головне, що б він випадково не знайшов дорогу, яка веде до людей у білих халатах, — твердо сказав Бродяга.

— Усе буде залежати тільки від її волі та щирого бажання бути в цьому світі щасливою людиною, я допоможу та зроблю добре діло, — сказав Карлик.

— Ні чого собі як ми заспівали. Немов кришталевий соловей під звуки весни, що приходить, — сказав Бродяга.

— Він сам розбереться, як йому вчинити, — сказав Чарівник.

— Вам видніше, о найвеличніший, Маг усіх магів, — Бездомний опустив голову.

Трійка образів володіючи чарівною силою, могли змінювати плин часу, затримуючи хвилини, години, зупиняючи їх, або ж додаючи до дня зайві години, а інколи забирати, коли як складалося. У такі самі моменти більшість киян добряче втомлювалися і виснажувалися від роботи витрачаючи більше сил, ніж треба, не помічаючи про збільшення дня. Бувало, люди проживаючи в одному дні два дні. Майстри своєї справи завжди віртуозно приховували правду від людських очей, вигадуючи різні відмовки для редакцій місцевих газет про збільшену сонячну активність чи ще щось, але інколи вони все спрощували, і вдавалися до найпримітивніших способів впливу на долю.

— Маю чудову пропозицію: з приходом світанку, коли Алекс прокинеться, і зробить горнятко ранкової кави, ми покладемо туди веселу пігулку і відправимо його в нову для нього мандрівку, — Карлик з кишені дістав маленьку білу кульку і почухав потилицю зі словами, — що скажете?

— Це буде вже надто грубо для нас, але варіант не поганий. Залишимо його на запас, — відповів Чарівник.

— Алексу потрібно допомогти повернути самого себе, — повільно сказав Бездомний.

— Я сам усе зроблю, — сказав, і гордо підстрибнув Карлик, постукуючи в повітрі жовтими туфлями.

— Сядь на місці птах без крил. Ти своїм стрибанням розбудиш Алекса завчасно.

— Нам потрібні свіжі ідеї, — добрим голосом запропонував Чародій.

— Давайте йому відключимо електрику, воду, закриємо на замок двері, а ключ викинемо в озеро, і він нікуди не зможе піти, буде повністю під нашим контролем, — сказав тихим голосом Карлик.

— Це, звісно, добре, але ви пам'ятаєте, що сталося з нашим районним головою, який постійно вимикав світло і воду. Її через три дні винесли на носиках лікарі місцевої поліклініки. Ми її мало до божевілля не довели.

— Так усе ж добре було, — відповів брехливо Карлик.

— Та ні чого хорошого з нею не було. Ви забули, як вона після того, як її виписали з клініки, на другий день почала бігати по поверхах і кричати голосно і не своїм голосом, — порчу навели. На будинок навели порчу за несплату боргів. Всім заплатите за комунальні послуги, — копіюючи її голос сказав він та продовжив розмову, — після її таких покликів за нею одразу приїхали у люди в синій формі, і на десять діб забрали з собою. Вона після того, що сталося, рік ходила без посмішки. Нам не потрібен такий сценарій подій з Алексом.

— З ким не буває, — тихо з-під винних очей сказав Карлик.

— У мене виникла чудова ідея, — сказав Маг.

— Ти вранці зателефонуєш йому на домашній телефон і, змінивши свій голос, представишся його директором. Скажеш йому, що з якихось причин його звільняють із роботи, а причиною цьому всьому буде нами створена завтра криза. Я думаю, нашому Карлику не складе труднощів її зробити, — пильно Чарівник подивився на нього.

— Чудова ідея, — погодившись, сказав Бездомний.

Частину плану вони виголосили вголос, а іншу половину залишили в таємниці. Їхня розмова закінчилася, а разом із нею настав світанок.

Глава 10

Дзвінок

Жовта куля, що з'явилася на горизонті, палкими штришками молочних променів увійшла в будинок через вікно. Розбудила Алекса від порожнього сну, обливши його після сум'ятної ночі блаженним теплом. Нечутливе, бліде обличчя, що втратило радість, ожило. Він став на коліна і подивився на блискуче вікно. Через нього виднілися вдалині краєчки тих, що стояли, які відбивали на своїх стінах відблиски ранкового святилища. Встав на тремтячі ноги. Повністю зневоднений від теплих почуттів, втомлений від болісних самотніх ночей, він повільно підняв голову і зустрівся зі світлом, що проникло крізь скло і засліпило його. Різко відвернув виснажений погляд убік, стиснувши від сумного болю очі, почув стукіт свого серця. Вловлюючи кожен стукіт, що виходив із грудей, почав до нього прислухатися. Стукало повільно, і сумно,

ніби вмирало, і ловило останні хвилини чийогось життя. Паралельно на іншому краю світу в маленькому будиночку лише заввишки в один поверх зі стареньким покритим шифером дахом, і цегляними стінами, пофарбованими по-старому білою крейдою, і маленькими дерев'яними вікнами, що відкривали вид на невеликий дворик зі зростаючими вишнями, яблунями та бузком, де вже весь двір з зеленою травою, що підростала, вкрив сніг, що лежав по всій території, жив самотній дідусь.

Зима, що прийшла, раптово застала всіх жителів зненацька. Вона несподівано налетіла на літнє радісне селище, які не знають бід і труднощів. Покрила все білим страхом. Налякала всіх діточок одягнених у легкий одяг холодом. Із приходом зими з'являлися глобальні зміни. Не всім, і не завжди, одна й та сама пора року може принести з собою те, що необхідно, і потішити сповнив усі наші бажання, наповнив життя новим змістом. Разом з нею змінювалося життя багатьох односельців, і ніхто з них не знав силу і сторону змін. Зима це Вона, і Вона — символ жіночності. Прекрасного і чарівного завжди все и раптово змінювала.

Не далеко від старенького будиночка, на розі села, біля зеленої галявини, такою була до приходу зими, а зараз її застелила біла зима сніговою ковдрою. У цей час, біля застиглої від холоду галявини, стоїть дідусь, із сивою бородою, у пошарпаному одязі, одягненому на викривлену від старості спину і підпираючому її колись знайденою ще в дитячому віці на лісоповалі бамбуковою тростиною. Він тримав її рукою, що тряслася від холоду. За спиною старого, метрів сто від нього стояв занедбаний, і такий самий зношений часом старенький сарай, з однією розваленою цегляною стіною, що була зруйнована ззаду, з порожніми віконними вставками, без скла, з дверцятами, що нахилилися на бік, і які вже не відчинялися десятих років.

Старий подумав:

— Час нікого не береже. Він не знає жалості, ні благання, ні прохань, ні чого. Ми не можемо бути тут довше відведеного нам часу, і затримаються на хвилину більше, ніж ми хочемо, але ми завжди можемо піти раніше. Найчастіше хвилина за хвилиною йдуть сліпо від нас. Час, що минув, ніяк не повернути. У нас тільки одна дорога — вперед, і ніяк не назад. Ми навіть не можемо зупинитися, звернути, або повернутися назад. Він безупинно несе нас тільки вперед. Його не цікавить наше життя, як ми його проживаємо, наше ставлення до нього, воно є, і все, і його стільки скільки його може бути, і не більше. Воно закінчується і йде разом з нами. Швидше за все, кожен сам приймає, як прожити подарований нам час нашого життя.

Старий із задумливим обличчям, пильним поглядом розглядав білі куполи, що виднілися серед хмар, і зі співчуттям в очах подивився вниз на лід. Повільно провів ногою по пишному весняному сніжному пуху. Оголив замерзлу знизу воду від снігу. Дід ще сильніше примружив очі, холодні сніжинки липли до щік. Придивившись до поверхні льоду, побачив різку зміну поверхні, вода стала зеленого кольору з блискучим переливом срібла. Не здивувавшись мінливій грі кольорів під водою, дідусь зробив іншою ногою круговий рух, очистив лід від снігу. Зі ще більшим зусиллям уперся втомленою, і злегка обмороженою рукою об тростину, розглядаючи розпливчасту

картину під льодом.

Два місяці тому його любов назавжди залишила цей світ, він залишився сам. Старий уперше відчув відхід часу. Час закінчувався, і він нікуди не міг піти з кінцевої стежки. Почав махати на всі боки ногою і розкидати сніг. Дід вичистив невелике віконце на льоду. Важко нагнув сиву голову вперед, уперся підборіддям у вовняний комір, зморщив очі, він спробував зазирнути під лід і зрозуміти, що під ним знаходиться. Подивившись на всі боки, дідусь нічого не побачив, з-під нього було видно тільки бульбашки, що піднімалися з глибини, а почуття всередині нього говорили зовсім про інше. Він знав, що під ним щось знаходиться, і воно має зараз для нього велику цінність. Інтуїтивно, він розумів усю важливість моменту, що проходить зараз, і його важність. Це були останні хвилини життя, і старий, через п'ятдесят років свого життя, нарешті знайшов відповідь на своє запитання. Впізнав його, йому буде легше йти, і біль його не затримає, і не принесе страждання. Голова опустилася ще нижче, ніжно прилягши на груди до серця, що стукало. Він обережно поставив бамбукову тростину під підборіддя. Довго дивитися лише в одну точку, і хоче побачити в ній те очікуване, яке залишало впродовж усього його життя порожнечу, стаючи з роками дедалі більшою. Насуплені очі від холоду стиснулися і перетворилися на дві сірі рисочки. Збоку, з нізвідки народився величезний вихор. Піднявши вгору, і закрутивши по колу сніжинки, що лежали на землі, він видав приємний довгий звук холоду. Слідом за ним з'явилася величезна рука самої зими. Вона одним рухом пальця направила вир снігу на старого, який ледве стояв на ногах. Він, згадуючи свій характер молодого, і не поступливого ні перед чим хлопця, який залишився в ньому й донині. Витримав випробування, влаштоване виниклою примхою зими, що дала йому ще більше сил і впевненості. Він усміхнувся.

— Усе, що може ослабнути, так це наше тіло, але не дух, — тихо сказав старий.

Старий розплющив очі після вихору, що пролетів, подивився у вікно, по його спині пробігся холод. Під льодом він побачив глибоку ніч, за якою крилася маленька таємниця. Постоявши ще хвилину, побачив, що з під темного льоду почала прояснятися маленька розмита плямочка білого кольору. Вона рухалася незграбно на всі боки, з ліва на право, стаючи то більшою, то меншою. Повільно наближаючись до поверхні льоду. Старий не поспішав, він давно перестав поглядати на стрілки наручного годинника. Він подумав:

— У любові немає віку, для неї не важливий статус, для неї не важливо ким ми є, і що з себе уявляємо, це почуття, яке жило, живе, і буде жити в людському серці до тих пір, поки воно не зупиниться, не перестане стукати.

Час не пожалів діда. Незважаючи на суворий зовнішній світ, він завжди зберігав усередині себе любов і молодість. У його душі живе ще той хлопчисько, що радісно бігає полями, розсікаючи сонячний простір, і ще намагається наздогнати, спіймати за крило птаха, що літає. Через роки, він залишився тим самим хлопцем. Розуміючи всю природу нашого перебивання тут, і безповоротний хід. Смирення і прийняття правди стало для нього найхоробрішим вчинком життя. Очі сяяли добром і пильно дивилися

вниз. Через багато років, він тільки зараз зміг зрозуміти найпростішу радість свого життя перед самим відходом. Розмірковуючи і розуміючи про незмінні закони життя, силует під льодом ставав то більшим, то меншим, не показуючи чіткого зображення. Щось під льодом дуже сильно хотіло потрапити за межі водяного світу на поверхню.

Почекав кілька хвилин, розмита плямочка перетворилася на звичайнісіньку рибу, яка страждає від зимової задухи. Їй, створінню підводного світу, не вистачало найпростішого ковтка повітря. Вона піднімалася вище, і ближче до льоду, виглядала дурними оченятами новий, і незвіданий для неї наш світ. Під час останніх ковтків повітря, що було у воді, почала розуміти ту саму тонкість, що розділяє життя і смерть, вбачавши через лід невідому людину. Дід, що стоїть над нею, є всього лише таким же самим гостем у цьому світі, як і вона. Людина мислитель, а ним був дідусь. Нічого не знав про смерть, це була найчесніша відповідь.

Він подумав:

— Ніхто не знає, що після. Ніхто звідти не повертався настільки, наскільки це не можливо, і ніколи не повернеться.

Вони потрапили удвох в одну, і ту саму реальність, і в один і той самий проміжок часу, завершення їхнього життя. Через лід у зовсім іншому для неї і чужому світі був найпростіший і найважливіший для її життя кисень у безмежній кількості, але в підводній безодні його залишилося маленькі крихти, яких вистачало тільки на кілька хвилин життя. Старий пильно подивився в її очі, і зрозумів усю складність її життя, і нестерпну потребу в одному ковтку повітря, догляд може бути страшним. У цей момент труднощів, він знайшов відповідь на своє довгоочікуване питання, яке іноді тихими ночами не давало спокійно полетіти в незвідану країну до свого кохання і дружини. Отримав довгоочікувану відповідь, лише стоячи на березі маленького озерця, і вдивляючись під лід на вмираючу рибу. Спостерігаючи за її останніми зітханнями, вона, судомно тремтячи зябрами, і знесилено махаючи хвостом, намагалася щосили дістатися до поверхні льоду.

— Наше життя — це короткий проміжок часу з неминучими змінами, які не мають сталості і не являють собою вічності. Все, що до нас приходить у життя, то завчасно, і йде від нас, залишаючи лише тінь у нашому серці, — старий подумав про свою дружину, — він тихим голосом сказав ці слова рибі, яка плавала під кригою, сподіваючись, що вона почує його й піде в інший світ, не чинячи опір обставинам, що вже виникли безвихідно.

Він кинув на неї розуміючий погляд, і після сказаних слів утримав паузу, і знову їй сказав:

— Спасибі тобі за самопожертву, прекрасне створіння, заради всього лише однієї відповіді на моє одне запитання, яке дало мені зараз найпростіше розуміння мого сенсу елементарних речей.

У відповідь на почуті через лід лише його стогони, вона жадібно розкрила широко рот і ковтнула воду, махаючи вже не так жваво, як хвилину тому.

— Наше життя зіткане із самих змін. Без них не може бути нашого життя таким

яким воно є, непередбачуваним. Вони роблять його особливим, і наповнюють цінність, яка так необхідна для всіх нас. Але не мені. Я завжди цінував кожную хвилину свого життя. Тепер я зі спокійною душею зможу піти незнайомим мені шляхом в інший для мене дім. Уже ні чого не можна змінити, і ніколи не ні чого не можна було змінити. Риба, намагаючись уникнути неминучого кінця з усіх сил, що залишилися, почала чинити опір смерті і трагічному завершенню свого кінця. Розмахуючи хвостом, виставляючи на всі боки жовті плавники, і глухо ляскаючи зябрами з широко розплющеним ротом, хапаючи останні крупичі кисню, які були у воді, піддавшись оманливій надії на продовження життя, її намагання вибратися з без вихідної ситуації ще більше відібрало в неї сил. Час прийшов. Вона востаннє, але вже повільно махнула хвостом, і різко перевернулася на животик, і одразу мляво спливла до поверхні льоду.

— Прощай, — сказав він тихим сумним голосом, — хоч ти не золота рибка, а я не в казці, але я тобі дуже вдячний. Ти виконала моє одне і найважливіше бажання в моєму житті, давши мені відповідь на моє запитання, яке тривалий час не давало мені змоги піти слідом за своїм коханням по стопах своєї коханої. Спасибі тобі за такий щедрий подарунок хоробре, але дурне створіння.

Змірявшись з безвихіддю, і отримавши неймовірний спокій, він звільнив себе з ланцюгів на душі. Насолоджуючись останніми секундами перебування тут і вдихаючи прохолодне повітря, наповнюючи ним сповна легені, відчуваючи на своєму обличчі крапельки сніжинок, які стікали, він заплющив очі із задовolenим обличчям. Не показуючи страждання і болю, як в цей же момент старий ще раз попрощався з рибою, але вже думками. Вдалині на краю селища пролунав ранковий дзвін місцевої церкви, сповістив жителів про ще одного померлого з їхнього життя хорошого друга, і вірної слову людини. Невидима вітряна хвиля накрила його зігнуте тіло і похитнула в бік, а слідом за нею вже з іншого боку вітер штовхнув діда в іншу сторону. Після отриманої відповіді на своє запитання він ослаб, сила волі покинула його, і надала всього старого самому собі. Перестав чинити опір і триматися за життя. Лише тільки воно давало йому силу, і утримуючи його тут, не відпускало на той невідомий бік буття. Виконавши свою місію, старий міг тепер спокійно, не затримуючись, піти у свій останній і призначений світом шлях. Втретє вітер накрив мудреця, і обережно поклавши його на м'який сніг, дбайливо підклавши під спину прохолодне простирадло, а під голову м'яку подушку у вигляді маленької жменьки снігу, як він закрив очі. З райським виразом обличчя і блакитними очима подивився вгору в нескінченний простір. Ні він, ні місцевий священик, ні риба, що пішла зі світу живих у світ мертвих, не знали, куди він прямує у свій останній путь. Помер, і пішов зі щасливим обличчям і виконаним почуттям обов'язку в іншу для всіх реальність. Вітер маленькими крихтами снігу накрив тепле обличчя. Старий зробив свій останній вдих, і серце перестало стукати, воно зупинилося, життя закінчилося, а очі закарбували на собі вільний політ чайки, що несподівано з'явилася в небі. Через деякий час старець усвідомив неминучість змін. Від смерті незнайомої людини, а між ними був зв'язок, Алекс зігнувся, схопившись за серце, відчув хвилиanne почуття втрати близької людини. На всіх чекали зміни, так само

як і на нього сьогодні чекали глобальні переміни. Алекс із втомленим обличчям, прикриваючи рукою яскраве світло, підійшов до вікна і побачив, як на мить сяюче жовте сонце обволокло в темні тіні. Масова хвиля плутанини поглинула всіх киян, не зважаючи на вік. Діти, дорослі, люди похилого віку всі потрапили під вплив створеної маленьким Карликом невидимої хвилі, але відчутної в матеріальному житті, це була не велика криза. Він почав відбирати у містян перспективні робочі місця, грошову плату за виконану роботу, і підштовхувати людей на обман. А чесні працівники які намагалися своєю працею заробити на хліб, то роботодавці таких вірних трудівників залишали без обіцяної плати, і можливості на чесне виживання. Настав за ніч такий важкий час, ненароком провокуючи їх на вчинення злочину і неслухняність червоної букви закону, все змінилося. Зміни прийшли після обговорюваного стратегічного плану цієї ночі трійкою божевільних у Алекса за стіною, що вже вранці втілилися в реальність.

У душі Карлика на цей момент зникло співчуття, жалість та почав розмножувати безробіття, обман, зраду, і хитрість, порушення всіх загальних прийнятих соціальних правил культурою.

Алекс, стоячи біля вікна і спостерігаючи за перехожими, побачив казуальну для киян сцену, що забрала в нього здоровий глузд. Невідомий чоловік у чорному плащі літнім спекотним ранком раптово з'явився з-за рогу особняка, що стояв поруч. Котячими кроками намагаючись і не створювати галасу, уникаючи зайвої уваги, підкрався до високовольтного стовпа, що стояв навпроти вікна, з мідним дротом, що звисав донизу зверху. Придивившись, Алекс упізнав у невідомому чоловікові як свого сусіда, який жив поруч і уже довгий час. Він ще вчора заробляв відкритою власними руками фірмою сто тисяч гривень на тиждень, а вже сьогодні вранці з невідомих причин із доброго порядного громадянина перетворився на зловмисника дрібного характеру, який шукає невинуватого своїм діям здобич. Сусід зупинився навпроти бетонного стовпа і подивився жадібним, злим поглядом на Алекса, який стояв у непорозумінні. Він озирнувся на всі боки, досліджував територію. Правопорушник переконався у відсутності служителів закону, і його кулак мимоволі стиснувся, інша рука різко витягнула з внутрішньої кишені старенький, потертий молоток, і як коваль на ковадлі, заробляючи своєю працею на хліб, почав широко розмахуючи рукою і бити по стовпу, відламуючи собі шматочок мідного дроту на можливий сніданок. Від ударів почали утворюватися величезні сині іскри, що спалахували раптово червоним вогнем, так само різко як і згасали. Після десятка гучних і хльостких ударів, що пролунали, кабель упав на асфальт і став ласим шматочком нечесно зароблених сьогодні грошей. Він пригнув на здобич, зловтішно подивився на всі боки, і пильним поглядом глянув на вікно Алекса, і злочинець зник з місця злочину. Які причини перетворили його з шановного власника власної справи, хорошого і чесного керівника на вразливу особистість, що піддалася впливу маленької спокуси, яка підштовхнула порушити закон. Заробити пару копійок, переступивши через усі моральні принципи і закони, ні хто не знав. Причиною таких невинуватих дій став ранковий дзвінок Карлика, який

сповістив про світову кризу. Перебіг таких непередбачуваних подій спричинив розчарування і призив до незворушних, але виправданих для нього вчинків сьогоdnішнього дня. Це був обманний маневр Карлика, не тільки для сусіда, а й усього світу, занурив людей у свої незвичайні чари. Пустив усього лише неправдиву ранкову чутку з метою загального безладу і здійснення свого плану. Паралельно до безладу, що виникав у будинку Алекса, пролунав телефонний дзвінок, який приніс із виниклою мелодією оповіщення нав'язливу тривогу. Алекс, немов яструб, вилетів із кімнати третього поверху, сонними очима махаючи крилами, прилетів на перший поверх до телефону, що лежав на скляному столі. Сонними очима намацав маленьку цеглинку і без сумніву натиснув на кнопку "відповісти на виклик":

— Доброго ранку. Олександр Миколайович вас слухає, — він сказав сонним голосом.

— Доброго ранку, — на іншому кінці дроту пролунав давно знайомий голос.

— Я радий вас чути. Ви телефонуєте мені у справах чи так вирішили запитати про моє самопочуття.

— Не перше, і не друге, на превеликий жаль. Я дзвоню вам із зовсім іншого питання.

— Що вже у вас там сталося? Тривожним голосом запитав Алекс у свого керівника юридичної фірми.

— Я вам маю повідомити дуже погану на сьогоднішній ранок новину.

— Не може такого бути. Невже ми програли справу?

— Ні, — твердо відповів голос по той бік телефону.

— Хтось зі співробітників учора загуляв, і сьогодні не вийшов на роботу?

— Ні. Ви не вгадали. Все набагато гірше, ніж ви можете собі уявити.

— Наші клієнти розірвали з нами контракт?

— Ні.

— Що ж такого трапилося, чого ви мені так рано зателефонували?

— Для початку сядьте, а потім я вам усе розповім. Сіли?

Алекс присів на стілець, що стояв поруч зі столиком:

— Так.

— Сьогодні вранці до нас на фірму надійшов рекомендований лист від нашого генерального директора Миколи Наполегливого.

— Цікаво, а що в ньому було написано? Комусь із наших співробітників запропонували підвищення? Невже це я?

— Ні. Слухайте мене уважно. У зв'язку з погіршенням фінансового становища в країні і слідом за цим, на превеликий жаль, нам необхідно скоротити чисельність персоналу нашої компанії. Ви мене чуєте, Алекс?

— Так. Я уважно вас слухаю, але який стосунок це має до мене? У мене керівна посада.

— Я не знаю, як і чому це сталося, але в списку на звільнення наших співробітників є і ваше прізвище, яке з якихось невідомих причин виділене великим шрифтом. Скажу

вам правду. У мене немає жодного бажання звільнити свого найкращого працівника, — він сказав сумним голосом.

— Ви хочете сказати, що мене звільнено, і я автоматично стаю безробітним.

— До докорів сумління мого сумління це саме так як ви щойно сказали.

— У мене є шанс щось змінити?

— Олександрє Миколайовичу. З повагою сказав він.

— Так, я уважно вас слухаю.

— Я сьогодні тричі телефонував генеральному директору і говорив за вас як за найкращого працівника нашої компанії, але він наполягав на своєму як упертий осел, не поступався мені ні в чому.

— Чому так сталося? Стривожено запитав Алекс.

— Я не знаю. Він сказав, що це його наказ, і він обговоренню не підлягає. Ось така довга у мене з ним виникла розмова. Вибачте, Алекс. Я більше нічим не можу вам допомогти, — холодним тоном сказав він.

— Я все розумію. Дякую.

— І я вам хочу подякувати за вкладення в атмосферу колективу мотивації та робочої відданості нашої справі.

— До побачення.

— І вам, Олександрє Миколайовичу, до побачення, — він не встиг договорити, як Алекс поклав слухавку телефону на те місце, де взяв її, обірвавши розмову.

У незрозумілому стані він пішов на кухню і тремтячою рукою взяв склянку води, що стояла на столі, в якій уже лежала підкладена таблетка Карлика, що змінювала реальність. Він її поклав без відома Мага. Алекс не знав того, що дзвінок був справою маленьких рук непідконтрольного маленького пустуна, який працював під керівництвом Чарівника та виконав свою маленьку роботу.

Зі склянкою в руці, він вийшов на балкон і зробив ковток холодної води, а за ним другий, і третій. Він відчув у собі незвичайний підйом радості і свободи. Реальність його світу розпливлася, і перетворив її на легкий сон. Карлик зробив свою хитру справу, і виконав доручення свого наставника. Життя нашого героя почало радикально змінюватись в невідомому напрямку.

Глава 11

Сон, і так може бути

Мить реальності, що вибухнула білою блискавкою перед очима, спотворила звичний простір та змінила вигляд прекрасного дня, що відкривався з балкона казкового району до невпізнанного. Роздвоїв хмарочоси стоявши попереду, викрививши їхню зовнішність від нормальної до розпливчастої. Усе змінилося. Вловлюючи останні найдрібніші іскри ще тієї реальності, що залишилася, почав пильно розглядати склянку прохолодної води, що взяв на кухні. Алекс, з усіх боків намагаючись зрозуміти феномен раптового спотворення візуального сприйняття, який відбувається, і незрозумілий зараз із ним феномен, без відомих на те причин почав думати та мовчати. Не знав того, що ще до того, як прокинувся і спустився донизу, той

маленький ненаглядний Карлик уже встиг покласти в склянку води чарівну пігулку, яка має специфічний вплив із наслідками змінивши не тільки сприйняття, а й саму долю, в іншому, протилежному для неї напрямі. Нічого незвичайного він не побачив у простій склянці до того, як заплющив сп'янілі очі, а відкривши, побачив у руці велику вогняну кулю, що віддавала крижаним холодом замість очікуваного тепла. Не звертаючи уваги, і, можливо, не розуміючи ні чого, Алекс підніс її до рота, і проковтнув маленький шматочок вогню, який із легкістю, упереміш із крижаною водою ковтнув. Куля принесла йому незвичайний і чарівний ефект. Несподівано викинув вогняний стакан на зелений газон і сміховино схопив себе двома руками за голову, уявляючи замість нього великий глобус, яким він почав намацувати пальцями, шукаючи різні на ньому країни. Переглядаючи їх, він почав відчувати себе в невагомому польоті над землею начебто пролітаючи над нею з неймовірною швидкістю.

Від розмитого миготіння кольорів у нього запаморочилося в голові:

— Стоп, — він голосно закричав.

Разом із голосно сказаними словами вся кольорова мозаїка всіляких країн світу зникла, зануривши його на мить у похмуру темряву. Від галюцинації, що виникла, Алекс у непорозумінні спустився на перший поверх і демонстративно, незважаючи на те, що він жив сам у великому будинку, сів на крісло, що стояло біля вікна. Не помітивши того, що він уже вирушив у нову для себе подорож не випадково потрапивши в реальність снів. Після випитої пігулки заснув, прокинувшись уві сні в своєму будинку при цьому, не помітивши жодних радикальних змін, які могли б йому зараз підказати про його місце знаходження, але в уже наявному сні, хлопець, продовжуючи думати, що ще перебуває в реальному житті. Зручно розлігшись на крісло-гойдалці, не помітив, як перед ним думки вперше за довгий час спокою почали танцювати румбу. Нез'ясовно і несподівано в цей час над його будинком пролітала біля білої хмаринки і раптово приземлилася на неї і зробила свій перший крок на поверхні хмаринки найпростіша озерна чайка. Хмара втримала на собі вагу птаха. Птах в приголомшенні поставив трикутну лапу, і з подивом подивився на слід, що залишився. Зробив наступний крок, він обережно, не розуміючи дива, що зустрілося на його шляху, повільно, і з переляканим обличчям підійшов до краю обриву. Чайка перекинула на бік голову, і побачила перед собою велику наполовину зелену і блакитну кулю — це була земля. Загостривши очі на збільшення, вона побачила маленький будиночок, що виднівся з-за розряджених матерій розпливчастих хмар, і стояв навпроти дзеркального озера, де сидів господар, усередині біля вікна. Вона видала скрипучий крик, який пробудив Алекса від божевільних думок. Розігнавши їх. Птах полетів.

Алекс залишився наодинці із самим собою. На столі з'явилася чашка гарячої кави з дивовижною хмаринкою, що утворилася над нею, яка за дві секунди перетворилася на тонку нитку та одразу несподівано й безслідно кудись зникла. Ранковий дзвінок різко змінив усі плани не тільки на сьогоднішній день, а й усю його долю. Не приємне підставне сповіщення Карликом Алекса поселило дивне відчуття, став гостем у своєму будинку. Упав обличчям об твердий басейн, що розбив усі мрії, і плани дописати

книжку видавши роман у задуманий термін. Тепер перед ним постало зовсім інше завдання, пов'язане з пошуком нової роботи.

— Я не можу повірити, як мене могли звільнити з роботи, — він сам собі поставив запитання.

— Я залишився з усім один. Без роботи, без друзів, і без свого кохання. Зовсім один.

— Хто міг зі мною так жорстоко вчинити, і нещадно покарати несправедливістю моє життя, — він сумно в такт словам почав постукувати пальцем по столу.

Від сьогоднішніх подій, що раптово дістали до найпотаємніших почуттів, він зробив легкий вдих, чи то від радості, чи то від печалі видихаючи мимоволі убік повітря, випадково здувши в далеку для неї подорож маленьку наївну комашку, яка пробігала столом, шукаючи кращого життя. Спостерігаючи за підняттям маленького створіння в повітря, що полетіло до відчиненого вікна, прив'язало за собою погляд Алекса. Він натрапив на незрозумілий факт, який з'явився, і зник за мить ока. Замість очікуваного надихаючого сонця в ранковому вікні, побачив тьмяно палаюче вмертвляючи світлом нічний холодний пустун місяць, який чомусь за мить перетворився на величезну вогненну кулю, де палаюче пір'я вогню блищало над озером. Ранковий дзвінок маленького Карлика різко змінив не тільки нудне життя Алекса, а й саму його реальність. На його очах шкіряний гаманець зі справжньої шкіри, забитий зеленими купюрами, що лежав над каміном на полиці різко зменшився і перетворився на бідний портмоне та почав пахнути голодом.

— Що це було? Містика, — він з подивом подивився на гаманець.

Це був простий трюк Карлика. У цей час, маленький забіяка, ще стрибаючи по дахах будинків, і той, хто випадково зазирнув до нього в гості з містичним знаменням надприродних сил, наповненого портмоне грошима на порожній.

— Я так довго не зможу протягнути. Мій гаманець капітулював у мене на очах, віддавши себе в рабство бідності. Я не він, я буду боротися з кризою. Мені зараз потрібна будь-яка робота, і будь-який заробіток, — він гучним впевненим голосом сказав.

Задумливим обличчям розмірковуючи на різні теми із сумними очима підійшов до підвіконня. По білій доріжці підбігла з хитрим виразом морди кішка, яка пірнула, муркочучи, під уперту руку Алекса. Ніжно почав сам себе гладити об зап'ястя господаря. З розумінням опустил задумливі очі. У відповідь кіт тим же поглядом привітав його, і грізним тоном сказав:

— Господар, досить тобі байдикувати. Починай шукати роботу, а то все життя так просидиш удома нічого не роблячи, — тонким гуркотливим голосом випадково впустив кіт, сам того не очікуючи, висловив неспритність на обличчі.

Алекс викотив великі округлені очі і з здивованим обличчям подивився на кота, що сидів біля руки і обхопив грайливо гострими зубами його пальці, обережно покусуючи за мізинець:

— Ти що мені замість коханки накази віддаєш. Мене тільки сьогодні вранці звільнили. У тебе совість є? Відправляти мене на роботу в день мого звільнення, —

злякано сказав Алекс.

— Ні. Не тягни рибу за хвіст. Я ж краще знаю. У мене сім років за один рік твого черепащачого життя рахується. Я вже встиг зголодніти за той час, як ти нічого не роблячи, просидів десять хвилин у кріслі біля каміна, роздумуючи про всяку мені не зрозумілу всячину. Ти ж бачив, що сталося з твоїм гаманцем, він на очах зголоднів, а в нього хвилина як за рік. Тобі, мій дорогий хазяїне, належить саме зараз приступити до пошуку нової роботи. І в цю ж хвилину, о великий король порожнього холодильника, і владика порожнього царства, треба йти й шукати роботу, — з посмішкою сказав кіт, облизуючи великим червоним язиком цятки на носі.

— Цікаво це від голоду він заговорив, чи я збожеволів від самотності, — тихо сказав вдивляючись у зелену траву.

— Я все чув. Від голоду я заговорив. Я скоро не те, що говорити тобі буду, нагадуючи про роботу кожні десять хвилин, а ще й співати почну голосом королівського блазня, — уїдлигим тоном сказав він у відповідь на почуті ним жалібні слова господаря, — а може, я ще й почну гавкати, як бродячий пес, від твого неробства.

— Але як минуло так багато часу. Мені тільки вранці подзвонив начальник.

— Я ж тобі казав у мене сім років за один твій рік життя. Я їм удесятеро більше за тебе, розумнику, — обличчя Алекса скам'яніло, — не дивись на мене таким твердим поглядом, ніби я вкрав кілограм твоєї червоної ікри, — після хвилинної паузи він додав, — чому в холодильнику закінчилася риба?

Кіт показав гострі тонкі зуби, і ними ж він висловив усе своє невдоволення щодо свого господаря. Зістрибнувши з підвіконня, і незадоволений котяра, махаючи зміїним хвостом, втік в іншу кімнату. Від почутих слів у свій бік з боку домашнього улюбленця Алекс підстрибнув, немов переляканий пес злякавшись маленької мурашки. Він сам застрибнув на вікно і сів біля кота. Оглянувши кімнату з висоти зістрибнув із нього і швидко рвонув на кухню до холодильника за свіжою банкою сардин, яка залишилася в ньому, відкриваючи, він сказав:

— Ось такий веселий початок дня. Я з глузду з'їхав, або ж і справді мій кіт на мене такий злий, що вирішив висловити мені своє невдоволення щодо мого безробіття. Треба зайнятися пошуком роботи, — він нагнув задумливо голову, — ще так потягну пару годин, і тоді точно мій кіт прийде з документами на володіння будинком, і почне качати свої права, претендуючи на частину всього мого майна.

Не затагуючи час, Алекс швиденько забіг у сусідню кімнатку і ведмедем завалився за комп'ютерний стілець. Він перетворився на прилиплу до стільця людину, одержиму інтернетом, за хвилину вкрився мохом. Одним натиском на кнопку клавіатури застрибнув у браузер і ввів клацаючи клавішами віртуальні адреси різних компаній. Перед очима почали вистрибувати різні веб-сайти на всіляку робочу тематику. Одним випадковим натисканням, посланим цілеспрямовано самим Чарівником для просування і здійснення задуманого ними підступного плану зі зміни його долі. Алекса перекинуло на сайт однієї місцевої компанії, що займалася молочною продукцією і знаходилася на іншому кінці міста. Вакансія висвітилася червоним кольором у лівому кутку у вигляді

таблички, що сповістила шукача про наявність вільної вакансії юриста. З незрозумілих причин вільне місце на цій фірмі вискочило, немов неслухняна черепаха з акваріума. Незадоволений тим, що відбувається, він зухвалими натисканнями на вгорі червоний хрестик вирішив закрити сторінку, але доля йому заспівала зовсім іншу мелодію, і вона вирішила, що не підкоряться забаганкам людини, яка одурманена невдоволенням. Довгі хвилини старання почали опиратися йому, і привели до жодного позитивного результату, та ще й викликали в нього на вулиці здивування. Він закривав вікно, але нічого не відбувалося.

— А, — закричав, — я так розумію, ти дуже сильно хочеш, щоб я звернув на тебе свою увагу, — він злим голосом заговорив, як зловтішний шизофренік, що засидівся за комп'ютером, не бачивши білого світу, і своїх друзів довгий час, і почав говорити із залізним роботом, висмикуючи на голові волосся впевнено натиснув на відкриту вакансію юриста, — так, що тут у нас цікавого пишуть, — він уважно провів очима по чорному написаним тексту на екрані, — зарплата середня, перспективи ніякої. Шкода. Ну, хіба, що я стану начальником над складськими коробками з молоком, — з усмішкою сказав, — мій вибір не великий, і часу в мене не так уже й багато на ледарство, а кіт мій з бійцівським характером мені не пробачить таку тонку королівську образу. Протримав його день без котячого корму, він точно піде на багато що заради свого, і оскільки коти за своєю природою хитріші за людей, то мені його не переконати, і з огляду на його чудове мистецтво брехати людям, мені від нього дістанеться, — Алекс краєчком вуха почув важкий подих кота, що сидів біля дверей, і він обережно повернув голову, — мур, — кіт висунув голову у дверний отвір із великими прохаючими очима, яким неможливо було відмовити та сказав, — досить тягнути мишу за хвіст. Шукай роботу, а мені подавай корм, шановний господар, — він висунув великий червоний язик.

— Я не помилився у своєму припущенні. Я мав рацію. Потрібно якнайшвидше знайти роботу, інакше мій кіт зійде з розуму та подасть на мене до суду, звинувативши в неповажному ставленні, або ж я стану божевільним, який насправді слухає накази свого домашнього улюбленця і з ним веде довгі діалоги на дивну тему, в якій він диктує свої залізні правила, — він нахилив голову, замислився, — гаразд. Ваше бажання буде виконано, повелителю мого прекрасного будинку.

— Так би й одразу, а то ще почнеш багато думати, мур, — кіт зник у темному прорізі дверей, і залишив за собою скрегіт пазурів на паркеті, а Алекс взявся за ретельне міркування й ухвалення рішення:

— Так, особливого захоплення від цього місця роботи я не відчуваю, а підозріла її наполегливість мене насторожує, — він почухав мудре підборіддя, — у час, який раптово настав, нерозумно шукати гарне місце роботи разом із такою хитрою кризою, яка виникла в усьому Києві. Потрібно шукати різні варіанти і рухатися по горі безробіття.

Найчастіше в такий важкий період для киян сам Карлик і його наслідувачі почали миттєво створювати в усьому інтернеті безліч сайтів із загальною метою шахрайства.

Вони пропонували безробітним липові підприємства, які ніколи не існували, а тільки на словах оформляли документи кожного працівника, який звернувся на чужу компанію, яка не має до неї жодного відношення, де їм ще доводилося за реєстрацію та запропоновану допомогу платити кругленьку символічну суму, яка не давала жодних гарантій працевлаштування. Сам інтернет того не бажаючи був усіяний проти волі правовласників чужими темними сайтами, що руйнують довіру користувачів, змінюючи репутацію, рейтинг власників сайтів. Обманюючи відвідувачів інтернету і порталів. З прийдешньою фінансовою кризою, яка поглинула просту можливість отримати гарне місце роботи, створила зовсім інше ставлення, протилежне.

— Судячи з ситуації, що склалася, мені вже нема чого втрачати. Я й так усе втратив. Залишився сам наодинці з котом, що говорить. Абсурд, але правда. Варте чи не варте воно, а без ризику я так і нічого не дізнаюся, залишусь в темній невідомості. Я зателефоную, — він голосно закричав.

Алекс вистрибнув зі стільця і полетів від радості коридором махаючи руками, заглядаючи в кожную кімнату в будинку, і він побіг далі коридором до вхідних дверей. Вистрибнув із будинку на вулицю у двір та під біг до басейну, зупинився біля нього, застиг на місці. Подивився на осінній лист, що летів у просторі, який з'явився невідомо як серед літа, і плавно приземлився на воду. Не чекаючи вітряного потоку, він одразу ж вирушив у плавання просторами великого басейну. Алекс ні чого, не розуміючи, різко нахилився і правою рукою зняв із себе махровий тапочок. Розмахнувся, і запустивши його в плаваючий по воді листочок. Від переляку, він, як дворова собака підстрибнув і побіг назад до будинку, гавкаючи на всі боки та озираючись назад на судно, що плавало в басейні у вигляді листочка. Швидко забіг назад у будинок і сів біля каміна. Взяв телефон, швидкими натисканнями цифр на телефоні він набрав номер молочної компанії, і затих, чекаючи відповіді:

— Так, — він почув солодкий жіночий голос.

— Доброго ранку. Мене звати Олександр Миколайович, я вам телефоную за вашим оголошенням, узятим з інтернет-сайту, з приводу вільної вакансії юриста.

— Так. Доброго ранку.

— Ваша вакансія ще вільна?

— Ще вільна. Я так розумію що ви хочете у нас працювати.

— Так, хочу записатись на співбесіду.

— Добре. Але зрозумійте мене правильно нам телефонує дуже багато претендентів, і всі дзвонять і намагаються скоріше записатися до нас на співбесіду, і у нас мало вільного часу. Я вас можу записати на сьогодні або завтра, — вона затихла, — зараз, почекайте. Одну хвилинку, — вона сама до себе звернулася в слухавці телефону, пролунав шелест паперу, — ага, ось є вільний час на сьогодні, — вона сказала стривоженим голосом, — вас записати на співбесіду?

— Так. Запишіть мене на сьогодні.

— Добре. Тоді на дві години. Вам підходить?

— Підходить.

— Наш центральний офіс знаходиться на...

— Так, я знаю, де знаходиться ваш офіс. Вашу адресу вказано в низу оголошення разом із телефоном на інтернет-сайті.

— Тоді я вас попрошу приїхати до нас на другу годину дня і без запізнь.

— До побачення, — першим сказав Алекс, і поклав слухавку, не дочекавшись її відповіді.

— Напевно я з нею був грубуватий. Нехай, — подумав він про себе.

Виконавши націлене доручення свого домашнього улюбленця, він, як барон ліг на шкіряний диван, який стояв у кутку кімнати, закинувши ногу на ногу, і почав розглядати аркуші паперів, що лежали на столі. Мимоволі звернув увагу на kota, що розлігся біля вікна на підвіконні і вивалив напоказ величезне пузо, взявся приймати вранішню, сонячну, оздоровчу ванну, спільно поліруючи язиком білі лапи.

— Тепер мій кіт убивця залишить мене в спокої, — він задоволеним поглядом подивився на годинника, і різко перетворився на незадоволений, — уже початок першої, а мені на дві години треба бути там, в офісі на співбесіді. Я можу запізнитися. Час вирішив наді мною зіграти злий жарт? Нічого страшного я його випереджу і приїду в офіс вчасно.

Алекс схопився з крісла, немов лиходій, що тікає від правоохоронних органів, ніжно провів рукою по животу kota, який лежав на вікні, а той, своєю чергою за мурликав тихими словами:

— Спасибі тобі, хазяїне. Наш весь котячий рід тепер тебе ніколи не забуде. Ми завжди пам'ятатимемо того, хто знайшов із нами спільну мову.

Алекса кіт жив непримітним життям. Він був малопомітним, мовчазним, більшу частину свого життя кіт був невидимим для свого господаря і королем усіх дворових котів, який мав над ними незаперечну за жодних умов владу. Він, здійснював ночами бандитські набіги на сусідні будинки, грабував холодильники з тижневим запасом ковбаси, що стояли на кухнях, та морозиво з рибою, сосиски. Іноді бувало від нудьги суботніми вечорами збирав своїх слухняних побратимів, які йшли заради свого володаря і наставника на справу. Виконуючи різні вказівки за будь-яку ціну. Він жив подвійним життям. Вдома кіт для всіх був усього лише видимою м'якою іграшкою, що не видавала ні звуку, а вночі ставав ватажком нещадної місцевої банди бродячих котів. Не все Алекс знав про свого kota.

Алекс обережно відвів від kota очі, остерігаючись ще одного словесного нападу. Вирішив не ризикувати, і з повагою поставитися до нього. Поспіхом піднявся без одного капця на другий поверх, одразу забігши в гардеробну кімнату, озираючись на кожен крок назад, побоюючись нової витівки свого домашнього вихованця. Гарний настрій не залишив поза увагою яскравий одяг та обрав зі свого гардероба легкий гламурний стиль. Білі штани, рожеву бавовняну футболку в дрібну смужку, і білі шлейні шльопанці із залізною стрілою на пальцях, що мала символічне значення прагнення і досягнення мети. Одягнений на себе образ, він прикрасив французькими парфумами, подарованими Ліаною на їхній спільний ювілей. Алекс вийшов із будинку і

почалося зовсім нове життя.

Глава 12

Шлях через двері

— Що я там побачу? Нічого. Що мені там потрібно? Ні чого мені там не потрібно? Навіщо мені туди йти? Так, не навіщо. Мені й так усе подобається. Двері, що стоять переді мною, найімовірніше, не мої, і в мене немає потреби переступати поріг цієї загадкової споруди, однієї єдиної на всьому пройденому шляху. Які сили її тут залишили, я не знаю, і знати не хочу. Не моя власність, не маю права порушувати закон, і переступати межі чужої для мене території, — Родіон сам собі почав відмовляти, не знаючи, що за дверима ховається правда.

Чи був це його справжній шлях, чи ні, він не знав. А всього лише боявся опинитися в небезпеці, але якою б не була небезпека солодкою, такою, що підбадьорює, або моторошною, такою, що лякає жахом і передсмертною долею, її потрібно остерігатися.

— Я піду туди. Ні, я не піду туди. Ні, я маю зайти в ці невідомі двері. Нічого нікому, я не винен. Ні мушу, — він насупився, і тихо сказав, — я піду.

У загадковому для нього світі, він став роздвоювати своє рішення, і змагатися із самим собою. Уперше помітивши за все своє життя незрозумілий розкол особистості, яка почала між собою змагатися в новій для нього реальності дивного острова. Одна з них прийняла рішення йти далі, але інша зупиняла ухвалене рішення, і міняла думку іншої сторони Родіона. Як би вони не змагалися між собою, завжди перемагає та, яка залишається чесною та справедливою, та не обманює себе. Доля привела моряка саме до цих дверей, і як би не обманювала в ваді, друга сторона Родіона, рішення буде прийнято тією, яка завжди була права, і чесна сама з собою.

— Нехай, я піду далі, а раптом мені пощастить знайти човен, і я спокійно зможу поплисти з цього острова. Ні, я не хочу тут залишатися. Ні, я попливу. Ні, я краще залишуся. Ні, все-таки я ризикну, і зустрінуся віч-на-віч зі своєю долею.

Родіон шукав у собі ті слабкості й сили обійти їх. Він не міг прийняти рішення. Згорнути зі шляху і піти зовсім в інший бік своїм шляхом або ж піддатися невідомій силі і піти по невідомому напрямку. Сьогодні опинився там, де мав би бути та не повинен був перебувати на цьому місці завтра або бути тут учора, або прийти сюди через місяць. Родіон зараз перебуває там, де має перебувати, і не в якомусь іншому місці, як би, він себе не обманював і не вигадував різних відмовок, які суперечать самій долі: хлопець має перебувати там, де має бути, і ніяк не в іншому місці. Родіон не помітив, як за короткий проміжок часу змінився і став рішучішим, впевненішим, вольовим чоловіком, що подолав шлях мандрівника.

Родіон подумав:

— Кожна зустріч у житті з чимось або з кимось робить нас слабшими або сильнішими. Усе залежить від нашого вибору. Відмовляючись від випробування, ми стаємо слабшими, а приймаючи виклик, ми долаємо не тільки зовнішні перешкоди, а й внутрішні, змінюючи в собі самого себе, стаючи сильнішими. Долаючи її або уникаючи запропоновані нам долею труднощі, ми робимо свій вибір, і хоч би як нам цього не

хотілося, або хотілося, ми завжди несемо відповідальність за нього повною мірою, і за те, що надалі з нами відбувається. Адже все, що з нами відбувається тут і зараз, це і є наша законна доля.

Родіон почав чути скрип суглобів і відчувати, як зникає сила волі. Втома тихим кроком непомітно підкралася і накинулася на нього, вчепившись руками за шию, одразу відмовилася відпустити його, дати йому свободу, повернути силу і легкість. На лобі виступали маленькі сріблясті крапельки поту, а руки почали тремтіти від легкої тривоги, що провіщала ту найстрашнішу думку, яка зробила слабкішим моряка, — втрату віри в себе і свій шлях. Він не знав, що бажати далі.

— Ніколи не варто здаватися. Завжди є шанс на перемогу, — він подумав.

Йому було важко. Довгий час сам, та ще зараз перебуває в невідомій місцевості, не знаючи причини того, як він сюди потрапив. Не всі сили покинули його. Він уперся правою рукою в морський пісок, і вже стоячи на підлозі, на зігнутих колінах, у ньому з'явилася спокуслива друга особистість, яка давно шукала слабкість усередині. Вона, опираючись проти сильної сторони, почала розмову:

— Що ж ти від мене хочеш? Я не піду туди. Ні за що, ні за які гроші, ні за яку правду я не увійду всередину палацу, — він підняв високо догори голову і широко відкрив рота від співчуття, — ні, я повинен увійти всередину, і дізнатися всю правду. Правда сильніша за слова. Відпусти мене, це моє життя і мій вибір. Я зобов'язаний бути тут і зробити свій вибір, і я його вже зробив, і ніхто не має права за мене приймати рішення.

Родіон з усіх сил, що залишилися в ньому, почав бігти в зовсім інший бік, протилежний дверям, дедалі глибше проникаючи в густий туман, втрачаючи орієнтир, і себе в ньому, він біг дедалі швидше, намагаючись втекти, найімовірніше, від самого себе, а не від долі. Моряк знову зустрівся віч-на-віч з невдачею. Не встиг він зробити сотню кроків, гідних стрибків справжньої втечі, як раптово для нього його нога прилипла до піску, і він, немов гумова людина, розтягнув своє живе тіло. Ноги і руки на кілька метрів збільшилися в довжину. Моряк зі звуком різкого клацання повернувся назад до ноги, що приклеїлася на піску. Підняв голову, витер очі від піщинок, що прилипали до щік, бідолаха тихо сказав:

— Що це було? Хто посмів мене зупинити в такий незвичний спосіб, — у відповідь, він відчув легке прогладжування прохолодного по обличчю вітру, і не більше.

Це була всього лише його доля, яка завжди була поруч і вічно вела Родіона його призначеним шляхом. Двома руками схопив ногу, і захотів її зрушити з місця, але нічого не вийшло, скільки б він зусиль не докладав, вона все стояла непорушно на одному місці. Родіон раз спробував її зрушити з місця, вдруге, і так до шостої спроби, яка не дала ніякого результату, він голосно закричав:

— Ти хочеш мого болю? Ось тобі, — він вдарив рукою себе по нозі, — я не здамся, — він почав бігати по колу, наче самотній вовк, що випадково опинився в капкані, поставленому мисливцями, намагаючись звільнитися, але нічого не сталося, — я не знаю, хто ти, але я не здамся, — його слабка сторона особистості, що чинила опір

проти сил долі, почала протестувати проти призначеного шляху, — відпусти мене.

Хлопець чинив опір, і вже знесилено повільно провів долонею по нозі, а іншою рукою витер першу кристалеву сльозу, що котилася по обличчю, але друга краплина, що впала на пісок, не залишила за собою вологого сліду жалості, ніби цей острів був проти слабкості самого Родіона. Слабка сторона почала здаватися і підкорятися сильній стороні особистості. Вона була слабкою, і з цієї причини почала терпіти крах, а за ним на неї чекала нищівна поразка, якої вона не відала, а постійно уникала.

— Хто ти? Покажи мені своє справжнє обличчя? Тоді я зустрінуся з усім, що на мене чекає попереду, — я не боюся тебе, — він зі злості взяв у руку розсипчастий пісок і кинув його вперед себе на невидимого супротивника, не підозрюючи те, що сам ворог був усередині нього.

Задумливо опустив донизу голову, і з виразом обличчя, що раптово змінився з боягузливого на хоробрий, він голосно сказав:

— Так. Я готовий йти вперед, — він закричав так, що його слова долетіли до Алекса, як тихий шепіт прохолодного літнього вітру, що прилетів через вікно.

Змірявшись, і прирікши рівновагу, він відчув неймовірну легкість у нозі, і силу всередині. Уже не думаючи ні про що, і не чинячи опір проти невидимого супротивника, пішов уперед упевненим кроком з високо піднятим підборіддям на зустріч долі, розсікаючи перед собою густий туман, наближаючись великих дверей. Упершись у них носом, він голосно сказав:

— Я хочу увійти, — ці слова були вимовлені сильною стороною його особистості.

— Тоді чиє це майно? Дивне це місце. Ні людей, жодної живої душі, а тільки зруйновані з незрозумілих причин будинки, і чийсь життя. Але тоді звідки тут з'явився палац, і яким чином він залишився неушкодженим, замок увесь занурений у густий туман, — без подиву сказав Родіон, придивляючись до споруди, яка стоїть перед ним, — тут нема чому дивуватися. У невідомому світі я тільки мандрівник, який шукає свій шлях додому, не знаючи нічого про цю загадкову реальність, у якій я всього лише невідомий самому собі гість. Що ж це за світ?

Родіон, побачивши під ногами п'ять сходинок, що з'явилися по черговості, зіткнувся з піднесенням над землею порогом дверей. Намітив очима крихітних розмірів маленьку нірку, з якої виповзла хитра, з блискучою на тілі сірою лускою, змія, що віщує можливу небезпеку. Зустрівшись із нею поглядом, побачив у її очах хитру небезпеку, яка різко відштовхнула на кілька кроків назад, намагаючись не порушити її золоту рівновагу безпеки, щоб уникнути ймовірного нападу. Вона, дзижчаючи хвостом, зупинилася на місці, звиваючи тонке, наче нитка, тіло, подивилася підлим поглядом, і різко викинула з рота подвійний язик, спробувавши вилякати невідому для себе особину, як він, ретельно придивившись до неї, тихо сказав:

— Так ти ж не змія, а звичайний вуж, — він розтягнув усмішку на все обличчя, — мені нема чого боятися, а я думав, що мені доведеться битися з отруйною змією, — мені сьогодні пощастило, — він легко посміхнувся.

Уж якимось чином зрозумів слова Родіона, і покрутившись на місці кілька разів

навкруги себе, висунув тричі гострий язик, і хльоснув хвостом по писку поповз у густий туман уздовж стіни замку.

— Тепер мені вже ніхто не завадить відчинити двері й увійти всередину, — упевнено сказав Родіон.

Моряк обережно ступив на кам'яну сходинку, а та перетворилася на кришталеве підніжжя. З подивом, він подивився на неї, і не поспішаючи зробив другий крок, вона перетворилася на початок бездоганих сходів. Почав підніматися вгору, не помітивши, як пройшов замість п'яти сходинок, що спочатку з'явилися, десять. Мандрівник зупинився і з подивом подивився вниз під ноги, побачив під собою пристойну висоту, що викликала легкий приплив адреналіну і помітну всередині тривогу, він злякано сказав:

— Що це за фокуси, чому так багато сходинок. Звідки всі вони з'явилися? Чому я не можу дійти до дверей? Чим вище я піднімаюся, тим далі від мене стають двері. Містика, і жодного здорового пояснення.

Піднімаючись дедалі вище пройшов по своєму через шістдесят сім сходинок, відкривши перед ним ясність картини, що була там. З висоти побачив плаваючий внизу океан і кольоровий острів, розділений на кілька частин темною лінією. Так, з кожним кроком піднімався все вище, і в синє небо, відчуваючи почуття невагомості польоту серед недалеких розпливчастих хмар, які не далеко плавали, разом з легким хвилюванням вживаючись у роль небесного повітроплавця, його здивувала поява неможливого. Стежка з кришталю вела Родіона високо в небо до великих дверей замку. На сто першій сходинці він промовив про себе, і зупинився:

— Сто одні, — він підійшов до величезних розмірів дверей, — нарешті я прийшов. Але навіщо такий довгий шлях вгору до височини хмарного царства. На мене чекає зустріч із самим творцем цього світу? Цікаво, який він із себе? Чи це знову чийсь жарт?

Не знаючи відповіді відчув під ногами бездонну прірву. Внизу побачив через округлі хмари крихітний острівець, вкритий густим туманом, і було видно ліс, що кілька годин тому утримував Родіона у своєму темному царстві та не випускав на волю, а ще помітив маленьку білу цятку, те місце, на якому зустрівся з дівчиною та розлучився з нею. Піднявшись ще вище, як з висоти було видно округлий синій океан, омиваючи білими хвилями маленьку кольорову жовту крапку.

— Чогось мені здалося, що він на багато більший, ніж є насправді. Я стільки зусиль витратив для того, щоб подолати такий довгий шлях, а потім поглянути на нього і побачити піщинку в океані, якою я, наче кіт, який втік від води, бігав туди-сюди, уникаючи різної незвичайної небезпеки.

Родіон випрямив зігнуту від втоми спину і в подиві, не знаючи подальших подій почухав потилицю, а попереду стоять двері загадкового палацу, які злегка прочинилися. Знизу з щілини, що утворилася, вибіг на своїх двох ногах невеликого зросту дивний пучок вітру, який несподівано, і з радістю відчуваючи отриману свободу зістрибнув зі сходинок, і наче птах, полетів далеко в бік невідомих кордонів океану. Він, як і всі, хто б випадково опинився в такій непростій долі, хотів лише вирватися на

свободу.

— Назад шляху немає. Все, — він рішуче сказав, — я прийшов туди, куди мав прийти.

Переступивши поріг, зайшов всередину бездоганного, багатого своїм зовнішнім виглядом палацу. Прекрасний чистий палац культури. Декоративна плитка, старовинні вази, і такі ж меблі, і повна чистота. Він не знав, до якої культури належить дизайн. Усе навколо викликало тільки приємні почуття і захоплення. Побачив зовсім інший світ.

— У кожного з нас свій палац, у якому ми живемо, — тихо сказав він.

Зробив крок, грецька підлога висвітлила приміщення і ще більше розкрила красу палацового передпокою, оголила міць золотих колон, які стоять у ряди, і вивела стежку до сходинок, які далеко виднілися, і які ведуть на наступні поверхи. Усе, що тут знаходилося, незвичайне поєднання культури створило атмосферу присутності спокою й часу. Родіон із приголомшливим виглядом подивився на всю красу і повільно пішов уперед до сходів назустріч новій долі. Незважаючи на пройдений шлях, у ньому ще залишилися сили йти вперед. З умиротвореним обличчям подивився на сходинок, що піднімалися попереду вгору. Звернувши увагу на червоний килим, що виднівся зверху, він був чистий, ніби його постелили перед самим приходом гостя.

— Невже таке буває, що так все може змінитися, і не помітно і без причини. Може іноді не варто, чинить опір, і потрібно іноді себе відпускати, і плисти за вітром, що несе.

Повільно дійшов до першої сходинок, зробив перший крок, і мандрівник почав підніматися вгору назустріч новим відчуттям загадкам цього палацу. Ступаючи по килиму, він відчув на собі легку прохолоду. Пройшовши сходинок десять, гість почув приглушений звук своїх кроків, а за ним пролунав тихий, веселий дитячий сміх, і в просторі утворилося невелике віконце. У ньому з'явився зимовий дитячий майданчик і на тлі діточок, що бігають і грають у сніжки, намалювалася вона, та сама дівчина, яка зустрілася йому в білій пустелі. Діти бігали навкруги гойдалки й голосно сміялися, кидали одне в одного сніжки, а загадкова дівчина дивилася з палаючими очима й радісно посміхалася їхній новій зустрічі. Ніхто не очікував, вони знову зустрілися. Зустріч перед цією здавалося, була остання, але ні, вони знову побачили одне одного. Здивовано відійшов на кілька кроків назад і, нахилившись, почав придивлятися до неї, намагаючись упізнати її і згадати про неї хоч якусь інформацію з минулого, але нічого не пам'ятав. Родіон довго не думаючи увійшов всередину живого образу повноцінним учасником, опинився на сцені, що виникла перед ним. Зіграв роль найпростішого неслухняного хлопчиська, який зліпив зі снігу велику кулю і кинув її в прекрасне створіння, що стояло в темній шубі. У відповідь вона йому посміхнулася, і з солодкістю голосно засміялася. Дівчина взяла в руки сніг і легким рухом кинула його прямо в обличчя. У ньому виникла приємна без смутку радість. Пролунав хлопок, і якась невідома сила виштовхнула його з живої картини назад, залишивши на обличчі сніжинки, що перетворилися на прозорі крапельки втрати.

— Що це? Як міг у просторі утворитися живий із життя образ, у якому я став учасником сцени дитячих зимових баталій, що розігрується.

Переживши чуттєву сцену з пам'яті, пішов далі коридором, де були лише одні двері, а далі виднілися інші сходинки, які вели на інший поверх, можливо, в іншу реальність. Обережно затамувавши подих, підійшов до дерев'яних дверей і тричі постукав, але ніхто не відчинив. Повернувшись у правий бік ручки, і вона, немов маленьке сонечко, спалахнула жовтим сяйвом, що злегка засліпило очі. Відчинив двері, відчув, як знову якась невідома сила підштовхнула його вперед. Зробивши кілька кроків, розставив на всі боки руки, і убезпечив себе з можливим неприємним випадковим зіткненням з невідомим предметом.

— Куди я потрапив, — він сказав тихим голосом, і почувши вдалині свої слова, які відбилися луною.

Пройшовши такий довгий шлях, втратив можливість бачити реальність такою, якою вона була насправді, і перед ним відбувалися ті самі чудеса, які він не міг пояснити. Розплющив протерті руками очі побачив кольорові розмиті образи, що миготіли по всьому простору, які почали перетворюватися на предмети, створюючи на темному полотні найпростішу кімнату в стилі Бароко. Посередині став письмовий стіл, на якому лежало гусяче перо і білий аркуш паперу, а навпроти нього хиткий стілець, що хитався за столом. Далі стояло просте овальне дзеркало на весь людський зріст. Остеронь на стіні висіла жива морська картина, в нутрії якої плив великий піратський корабель, що долав розлючену бурю, яка стикалася величезними шматами, що стикалися об борт судна. Підійшов до столу і, не маючи жодного пояснення того, що відбувається, рукою зупинив дивне погойдування стільця, що погойдувався вперед назад, різко сів на нього. Сидячи за столом, почав постукувати по столу пальцями награвати давно знайому мелодію. Тихо вимовляв про себе не зрозумілі для нього слова пісні. Відчуваючи, то ніби її співали саме йому, і той, хто співав, був дорогий для нього, але між ними вже немає зв'язку. Він дограв на уявному піаніно, імітуючи звук мелодії, знайому пісню, тихо сказавши:

— Що я тут роблю? Таке відчуття, ніби я все життя провів у цьому кабінеті без вікон, і світла витратив усе своє життя на довгі роздуми, відрікшись від усіх друзів.

Сидячи за столом, він побачив, як перо, що піднялося вгору, горизонтально спрямувалося кінчиком у аркуш паперу, що лежав, почав повільно виводити слова:

— Хто ти?

На очах виступили сльози, схопившись зі стільця, голосно закричав:

— Я сам хочу знати, хто я такий, і що тут роблю.

Моряк сів назад на стілець і подивився на дзеркало, що стояло попереду навпроти столу. Побачив там сидячу людину, яка немов манекен на вітрині мертво стояла і дивилася на нього, ніби колись вона сама такою була і жила без почуттів, і не бачила в собі життя, і так перетворилася на ляльку долі.

— Я хочу жити тим, ким я є. Я хочу жити. Я хочу знати відповідь.

Голосно закричав і вдарив кулаком об стіл, схопившись за дивне гусяче перо,

швидко вимочивши його стрижень у синьому чорнилі, яке стояло поруч. Родіон почав знизу під запитанням писати відповідь, але перо завмерло на місці, і відмовлялося давати йому відповідь на своє запитання, а він, не ставлячи запитання, почав, силою виводить букви для наступного слова. Через силу і біль написав на білому аркуші слово:

— Ні.

— Як ні. Що це за відповідь. Я не маю права дізнатися хто я такий? Він подивився вниз і побачив знову слово "ні", — досить з мене невідомості. Я хочу знати відповідь на своє запитання, — він схопив себе за волосся, — я так більше не можу. З мене вистачить цих усіх загадок. Я прийшов сюди за відповіддю, а не за словом "ні", — він перевів подих, — добре це значить, що мені треба йти далі коридором і шукати відповідь на своє запитання.

Він засмучений і знесилений встав зі стільця, одним оком подивився навпроти дзеркала, яке стояло навпроти столу, а перо, що лежало біля аркуша паперу, саме піднялося і почало писати відповідь.

— Ні. Він сказав упевненим голосом, — нехай усе залишиться, так як є. Без змін.

Може сама відповідь знаходиться далі по коридору, і я, напевно, не маю права відкривати зараз таємницю, і знати правду про себе.

Родіон зачинив за собою двері і пішов далі коридором, не знаю того, хто пішов уперед коридором на інші поверхи.